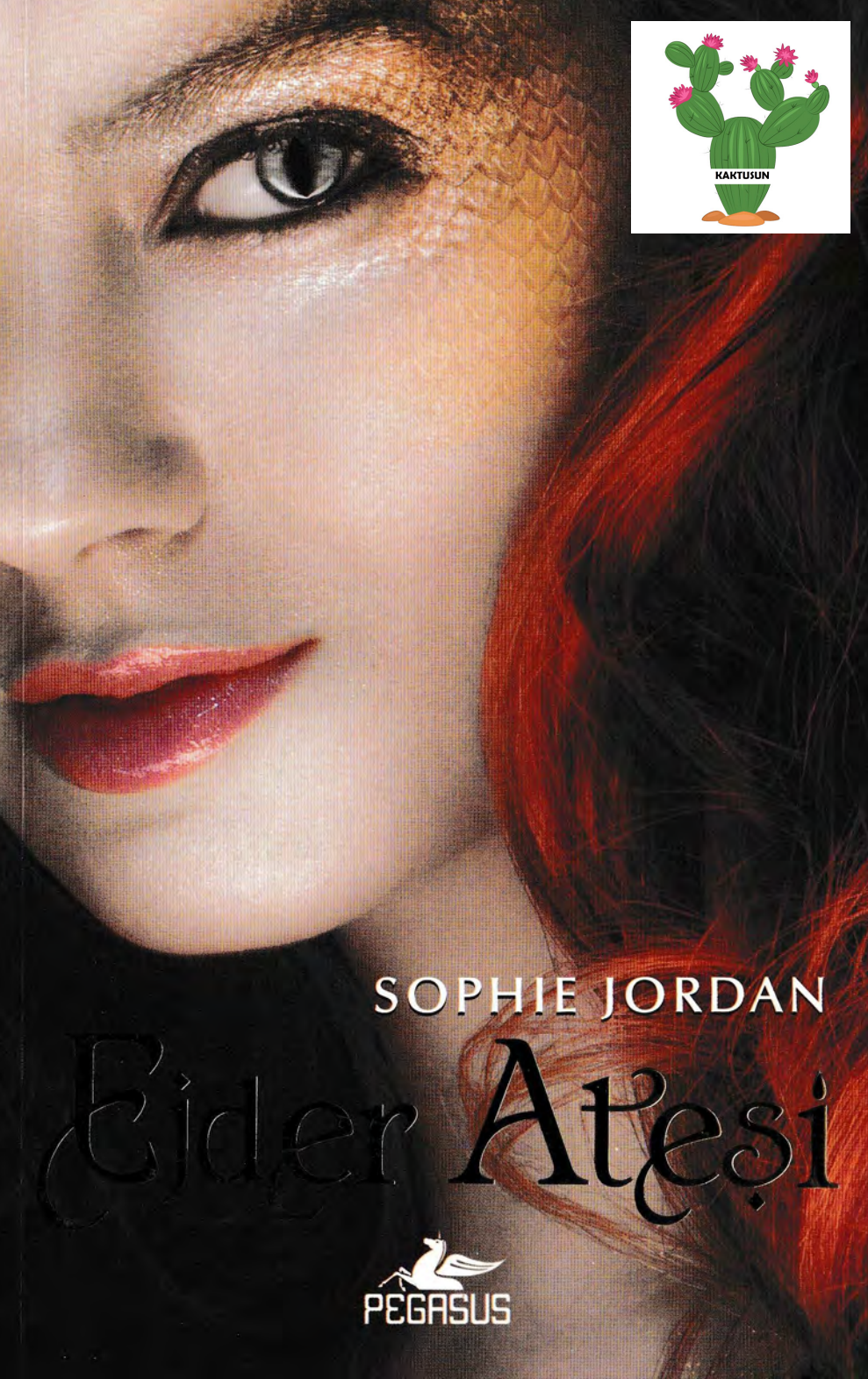

KAKTUSUN
SOPHIE JORDAN
Ejder Ateşi
PEGASUS

GİZLİ BİR GERÇEK
EZELÎ DÜŞMANLAR
LANETLİ BİR AŞK

Jacinda bir drakidir... Ejderha soyundan gelen ve en büyük savunma gücü insana dönüşmek olan bir ırka mensuptur. Küçük yaştan itibaren özel yeteneğiyle göze çarptığını ve her hareketinin izlendiğini bilse de, özgürlük onun için her şeyden önemlidir. Halkının en kutsal kuralını çiğneyince hayatı tehlikeye girer ama Will isimli yakışıklı bir yabancı sayesinde kurtulur...
Fakat bu yabancı onun türünden olanları avlamaktadır.

Ailesiyle insanların arasına kaçan Jacinda çevresine uyum sağlamaya çalışır. Tek tutunabileceği dal, içindeki drakiyi canlandıran Will'dir. Karşı konulamaz bir şekilde ona kapılsa da Jacinda, onun avcı olduğunu bilmektedir. Ondan uzak durması gerekmektedir ama içindeki draki yavaş yavaş öldüğü için en tehlikeli düşmanıyla yakınlaşmayı bile göze almıştır.

Efsanevi güçler ve nefes kesici bir romantizm, tüm beklentileri aşan ve sevgisi kadim bir uçuruma köprü ören bir kızın öyküsünde can buluyor.

"Muhteşem ve ustaca yazılmış!
O kadar büyüleyici bir dünya ki hiç terk etmek istemeyeceksiniz!"
—Kerrelyn Sparks

"Jordan heyecan dolu, doğaüstü bir yasak aşk ve tutkuyu anlatıyor. Jacinda tıpkı hikâyesi gibi güçlü ve yürekli. Okurlar bu nefes kesici romanı bir solukta okuyacak. Muhteşem bir serinin başlangıcı olan *Ejder Ateşi*'ni kaçırmayın."
—*Romantic Times*

27805 AGC

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-047-6
9 786053 430476

KAKTUSUN

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bana yaklaştığı sırada kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Tam olarak beni gördüğü anı hissettim. Donup kalarak suyun içinde hareketsiz durdu, biraz dibe daldı, dudakları suyun yüzeyiyle aynı hizadaydı.

Birbirimize baktık.

Şimdi olacaktı işte. Diğerlerine seslenecekti. Yırtıcı hayvanlar gibi etrafıma doluşacaklardı. Babamı hatırladığımda titrememek için bütün irademi kullandım. Onun da titremediğine, son anında bile korkaklık etmediğine emindim.

Ve babamın aksine benim kendimi savunabileceğim bir silahım vardı. Ateş. Derken, genç adam bana doğru hareket etti, rahatça yüzerek yaklaştı. Yüz ifadesi değişti, karnımda garip bir karıncalanma hissettim.

Hep gözümde canlandırdığım gibi sert birine benzemiyordu.

Şeytani birisi gibi görünmüyordu. Daha çok... meraklı bir havası vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

EJDER ATEŞİ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pegasus Yayınları: 618
Bestseller Roman: 258

EJDER ATEŞİ
Draki Serisi-1
SOPHIE JORDAN
Özgün Adı: FIRELIGHT

Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Şubat 2013
ISBN: 978-605-343-047-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © 2010 by Sharie Kohler

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla HarperCollins Publishers'ın alt yayıncısı HarperCollins Children's Books'tan alınmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin alınmadan fotokopi dahil, optik, elektronik, ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SOPHIE JORDAN

EJDER ATEŞİ

Draki Serisi - 1

İngilizceden Çeviren:
ZEYNEP HEYZEN ATEŞ

PEGASUS YAYINLARI

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili Catherine için

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

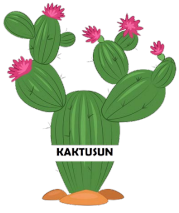
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uçmanın tadına bir kez varırsan, sonsuza kadar bakışların gökyüzüne dönük olarak dolaşırsın. Çünkü oraya bir kez çıktın ve dönme özlemini duyduğun yer her zaman orası olacak.

—Leonardo da Vinci

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1

Gölün sakin sularına bakarken bu riski almaya değeceğini biliyordum. Su tamamen hareketsizdi. Parlak bir cam gibi. Karanlık yüzeyini dalgalandıran en ufak bir rüzgâr dahi yoktu. Dağlardan gelen sis, mor bir renge bürünen gökyüzünü kaplamıştı. Hevesli bir soluk dudaklarımdan dışarı döküldü. Yakında güneş doğacaktı.

Azure telaşla yanıma geldi. Bisikletinin ayaklığını indirmekle uğraşmak yerine benimkinin yanına, yere koyup yanıma geldi. "Sana seslendiğimi duymadın mı? Senin kadar hızlı pedal çeviremediğimi biliyorsun."

"Bu anı kaçırmak istemedim." Sonunda beklediğim an geldi ve güneş karanlık gölün çevresini saran kırmızı ve altın rengiyle dağların tepesinde yüzünü göstermeye başladı.

Azure iç çekince benimle aynı şeyi yaptığını anladım: Sabah güneşinin tenine dokunuşunu hayal ediyordu.

"Jacinda," dedi, "bunu yapmamalıyız." Ama sesi ikna edici olmaktan uzaktı.

Ellerimi ceplerime sokup topuklarımın üzerinde sallandım. "Burada olmayı sen de benim kadar istiyorsun. Şu güneşe bak."

Azure itiraz edemeden giysilerimi çıkarmaya başladım. Onları bir çalının altına saklayıp suyun kenarında durdum. Titriyordum fakat titremelerimin nedeni sabah ayazı değil, içimi kaplayan heyecandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Azure'un giysileri yere düştü. "Cassian bu işten hiç hoşlanmayacak," dedi.

Kaşlarımı çattım. Sanki ne düşündüğü umurumdaymış gibi. Dün Kaçınma Uçuşu Manevraları sırasında sürpriz saldırıya geçip elimi tutmayı denemiş olsa bile o, benim erkek arkadaşım değil. "Bu anı mahvetme. Şimdi onu düşünmek istemiyorum."

Bu küçük isyanın nedenlerinden biri de ondan, *Cassian'dan* uzaklaşmaktı. Sürekli peşimdeydi. Her zaman etrafımda dolanıyordu. Koyu renk gözlerini üzerime dikip beni izliyordu. Bekliyordu. Tamra onu alabilir. Cassian'ın benim yerime Tamra'yı arzulamasını dileyerek çok zaman geçirdim, sürünün benim yerime onu, benim dışında herhangi birini seçmesini istedim. Dudaklarımdan bir iç çekiş döküldü. Bana seçme şansı tanınmamasından nefret ediyordum.

Ama her şeyin kesinleşmesine daha çok vardı. Şimdi bunları düşünmeyecektim.

"Gidelim." Düşüncelerimi geri plana itip etrafımdaki seslere kendimi açtım. Gri yeşil yapraklarıyla dallar, şafağa karşı şakıyan kuşlar, üzerimi okşayan tatlı sis... Ayak parmaklarımı toprağa sokup içimden ayaklarımın altındaki taşları saydım. Tanıdık çekim hissi göğsümü doldurdu. İnsan görünüşüm eridi, kaybolup gitti ve yerini daha kalın draki derisi aldı.

Yüzüm gerildi, elmacık kemiklerim çıkıklaştı, yavaş yavaş şekil değiştirdim. Burnum değiştiğinde nefes alıp verişim de değişti. Kaslarım gevşeyip uzadı. Kemiklerimin genişlemesinin verdiği his çok hoştu. Yüzümü gökyüzüne çevirdim. Bulutlar gri lekelere dönüşmüştü. Şimdiden aralarında dolaşıyormuşum gibi onları görebiliyordum. Soğuk rüzgârın vücudumu okşadığını hissediyordum.

Uzun sürmedi. Belki de en hızlı değişimlerimden biri oldu. Düşüncelerim bu kadar sakinken, etrafta Azure dışında kimse yokken değişmek daha kolaydı. Pusu kuran bakışlarıyla Cassian yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Korku dolu gözleriyle annem yoktu. İzleyen, yargılayan ve beni tartan kimse yoktu.

Sürekli olarak beni tartıyorlardı.

Kanatlarım büyüdü, sırtımdan biraz daha uzundular. İlk önce uç kısımları özgür kaldı. Zarımsı doku yumuşak bir iç çekişle gerildi. Sanki onlar da rahatlamanın ve özgürlüğün peşindeydı.

Tanıdık titreşim göğsümü doldurdu. Kedilerinkini andıran bir mırıltı gibi... Dönüp Azure'a bakıp hazır olduğunu gördüm. Çok güzel görünüyordu. Parlak mavi. Gittikçe artan gün ışığı sayesinde draki derisinin mavisinin içine dağılmış pembe ve mor tonlarını görebiliyordum. Bu tonlar o kadar belirsizdi ki daha önce fark etmemiştim.

Ancak şimdi, şafak sökmek üzereyken ve uçmaya hazırlanırken tüm bunlara dikkat ediyordum. Sürünün yasakladığı şeyi yapıyorduk. Ama gece uçtuğunuzda o kadar çok şey kaçırıyordunuz ki...

Bakışlarımı aşağı çevirip zayıf kollarımı kaplayan kızılımsı altın rengi parıltıya hayranlıkla baktım. Düşünceler kaybolup gitti. Ailemin değerli taşlardan ve mücevherlerden oluşan hazinesinde gördüğüm kehribarları hatırlıyordum. Derimin rengi onların rengini andırıyordu.

Gün ışığına tutulan Baltık kehribarı rengi. İnsanı yanıltan bir renk. Tenimin narin bir görünüşü vardı fakat aslında zırh kadar sağlamdı. Kendimi bu şekilde görmeyeli uzun zaman olmuştu. Tenimde güneşin tadına varmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Yanı başımdaki Azure bir kedi gibi mırlıyordu. Göz göze geldik –irisleri büyümüş ve göz bebeklerinin yerini dikey siyah çizgiler almış– ve bütün yakınmalarının bittiğini anladım. Parıldayan mavi gözleriyle bana baktığı sırada, burada olduğuna benim kadar memnundu. Güvenli topraklardan çıkmak için sürünün bütün kurallarını çiğnemiş olsak bile pişman değildik. Buradaydık. Özgürdük.

Topuklarımla kendimi havaya doğru ittim. Kanatlarım sallandı ve havalandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hafif bir dönüşün ardından göğe yükseldim.

Azure hemen yanımda, kahkahalar atıyordu, sesi boğuk ve içtendi.

Rüzgâr üzerimizden esip geçerken gün ışığı tenimize tatlı öpücükler konduruyordu. Yeterince yükseldiğimizde Azure aniden durup dalışa geçti ve bir renk karmaşası halinde göle doğru piḳe yaptı.

Dudaklarımı büzdüm. "Gösteriş budalası!" diye seslendim. Draki kelimeleri gırtlağımın derinliklerinden dökülürken arkadaşım göle daldı ve dakikalar boyunca suyun altında kaldı.

Su drakisi olduğundan ne zaman suya girse vücudunun iki yanında yüzgeçler beliriyordu ve bunlar suyun içinde hayatta kalmasını sağlıyorlardı... İstese hayatı boyunca orada kalabilirdi. Ejderha atalarımızın hayatta kalmak için ihtiyaç duyabileceğimizi düşündüğü pek çok yararlı yetenekten biriydi bu. Ama hepimiz bu özelliğe sahip değildik. Benim bu yeteneğim yoktu.

Ben başka şeyler yapabiliyordum.

Gölün üstünde uçup Azure'un çıkmasını bekledim. Sonunda etrafa sular saçarak dışarı fırladı, mavi vücudu ışıl ışıldı ve kanatlarından sular damlıyordu.

"Hoş bir numara," dedim.

"Şimdi senin ne yapabileceğini görelim!"

Başımı sağa sola sallayıp yeniden göğe yükseldim, dağlara yönelip Azure'un, "Çok havalı bence!" bağırışlarını duymazlıktan geldim.

Benim yeteneğim hiç de havalı *değildi*. Değiştirmek için her şeyimi verirdim. Bir su drakisi olmak istiyordum. Ya da toprak drakisi. Ya da göz boyama drakisi. Ya da bir oniks. Ya da... Liste uzayıp gidiyordu.

Oysa ben buydum işte.

Ağzımdan ateş püskürtebiliyordum. Dört yüz yıldır sürüdeki ilk ateş püskürten ejderha bendim. Bu durum beni istemediğim kadar popüler yapmıştı. On bir yaşındayken bu özelliğim ortaya çıktığından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beri diğerleri bana Jacinda olarak bakmayı bıraktılar. *Ateş püskürten* oldum ve bu özelliğim yüzünden sürü hayatım üzerinde söz hakkına sahip olduğuna inandı. Annemden bile kötüydüler.

Aniden rüzgârın ıslığının ve karla kaplı dağlardan gelen sisin uğultusunun dışında bir ses duydum. Zayıf, uzaktan gelen bir sesti.

Kulaklarımı açtım. Hava yoğun olsa da orada olmaması gereken bir ses duyuyordum.

Azure başını havaya kaldırıp ejderha gözlerini üzerime dikti. "Ne oldu? Uçak mı gördün?"

Gürültü iyice artıp bize doğru hızla yaklaşmaya başladı. Artık neredeyse sabit bir ses gibiydi. "Alçalmalıyız."

Başını sallayan Azure dalışa geçti. Onun peşinden giderken zaman kaybetme riskini göze alıp arkaya baktım fakat tek görebildiğim dağların tepeleriydi. Ses artık daha güçlüydü. Onu duyabiliyorrum. Onu hissediyordum.

Bize doğru gelmeyi sürdürüyordu.

Ses peşimizden geliyordu.

"Bisikletlere mi dönelim?" Mavi tutamlar serpiştirilmiş siyah saçları rüzgârda bayrak gibi sallanırken Azure bana baktı.

Tereddüt ettim. Uçuşun bitmesini istemiyordum. Bir daha kimbilir ne zaman kaçabilecektik. Sürü beni çok yakından izliyordu, Cassian her zaman...

"Jacinda!" Azure parlak mavi parmağıyla havayı işaret etti.

Dönüp baktığımda kalbim duracak gibi oldu. Dağın yakınlarında bir helikopter vardı, uzakta olduğu için şimdilik küçücük görünüyordu fakat yaklaştıkça büyüyordu. Sisi aşıp bize doğru geldi.

"Git!" diye bağırdım. "İnişe geç!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rüzgâra karşı dalışa geçtim, kanatlarım vücudumun iki yanına yapıştı, bacaklarım ok gibi gergindi; hızlı hareket etmek için mükemmel bir pozisyondu bu.

Ama yeterince hızlı değildim.

Helikopterin pervaneleri büyük bir hızla havayı bölüyordu. *Avcılar*. O güne kadar uçtuğumdan çok daha hızlı uçuyordum. Öyle ki rüzgâr gözlerimi yaşartıyordu.

Azure geride kaldı. Ona bağırıp arkaya baktım ve bakışlarındaki umutsuzluğu gördüm. "Az, hızlan!"

Su drakileri hız için yaratılmamıştır. Bunu ikimiz de biliyorduk. Bana seslendiği sırada sesi hıçkırıklara boğulmuş durumdaydı. "Hızlanmaya çalışıyorum! Beni bırakma! Jacinda! Beni bırakma!"

Helikopter bütün hızıyla bize doğru geliyordu. İki helikopterin daha ona eşlik etmeye başladığını görünce acı bir korku içimi doldurdu. Karşımızdakinin sıradan bir helikopter olabileceği yönündeki bütün umutlarım sönüp gitti. Karşımızdaki bir avcı birliğiydi ve kesinlikle bizim peşimizdeydiler.

Babamın başına gelen de bu muydu? Son anları böyle miydi? Başımı sallayıp düşünceleri uzaklaştırdım. Bugün ölmeyecektim. Vücudum parçalara ayrılıp satılığa çıkarılmayacaktı.

Ağaçların tepelerini işaret ettim. "Oraya!"

Drakiler asla yere yakın uçmazdı ama seçme şansımız da yoktu.

Azure beni takip etti, hemen arkamdaydı. Yan tarafıma geçmeye çalışırken ağaçlara çarpmaktan son anda kurtuldu. Durup soluklandım. Helikopterler tepemizdeydi, ağaçların üstünü taradıkları sırada sağır edici bir gürültü her yanı kapladı.

"Şekil değiştirmeliyiz," dedi Azure nefes nefese.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki yapabilirmişiz gibi. Çok korkuyorduk. Korktuğu zaman drakiler, insan biçimini koruyamazdı. Bu bir hayatta kalma mekanizmasıydı. Özümüzde drakiydik; gücümüz oradan geliyordu.

Başımı kaldırıp şimdilik bizi saklayan dalların oluşturduğu örtüye baktım, çam ve orman kokusu burun deliklerimi doldurdu.

"Kendimi kontrol altına alabilirim," diye ısrar etti Azure, draki dilinde.

Başımı iki yana salladım. "Söylediğin doğru olsa bile çok riskli. Gitmelerini beklemeliyiz. Eğer iki dişi drakiyi gördükten hemen sonra ortalıkta dolanan iki kızla karşılaşırlarsa şüphelenebilirler." Soğuk bir el kalbimi yakalayıp sıkmaya başlamış gibi hissediyordum. Bunun olmasına izin veremezdim. Söz konusu olan sadece benim hayatım değil, hepimizin hayatıydı. Her yerdeki drakilerin hayatı. İnsan kılığına girebilme yeteneğimizin sır olarak kalması avcılara karşı en büyük savunmamızdı.

"Eğer bir saat içinde eve dönmezsek sürüdekiler kaçtığımızı anlar!"

Arkadaşıma, sürünün gizlice dışarı çıktığımızı öğrenmesinden çok daha ciddi sorunlarımız olduğunu söylememek için dudağımı ısırdım. Onu daha fazla korkutmak istemiyordum.

"Bir süre saklanmamız..."

Başka bir ses helikopterin pervanesinin sesini bastırdı. Havada bir vızıltı vardı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Helikopterlerden başka araçlar da olmalıydı. Aşağıda. Yerde. Bize yaklaşıyorlardı.

Gökyüzüne bakıp pençemsi ellerimi açıp kapadım, güçlükle de olsa titreyen kanatlarımı kontrol altına aldım. İçgüdülerim beni uçmaya zorluyordu fakat gökyüzünde beni beklediklerini biliyordum. Daireler çizerek etrafı turluyor, ormandan çıkmamızı umuyorlardı. Ağaçların arasından karanlık silüetlerini görebiliyordum. Göğsüm sıkıştı. Gitmeyeceklerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Azure'a beni takip etmesini işaret ettim ve haşmetli bir çam ağacının kalın dalları arasına saklandık. Kanatlarımızı kapayıp vücudumuza yapıştırarak çam ağacının sivri yapraklarına aldırmamaya çalıştık. Nefesimizi tutup bekledik.

Derken her taraf canlandı, altımız araçlarla doldu: Kamyonlar, cipler, motorlar.

"Hayır," diye inledim. Araçlara ve baştan aşağı silahlı adamlara baktım. Kamyonun arkasında hazır bekleyen iki adam vardı, ellerinde taşıdıkları ağı görmemek mümkün değildi. Deneyimli avcılardı. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Ne avladıklarını biliyorlardı.

Azure, o kadar kötü titriyordu ki üzerine yerleştiğimiz kalın dal sallanmaya başladı. Elini tuttum. Motorlar önden gidip yolu gösteriyordu, hızları baş döndürücüydü. Ciplerden birinin şoförü pencereden diğerlerine seslendi. "Ağaçları arayın." Sesi derinden ve korkutucuydu.

Azure korku içindeydi. Elini daha sıkı tuttum. Motorlardan biri tam altımızdaydı. Sürücünün üzerinde genç, kaslı vücudunu saran siyah bir tişört vardı. Derim canımı yakacak kadar gerilmişti.

"Burada kalamam," diye fısıldadı. "Gitmeliyim!"

"Az," diye seslendim çaresiz bir sesle. "Onların istediği de bu. Bizi korkutup dışarı çıkmamızı sağlamaya çalışıyorlar. Paniğe kapılma."

Dişlerini sıktığı için kelimeler dudaklarının arasından güçlükle döküldü. "Ben... yapamıyorum."

Uzun süre dayanamayacağını hissediyordum.

Aşağıdaki araçları ve gökyüzündeki helikopterleri inceledikten sonra hemen o anda kararımı verdim.

"Tamam." Yutkundum. "İşte planımız. Ayrılacağız..."

"Hayır..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlk önce ben saklandığım yerden çıkacağım. Onlar peşime düştüğünde suya git. Suyun dibine dal ve orada kal. Ne kadar uzun sürerse sürsün gitmelerini bekle."

Koyu renk gözlerinde ıslak bir parıltı belirdi, göz bebeklerindeki dikey çizgiler kalınlaştı.

"Anladın mı?" diye sordum.

Belli belirsiz başını salladı, derin bir nefes aldığında burun delikleri genişledi. "S... sen ne yapacaksın?"

Kendimi gülümsemeye zorladım ancak dudaklarımın kenarında oluşan kavis canımı yakmıştı. "Ben mi? Elbette uçacağım."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

On iki yaşındayken Cassian'la yarışmış ve kazanmıştım.

Grup uçuşu sırasındaydı. Elbette gece vaktiydi. Sadece geceleri uçmaya iznimiz vardı. Cassian kibirli bir gösteriş budalası gibi davranıyordu ve kendime engel olamamıştım. Oysa bir zamanlar arkadaştık. Çocukken, draki özelliklerimiz ortaya çıkmadan önce. Nasıl birine dönüştüğünü görmeye katlanamıyordum, Tanrı'nın kabilemize hediyesiymiş gibi davranıyordu.

O gece ben daha neler olduğunu anlayamadan gökyüzünde yarışmaya başladık. Babamın tezahüratları hâlâ kulağımdaydı. Oniks drakisi olan Cassian on dört yaşındaydı. Vücudu siyah kaslardan ibaretti. Babam da oniks drakisi'ydi. Onlar drakiler arasındaki en güçlü ve büyük yaratıklar olmalarının yanında, çoğunlukla en hızlılarımızdır.

O gece hariç. O gece sürümüzün prensi, gelecekteki liderimiz Cassian'ı yendim. Oysa doğumundan beri en iyi olmak üzere yetiştiriliyordu.

Kazanamamam gerekirdi ama kazandım. Ay'ın gölgesinde sürüye değerli bir ateş püskürtenden fazlası olduğumu gösterdim. Cassian'ın bir zamanlar akülü arabasıyla dolaştırdığı küçük kızdan fazlasıydım. O geceden sonra Cassian değişti. Aniden her şeyde en iyi olmaya çalışmayı bıraktı, en iyiyi elde etmeyi kafasına koydu. Ben, gözünü diktiği ödüle dönüştüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yıllar boyunca o yarışı kazandığım için pişmanlık duydum, hiç istemediğim halde her zamankinden fazla dikkat çekmiştim. O kadar hızlı uçmamış olmayı diledim.

Ancak şimdi, çıplak ayaklarımı ağacın kaba yüzeyine yerleştirmiş uçmaya hazırlanırken bu kadar hızlı uçabildiğime şükrediyordum. İyi ki rüzgâr kadar hızlı gidebiliyordum.

Hemen arkamdaki Azure titriyor, dişleri birbirine vuruyordu, dudaklarından bir inleme döküldü. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ve sadece... gittim. Ağaçtan destek alıp havaya fırladım, kanatlarının altın rengi iki yelken gibi iki yana açıldı.

Bağırışlar kulaklarımı doldurdu. Motorlar çalıştırıldı, araçlar hızlandı. Büyük bir gürültü vardı. Ayırt edemediğim sesler birbiri üstüne biniyordu. Güçlü erkek sesleri. Ağaçların arasında uçtuğum sırada avcılar sıcak takibe başlamıştı, toprağı ezip geçen araçlarıyla ormanda beni kovalıyorlardı. Arayı açmaya başladığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Farkında olmadan bir kahkaha attım.

Derken kanadımda bir yanma hissi oluştu. Sarsıldım, sallandım, çırpındım.

İsabet almıştım.

Tek kanatla uçmaya çalıştım. Yere düşmeye başlamadan önce birkaç kez kanat çırpmayı başardım. Dünya dönmeye başladı, yeşil ve kahverengi tonlar birbirine girdi. Omzum bir ağacı sıyırıp geçti ve yaralı halde yere düştüm. İnliyordum, kendi kanımın paslı kokusu burnumdaydı.

Parmaklarım nemli toprağa saplandığında toprağın zengin kokusu derimi sardı. Başımı iki yana salladım. Avuçlarım toprakla dolmuştu, omzum sızlıyordu. Emeklemeye başladım, bir elimi diğerinin önüne atmaya konsantre olup ilerlemeye çalıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boğazımdan ciğerlerimi yakan, inlemeyle homurtu arası bir ses döküldü. *Beni yakalayamazlar*, diye düşünüp duruyordum fakat işim bitikti.

Dizlerimi göğsüme çekip kanadımı açmayı denedim, geriye doğru dikkatli bir şekilde esnettim. Zarlar gerilirken çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. Büyük bir acı omuzlarımın ortasına saplanmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştığım sırada çam ağacının iğneleri avuçlarıma battı.

Geldiklerini, bağırışlarını duyuyordum. Motor sesleri tepeleri tırmanıp indikleri sırada bir alçalıp bir yükseliyordu. Arkasında ağ olan kamyonun görüntüsü zihnimde belirdi.

Aynı babamın başına gelenler gibi. Şimdi de benim başıma geliyordu.

Ayakta durup kanatlarımı vücuduma yapıştırdım ve koşmaya başladım. Motorların gürültüsü gittikçe artarken ağaçların arasında deliler gibi koştum.

Arkama dönüp ormana baktığımda farların sisin içindeki parıltısı inlememe yol açtı. Çok yakındılar. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Yukarı baktım, etrafa baktım, saklanacak bir yer aradım. Derken başka bir ses duydum... Akarsuyun her zamanki şarkısı.

Sesin peşine düştüm, ayaklarım yere çarparken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Bütün gücümle koştum. Tam o anda dik uçurumdan aşağı düşmemek için ağaçlardan birinin gövdesini yakaladım ve son anda kendimi durdurmayı başardım. Nefes nefese aşağı baktım. Suyun iki yanında sivri kayalardan duvarlar oluşmuştu.

Bu sırada üstümdeki havada bir değişim hissettim. Tüylerim diken diken oldu ve tam zamanında arkaya dönüp üstüme fırlattıkları ağı gördüm. Ağ hemen yanıma düşerken ıslığımsı bir ses çıkardı.

"Yeni bir tane fırlatın!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Omzumun üstünden arkaya baktığımda kamyondaki iki adamın yeni bir ağ hazırladığını gördüm. Motosikletler daireler çiziyor, bana doğru yaklaştıkları sırada motorlarından öfkeli gürültüler yükseliyordu. Sürücüler metalik camların ardından bana bakıyordu. İnsana bile benzemiyorlardı. Hepsi birer canavardı. Dudaklarının sert kıvrımlarını görebiliyordum. Hemen üstümden helikopterin pervanesinin havayı döven sesi duyuldu, helikopterin rüzgârı saçlarımın uçuşmasına yol açmıştı.

Ciğerlerimi havayla doldurup nehre döndüm ve aşağı atladım.

Havanın beni okşayışını hissediyordum. Sıradışı bir histi. Havalanma, uçma amacı taşımaksızın rüzgârın içinde aşağı düşmek garipti. Ama yaptığım buydu. Suya yapışana kadar kontrolsüzce aşağı düştüm.

O kadar soğuktu ki çığlık attım ve bolca su yuttum. Azure, suyun içinde kalmayı nasıl başarıyordu? Onu izlediğinizde çok hoş olduğunu düşünüyordunuz oysa şimdi tek hissettiğim soğuk bir acıydı.

Yüzeye çıkıp yüzerek ufak bir daire çizdim, etrafı araştırıyordum. Herhangi bir şey aradım. Bir çözüm. Ne olursa. Derken, mağarayı gördüm. Daha doğrusu kayadan duvarda oluşmuş ufak oyuğu. Oraya girip gözlerden saklanmam mümkündü. Peşimden dalışa geçmedikleri sürece beni göremezlerdi.

Oyuğa doğru yüzüp kendimi yukarı çektim ve içine yerleştim. Olabildiğince dibe gidip iyice büzüldüm. Islak ve titrer halde nefesimi tutup bekledim. Havanın gürültülerle dolması uzun sürmedi.

"Yaratık aşağı atladı." Çarpan kapılar, arabalardan inen insanlar, avcıların gürültüleri içime ürperti saldı. Ufak oyuğumda tir tir titriyordum. Kollarımı dizlerime doladım ve parmaklarım neredeyse dizlerime yapıştı.

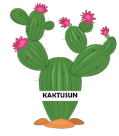
"... suya daldı!"

"Belki uçmuştur." Bu ses motosikletlerin sesini bastırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İmkânsız! Uçamaz. Kanadını şişledim." Bu seste kendini beğenmiş, tatminkâr bir hava vardı. Elimde olmadan ürperdim ve soğuktan korunmak için kollarımı birleştirdim. Korkudan korunmaya çalışıyordum.

"Aşağıda onu göremiyorum."

"Biri peşinden gitmeli."

"Kahretsin! Aşağı mı? Hava buz gibi... Sen git!"

"Neden sen gitmiyorsun? Nesin, korkak tavuk mu?"

"Ben giderim." Derinden gelen, ipeğimsi bir tınısı olan sakin sesi duyduğumda şaşırdım. Bu ses diğerlerininki gibi sert bir tınıya sahip değildi.

"Altından kalkabileceğine emin misin Will?"

Kollarımı vücuduma sıkı sıkı dolayıp yanıtı bekledim, keşke bir göz boyama drakisi olsaydım ve beni görememesini sağlayabilseydim.

Biri suya daldı. Temiz bir dalış olduğundan neredeyse hiç su sıçramadı. Will. Kadife sesli erkek. Suyun yüzeyine bakıp nefesimi tuttum ve sudan çıkmasını bekledim. Her an başı suyun yüzeyine çıkabilirdi. İlk işi etrafa bakınmak olacaktı muhtemelen. Oyuğu görecekti. Beni görecekti.

Dudaklarımı yaladığımda kan tadı aldım, ciğerlerim dumanla doldu. Eğer iş o noktaya varırsa, yapabilir miydim? Kendimi kurtarmak için yeteneğimi kullanabilir miydim?

Suyun yüzeyinde bir kafa belirdi, kol hareketleri suları böldü. Saçları parıldıyordu. Gençti. Benden çok büyük değildi.

"İyi misin Will?" diye seslendi birisi yukarıdan.

"Evet," diye karşılık verdi genç.

Sesin bu kadar yakınımdan gelmesi kalbimin sıkışmasına yol açmıştı. İyice büzüşüp kanatlarımın kayalara sürtünmesine aldır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamaya çalıştım. Onu bakarken benim kadar uzağı görememesini umuyordum.

Oyuğu gördüğünde vücudu gerildi. Bakışları olduğum yöne odaklandı. "Bir oyuk var!"

"Yaratık içeride mi?"

Yaratık dedikleri bendim.

Tüylerim diken diken oldu, keman yayı gibi gerildim. Kanatlarım üzerimi saran duyguların yoğunluğu yüzünden titremeye başladığında yaradan yayılan acı bütün vücudumu ele geçirdi. Gözlerimi kırpıştırıp kendimi rahatlamaya zorladım.

Genç adam bana doğru yüzdü.

Burun deliklerimden dumanlar çıkıyordu. Benim yaptığım bir şey değildi. Kendi kendine oluyordu. Normalde gücümü biraz da olsa kontrol edebiliyordum fakat korku yüzünden bütün kontrol yeteneğim ortadan kalkmıştı. Draki içgüdüleri, kontrolü ele geçiriyordu.

Bana yaklaştığı sırada kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Tam olarak beni gördüğü anı hissettim. Donup kaldı, suyun içinde hareketsiz durdu, biraz dibe daldı, dudakları suyun yüzeyiyle aynı hizadaydı.

Birbirimize baktık.

Şimdi olacaktı işte. Diğerlerine seslenecekti. Yırtıcı hayvanlar gibi etrafıma doluşacaklardı. Babamı hatırladığımda titrememek için bütün irademi kullandım. Onun da titremediğine, son anında bile korkaklık etmediğine emindim. Ve babamın aksine benim kendimi savunabileceğim bir silahım vardı. Ateş.

Derken, genç adam bana doğru hareket etti, rahatça yüzerek yaklaştı. Yüz ifadesi değişti ve karnımda garip bir karıncalanma hissettim. Hep gözümde canlandırdığım gibi sert birine benzemiyordu. Şeytani biri gibi görünmüyordu. Daha çok... meraklı bir havası vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim saklandığım oyuğa yaklaşıp yan tarafıma geçti. Aynı alanı paylaşıyorduk. Aramızdaki mesafe yirmi santimden azdı. Kaya duvara tutunduğunda kollarındaki kaslar dikkatimi çekti. Bakışlarımızı birbirimizin üzerinde dolaştırdık. İlk kez birbiriyle karşılaşan iki yabancı hayvan gibiydik.

Nefes alıp havayı ciğerlerime doldurmaya çalıştım. İçten içe yanmaya başlamıştım.

Daha önce insan görmemiş değildim. Annem ve Tamra'yla kasabaya alışverişe gittiğimizde pek çok kez insanlarla karşılaşmıştım. Çoğu zaman, sürü arazisinde olduğum zamanlarda bile insan gibi görünüyordum. Yine de ona daha önce hiç insan görmemişim gibi bakıyordum. Aslında onun gibi birisini görmediğim söylenebilirdi. Ne de olsa karşımdaki sıradan bir insan değildi. O bir avcıydı.

Siyah tişörtü ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı. Mağaranın karanlığında ıslak saçları neredeyse siyahmış gibi görünüyordu. Kuruduğunda daha açık renk olabilirdi. Belki açık kahverengi veya koyu bir sarı tonu. Ama beni asıl etkileyen gözleriydi. Kalın kaşlarının altında derin bakışlı gözleri vardı, çarpıcı bir yoğunlukla içime işliyor, beni inceliyordu. Gözüne nasıl göründüğümü hayal etmeye çalıştım. Kanatlarım sırtıma yapışmıştı, uçları hafifçe omuzlarımın üzerindeydi, tenimden oyuğun loş ışığında alevi andıran bir parıltı yükseliyordu. İnce uzun yüzümün hatları keskindi. Çıkık bir burnum ve kavisli kaşlarım vardı, göz bebeklerim ejderhalarınki gibi iki dikey çizgi halindeydi.

Elini kaldırdı. Sıcak avucunu koluma dokundurduğunda irkilmedim. Tenimi hissetti. Elini hafifçe aşağı kaydırdığında beni okşamaktan çok, derimi –draki derisini– insan derisiyle kıyasladığını anlamıştım. Avucu elime ulaştığında durdu, sivri tırnaklı parmaklarımı inceledi. Bütün vücudumu bir ısı dalgası sardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O da ısıyı hissetmişti. Gözleri kocaman açıldı. Hoş bir elaydı. Arada yeşil ışıltılar vardı. Sevdiğim renklerdi. Toprağın renkleri. Bakışları tüylerime kaydı. Ejderhanın içindeki kızı görebilmesini dilediğimi fark ettim.

Dudaklarından bir ses döküldü. Bir kelime. Onu duymuştum ama *hayır* diye düşündüm. *Bunu söylemiş olamaz.*

"Will!" diye bağırdı biri yukarıdan.

İkimiz birden irkildik ve derken yüzündeki ifade değişti. Yumuşak ve meraklı ifade kayboldu, artık öfkeli görünüyordu. Tehditkâr. Onun türünün benim türüme bakması gerektiği gibi bakıyordu bana. Elini elimden çekti ve aramızdaki bütün yakınlık kayboldu. Bana dokunduğu yeri ovaladım.

"İyi misin? Aşağı gelmemize ihtiyacın..."

"İyiyim!" Sesi ufak sığınağımızın duvarlarında yankılandı.

"Yaratığı buldun mu?"

Yine yaratık lafı. Ofladım. Burnumdan dumanlar çıktı. Ciğerlerimdeki ısı artmaya başlamıştı.

Yoğun bakışlarını bana dikti. Gözleri acımasızdı. Beni ele vermesini bekledim, bakışlarımı kaçırmayı reddettim, karşımdaki güzel çocuğun sonraki kelimeleriyle ölüme mahkûm edeceği kişinin yüzünü görmesinde kararlıydım.

"Hayır."

Ciğerlerimdeki ateş sönerken bir an için nefes alamadım. Uzunca bir an birbirimize baktık. O, avcıydı. Ben, draki.

Derken mağaradan çıktı.

Ve yapayalnız kaldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bekledim.

Helikopterlerin ve motorların sesi kaybolduktan sonra bile yerimden çıkmadım. Islaktım ve titriyordum. Bacaklarıma sarılıp vücudumu ovalayarak ısınmaya çalıştım. Ellerim kızılımsı altın rengi derimin üzerinde dolaştı. Yaralı kanadım çok acıyor, ne zaman hareket etsem sızlıyordu. Dışarıyı dinliyordum fakat en ufak ses yoktu. Yalnızca ormanın fısıltısı ve nehrin gürültüsü.

İnsan yoktu. Avcı yoktu. Will yoktu.

Duraksadım. Nedendir bilinmez Will'in orada olmadığını düşünmek beni rahatsız ediyordu. Onu bir daha görmeyektim. Neden gitmeme izin verdiğini asla öğrenemeyecektim. Asla fısıldadığını düşündüğüm şeyi fısıldayıp fısıldamadığını bilemeyecektim. *Güzel.*

Bu kelimeyi söylediğinde bir an için birbirimize bağlandık. Nasıl oldu bilmiyordum ama olmuştu işte. O anı kafamdan atmakta güçlük çekiyordum. Beni ele vereceğini düşünmüştüm. Avcıların merhametli olması beklenemezdi. Bizi av olarak görürlerdi, parçalayıp en büyük düşmanımıza, enkrosa satmak için peşimize düşerlerdi. İnsanoğlu var olduğundan beri enkros türümüzün peşindeydi, bizi parçalara ayırır veya kullanmak için esir tutarlardı: Kanımızın sihirli özellikleri, zırhı andıran derimiz, toprağın altındaki cevherleri tespit etme yeteneğimiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bizi paha biçilmez kılıyordu. Canlı olduğumuzu düşünmüyorlardı. Ruhumuz veya kalbimiz olduğunu düşünmüyorlardı.

Öyleyse Will neden gitmeme izin vermişti? Yüzü bütün hatlarıyla zihnime kazınmış durumdaydı. Islak saçları, yoğun bakışları. Oysa zihnimde onun değil, Cassian'ın yüzünü görmeliydim. Cassian, benim kaderimdi. Ondan kurtulmak için gün ışığında dışarı çıkma riskini göze almış olmama ve sürekli yakınmama rağmen bu gerçeği uzun zaman önce kabul ettim.

Olabildiğince uzun süre bekledim. Sonunda sığınağımın nemli soğuğu katlanılamaz bir hal aldı. Bir tuzakla karşılaşmaktan korkarak, temkini elden bırakmaksızın mağaradan çıkıp buz gibi suyun içine kaydım. Taş duvarları ölçüp biçtim. Tek kanadım zorlukla hareket ediyordu, acı içindeydim.

Kendimi yukarı çekerken aldığım nefes dudaklarımdan kaçtı. Yere yığıldığım anda toprağın kokusu ciğerlerimi doldurdu. Avuçlarımı nemli toprağa geçirdim. Toprağın vücuduma değen dokusu beni sakinleştirdi. Çok derinlerdeki volkanik kayaların mırıltısı uyuyan bir kedinin çıkardığı sesleri andırıyordu. Tüm bunları hissedebiliyordum. Duyabiliyor, sezebiliyor, onlardan beslenebiliyordum.

Her zaman böyle olmuştu, verimli toprakla kurduğumuz bağ bizi besliyordu. Kanadımı iyileştirecek olan bu bağ idi, insanların ilaçları değil. Hayat veren topraktan güç alıyordum.

Etrafı kaplayan siste yağmur havası vardı. Ayağa kalkıp kendimi sisin kollarına bıraktım, bisikletimin ve giysilerimin beni beklediği göle döndüm. Zayıf gün ışığı dalların arasından süzülüp sisi aşarak tenimin kızıl bir parıltıya bürünmesine yol açmıştı.

Azure'un eve vardığına emindim. Aksi ihtimali düşünmek bile istemiyordum. Sürü kaybolduğumu çoktan öğrenmiş olmalıydı. Zihnimde çeşitli açıklamalar üzerinde çalışıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağaçların arasından geçtiğim sırada ayaklarım neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, kulaklarım ormana ait olmayan sesleri tespit etmeye hazırdı, avcıların geri dönmesi ihtimaline karşı temkinliydim. Ama bu temkinli olma halinin hemen ötesinde umut da taşıyordum.

O avcının geri dönüp sorularımı yanıtlayacağı, merakımı giderece-ği umudunu. Fısıldadığı kelimenin neden kalbimi hızlandırdığını bilmek istiyordum.

Sonunda havayı bölen bir ses ağaçlara konmuş kuşların uçuş-masına yol açtı. Draki derim diken diken oldu, rengi kızıldan altın rengine, altından kızıla döndü.

Motor sesleri yaklaşırken korku yeniden içimi doldurdu. İlk başta avcıların geri geldiğini sandım.

Güzel çocuk fikrini mi değiştirmişti?

Ardından adımı duydum.

Jacinda! Kelime ağaçların oluşturduğu labirentte yankılandı. Başımı kaldırıp ellerimi ağzıma götürüp seslendim. "Buradayım!"

Bir saniye sonra araçlar etrafımı sardı. Durdukları anda kapılar açılıp kapandı.

Kadimlerden pek çoğu karşımda belirmişti, öfke içinde sisi aşıp önüme dizildiler. Azure'u görmüyordum fakat Cassian yanlarındaydı. Dudakları şimdi olduğu gibi merhametsiz bir çizgi oluşturduğunda babasını andırıyordu. Normalde draki şeklinde olduğumda benden hoşlanırdı, o halimi tercih ederdi ancak şimdi gözlerinde hayranlıktan eser yoktu. Yanıma gelip tepeme dikildi. Hep böyle olmuştur. Çok iri, çok erkek... Çok zorba. Bir an için Kaçınma Uçuşu Manevraları sırasında elimi tutan elinin sıcaklığını hatırladım. Ona izin vermek ve herkesin istediğini ve beklediğini yapmak ne kadar kolay olurdu...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzüne bakamadığım için bakışlarımı siyah saçlarına diktim. Öne eğildi ve konuştuğu zaman nefesi şakaklarımdaki tüyleri yaladı. "Beni korkuttun, Jacinda. Seni kaybettiğimi sandım."

Tenim bu sözlerdeki sahiplenici tını yüzünden diken diken olmuştu. Kabilenin birbirimize ait olduğumuzu düşünmesi öyle olduğumuz anlamına gelmiyordu. En azından şimdilik. Belki yüz bininci kez herkesin bir şeyler beklediği ateş püskürten değil, sıradan bir draki olmayı diledim. O zaman hayat çok kolay olurdu. En azından hayatım bana ait olurdu. Rahatlıkla *benim* hayatım diyebilirdim.

Annem grubun arasından geçip öne çıktı ve Cassian'ı bir seksenlik bir oniks değil de küçük bir çocukmuş gibi kenara itti. Bukle bukle saçlarının çerçevelediği yüzü çok güzeldi, benimki gibi kehribar gözleri vardı. Babam öldükten sonra pek çok erkek ona kur yapmayı denedi. Hatta Cassian'ın babası Severin bile. Neyse ki annem hiçbiriyle ilgilenmedi. Onunla uğraşmak yeterince zordu, bir de babamın yerini almaya çalışan maço bir drakiye katlanamazdım.

Karşıma geçtiği sırada annem her zamankinden yaşlı görünüyordu. Dudaklarının kenarlarında gergin çizgiler oluşmuştu. Babamın eve gelmeyeceği haberini verdikleri gün bile böyle görünmüyordu. Benim yüzümden bu halde olduğunu anlamıştım. Midem düğümlendi.

"Jacinda! Şükürler olsun, hayattasın!" Kollarını vücuduma doladı, kanadımdaki yaraya dokunduğunda hafif bir çığlık attım.

Geri çekildi. "Ne oldu..."

"Şimdi olmaz." Cassian'ın babası elini annemin omzuna koyup önümde durabilmek için onu kenara çekti. Boyu bir seksenden uzun olan Severin, Cassian'dan bile heybetliydi; ona bakmak için başımı yukarı kaldırmam gerekmişti. Üstüme bir battaniye örttü. "Şekil değiştir. Hemen."

Bu emre boyun eğdim. Kanatlarım yeniden vücuduma gömülürken çektiğim acı yüzünden dudağımı ısırdım, yara iyice gerilip kanatla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beraber tenime karıştı. Yara hâlâ yerindeydi ancak artık omuzlarımın arasındaki bir kesikten ibaretti. Kan damlaları sırtımdan akarken battaniyeye sarıldım.

Kemiklerim yeni şekillerine alıştı, küçüldü ve draki derisi kayboldu. Soğuk bütün gücüyle yüzüme çarptı, insan derime işledi ve titremeye başladım. Çıplak ayaklarım hissizleşti.

Annem yanımdaydı, omuzlarıma ikinci bir battaniye attı. "Ne yaptığını sanıyordun?" Sesinde nefret ettiğim o eleştirel tını vardı. "Tamra ile endişeden deliye döndük. Sonunun baban gibi olmasını mı istiyorsun?" Başını iki yana salladığında gözlerindeki ifade kararlıydı. "Kocamı kaybettim. Kızımı da kaybetmeyeceğim."

Özür dilememin beklendiğini biliyordum ama çivi yutmayı tercih ederdim. İşte kaçtığım hayat buydu: Gerçekte nasıl biri olduğumu gösterip annemi hayal kırıklığına uğrattığım bir hayat. Kurallardan, kurallardan ve kurallardan oluşan bir hayat.

"En kutsal kuralımızı çiğnedin," diye açıkladı Severin.

İrkildim. *Yalnızca karanlığın örtüsünün altında uç.* Sanırım avcılar tarafından neredeyse öldürülecek olmam bu kuralın anlamsızlığıyla ilgili tüm tartışmaları ortadan kaldırmaya yetiyordu.

"Ona bir ceza verilmesi gerektiği açık."

Kalabalık arasında mırıltılar dolaşırken annem ve Severin birbiriyle bakıştı. Ceza fikrini onaylayan mırıltılar güçlenirken içimdeki draki beni uyarmak istercesine kıpırdandı. Neler olduğunu anlamaya çalışarak etrafımdakilere baktım. Hayatım boyunca etrafımda olan bir düzine yüz. Tek biri bile benim tarafımda değildi.

"Hayır. O ceza olmaz," diye fısıldadı annem.

Hangi ceza?

Kolunu sıkı sıkı bana doladı ve beni rahatlatmasının açlığını çekerek ona yaslandım. Aniden tek müttefikim kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O, sürümüzün ateş püskürteni..."

"Hayır. O benim kızım," diye karşılık verdi annem. Buna içerlese bile o da bir drakiydi. Ama yıllardır şekil değiştirmemişti ve belki de bir daha asla şekil değiştiremeyecekti.

"Yapılması gerek," diye ısrar etti Severin.

Annemin parmakları battaniyenin üzerinden tenime ulaştığında irkildim. "O daha küçük bir kız. Hayır."

Sonunda konuşacak cesareti buldum. "Neden bahsediyorsunuz?"

Kimse bana karşılık vermedi fakat bunu yapmamaları garip değildi. Sinir bozucu ama olağan bir durumdu. Herkes –annem, kadimler, Severin– etrafıma toplanmış benimle ilgili konuşup bana nutuk atıyor ancak benimle konuşmuyorlardı.

Annem bakışlarını Severin'in üzerinden ayırmadı ve ses çıkarmasalar bile konuştuklarını biliyordum. Tüm bunlar olurken Cassian aç gözlerle beni izliyordu. Mor siyah bakışları pek çok kızın kalbini yerinden oynatmaya yeterdi. Örneğin, kız kardeşimin kalbini, hatta özellikle kız kardeşiminkini.

"Bunu sonra konuşuruz. Şimdi onu eve götürüyorum."

Annem benimle beraber arabaya yürüdü. Arkaya baktığımda Severin ve Cassian'ı, baba ve oğlu, Kral ve Prens'i gördüm. Yan yana, gidişimi izliyorlardı, gözlerinde öfkeli bir parıltı ve başka bir şey vardı. Çözemediğim bir şey.

Karanlık bir ürperti omurgama yayıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4

Azure, evimizde bizi bekliyordu. Taşlanmış kotu ve koyu renk saçlarındaki tutamlar kadar olmasa da mavi renkli dar tişörtü içinde verandayı arşınlıyordu. Bizi gördüğü anda neşesi yerine geldi.

Annem arabayı park ettiğinde Azure kasabamızı saran ve Nidia'nın hediyesi olan sisi aşıp bize doğru koştu. Sisin varoluşumuz için hayati bir önemi vardı. Onun sayesinde hiçbir uçak hava sahamızdan geçerken bizi tespit edemiyordu.

Azure, arabadan indiğim anda beni kucakladı. Öyle sıkı sarıldı ki inledim. Geri çekildiğimde yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Ne oldu, yaralandın mı? Başına neler geldi?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıp anneme baktım. Yaralı olduğumu zaten biliyordu. Hatırlatmama gerek yoktu. "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet, dediğin gibi yaptım, gittiklerine emin olana kadar suyun altında kaldım ve sonra yardım istemek için eve uçtum."

Ona yardım istemesini söylediğimi hatırlamıyordum. Keşke istememiş olsaydı ama beni kurtarmaya çalıştığı için onu suçlayamazdım.

"İçeri girin, kızlar." Annem eve girmemizi işaret etti fakat ikimize de bakmadı. Omzunun üzerinden yola, komşularımızdan birine bakıyordu. Cassian'ın halası Jabel verandada oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bizi gözetliyordu. Son zamanlarda onu sık sık bizi izlerken görüyordum. Annem, yaptığımız her şeyi Severin'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yetiştirdiğinden emindi. Başını sallayarak selam verdikten sonra bizi içeri aldı. O ve Jabel bir zamanlar çok yakın arkadaştı. Ben çocukken, babam ölmeden, her şey değişmeden önce. Artık neredeyse hiç konuşmuyorlardı.

Eve girdiğimizde Tamra bağdaş kurarak oturduğu kanepeden fırladı. Elindeki mısır gevreği kâsesini bir kenara bıraktı. Televizyonda eski bir çizgi film vardı. Hiç de annemin iddia ettiği gibi endişelenmiş görünmüyordu.

Annem televizyonun yanına gidip sesini kıstı. "Bu kadar yüksek sesle izlemek zorunda mısın, Tamra?"

Tamra omzunu silkip kanepenin yastıkları arasında uzaktan kumandayı aradı. "Yeniden uyuyamayınca alarmın sesini bastırmak için bir şeyler yapmaya karar verdim."

Kendimi hasta hissediyordum. "Alarmı mı çalıştırdılar?" diye sordum. Alarmı en son babamın kaybolduğu ve bir arama kurtarma çalışmasının düzenlendiği gün çalıştırmışlardı.

"Ah, evet." Gözleri kocaman olan Azure başını salladı. "Severin deliye döndü."

Tamra uzaktan kumandayı bulup televizyonun sesini yeniden açtı. Kanepeye yığılıp kaşığı ağzına götürdü. "Gerçekten senin için bu kadar gürültü yapmalarına şaşırdın mı?" Bezgin bakışlarını üzerime dikti. "Kafanı çalıştır."

Hareketlerimi savunma ihtiyacı duyuyordum ama derin bir nefes alıp daha başlamadan pes ettim. Ona daha önce de anlatmayı denemiş fakat başarılı olamamıştım. Tamra'nın draki güdülerini anlaması imkânsızdı. Nasıl anlayacaktı ki?

Annem televizyonu sert bir tavırla kapadığı halde havadaki gerilimi fark etmeyen Azure kollarını iki yana açtı. "Eee? Ne oldu? Nasıl kaçtın? Tanrım, her yerdeydiler. Fırlattıkları ağları gördün mü?" Bunu duyan annem bembeyaz oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Başaramayacağına emindim. Hızlı olduğunu biliyorum ve ateş püskürtebiliyorsun ama..."

"Sanki ateş püskürtebildiğini unutma şansımız varmış gibi," diye homurdandı ağzı mısır gevreğiyle dolu olan Tamra ve abartılı bir tavırla gözlerini devirdi.

Tamra ergenlik çağına geldiğinde drakiye dönüşmemişti. Drakiler arasında yayılan bu durum, türümüzü korumak isteyen kadimleri endişelendiriyordu. İkiz kardeşim ne yönden bakılırsa bakılsın tam bir insandı ve bundan nefret ediyordu. Benden de nefret ediyordu. Draki özelliklerim ortaya çıkmadan önce çok yakındık, her şeyi birlikte yapardık, artık sadece birlikte surat asabiliyorduk.

Derken annemin salonda dolanıp bütün panjurları kapadığını fark ettim. İşi bittiğinde oda her zamankinden karanlıktı.

"Az," dedi annem, "arkadaşınla vedalaş."

Arkadaşım gözlerini kırpıştırdı. "Vedalaşmak mı?"

"Vedalaşın," diye tekrarladı annem ciddi bir sesle.

"Ah." Azure kaşlarını çatıp bana baktı. "Yarın okula yürümek ister misin?" Gözlerinde, yolda ona her şeyi anlatabileceğimi ima eden anlamlı bir parıltı vardı. "Erkenden uğrarım."

Bizim evimizle onun evi kasabanın iki zıt tarafındaydı. Halkımızın yaşadığı bölge sekiz teli olan dev bir tekerleği andırıyordu. Her tel bir sokağa karşılık geliyordu. Ortası, kasabanın kalbiydi. Okul ve toplantı salonu oradaydı. Ben 1. Batı Caddesi'nde oturuyordum. Azure, 3. Doğu Caddesi'nde. Evlerimiz birbirine olabildiğince uzaktı. Kasabanın etrafı sarmaşıklarla kaplı bir duvarla çevriliydi. Yani, birbirimize daha çabuk ulaşabilmek için dışarıdan dolaşmamıza imkân yoktu.

"Elbette. Eğer sabahın köründe kalkıp buraya kadar yürümek istiyorsan neden olmasın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Azure, yanımızdan ayrılır ayrılmaz annem kapıyı kilitledi. Daha önce bunu yaptığını görmemiştim. Bize döndü, uzunca bir süre bana ve Tamra'ya baktı. İçerideki tek ses Tam'ın kaşığının kâseye çarptığında çıkardığı gürültüydü. Annem Azure'un veya bir başkasının bizi duymasından korkuyormuş gibi dönüp pencerelere baktı.

Yeniden bize döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Eşyalarınızı toplayın. Bu gece gidiyoruz."

Gökyüzünden hızlı ve ani bir dalışa geçmişim gibi midem altüst oldu. "Ne?"

Tamra o kadar büyük bir hızla kanepeden fırladı ki mısır gevreği kâsesi yere düştü. Süt ve yiyecekler her yana saçıldı. Annem onu azarlamakla uğraşmadı, pisliğe bakmaya dahi zahmet etmedi ve o zaman her şeyin değiştiğini veya değişmek üzere olduğunu anladım. Annem söylediğinde ciddiydi.

"Gerçekten mi?" Tamra'nın gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltı vardı. İlk kez, daha doğrusu ben drakiye dönüştüğümden ve onun asla dönüşmeyeceği ortaya çıktığından beri ilk kez canlı görünüyordu. "Lütfen şaka yapmadığını söyle."

"Bu konuda asla şaka yapmam. Toplanmaya başlayın. Yanınıza ne kadar giysi alabilirseniz alın. Önemli olduğunu düşündüğünüz hiçbir şeyi geride bırakmayın." Annem gözlerini üzerime dikti. "Geri dönmeyeceğiz."

Yerimden kımıldamadım. Yapamazdım. Omuzlarımın ortasındaki yanma hissi oraya bir bıçak saplanmış gibi güçlendi, üstelik kanırtan, gittikçe derinlere gömülen bir acıydı.

Ufak bir heyecan çığlığı atan Tamra odadan dışarı koştu. Dolabının kapısının sonuna kadar açıldığını ve duvara çarptığını duydum.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum anneme.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uzun zaman önce yapmış olmamız gereken şeyi yapacağız. Baban öldüğünde buradan gitmeliydik." Bakışları uzaklara daldı ve bana dönmeden önce bir süre gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım her zaman bir gün kapıdan gireceği umudunu içimde taşıdım. Onu karşılamak için burada olmamız gerektiğini düşündüm." İç çekti. "Ama asla geri gelmeyecek, Jacinda. Sen ve Tamra için doğru olanı yapmalıyım."

"Kendini ve Tamra'yı kastediyor olmalısın."

Sürüden ayrılmak annemle Tamra için önemli değil. Bunu zaten biliyordum. Annem yıllar önce içindeki drakiyi öldürdü, Tamra'nın draki olmadığı belli olduğunda hiçbir zaman şekil değiştirmeyerek draki özelliklerinin kaybolmasını sağladı. Sanırım bunu kız kardeşimin kendini yalnız hissetmemesi için, ona destek olmak için yaptı.

Kendini sürüye bağlı hisseden tek kişi bendim. Buradan ayrılırsak acı çeken sadece ben olacaktım.

"İçindeki drakinin ölmesine izin verirsen her şeyin bizim için ne kadar kolay, ne kadar güvenli olacağını görmüyor musun?"

Tokat yemiş gibi irkildim. "İçimdeki drakiyi inkâr etmemi mi istiyorsun? Senin gibi olmamı mı istiyorsun?" İnsan numarası yapan uyuyan bir draki mi olacaktım? Başımı yana yatırdım. "Beni nereye götüreceğin umurumda değil, bunu yapmayacağım. Kim olduğumu unutmayacağım."

Elini omzuma koyup hafifçe sıktı. Sanırım cesaretlendirmek için. "Göreceğiz. Birkaç ay sonra fikrini değiştirebilirsin."

"Ama neden? Neden gitmek zorundayız?"

"Nedenini biliyorsun."

Sanırım bir parçam biliyor ama itiraf etmeyi reddediyordu. Aniden buradaki hayatımızda her şey yolundaymış gibi davranma isteğine kapıldım. Severin'in diktatörlüğü altındaki sürüden duyduğum rahatsızlığı unutmak istiyordum. Cassian'ın sahiplenici bakışlarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

unutmak istiyordum. Kız kardeşimin ona cüzzamlıymış gibi davranan bir topluluktaki yalnızlığını ve bundan duyduğum suçluluk duygusunu unutmak istiyordum.

Annem konuşmayı sürdürdü. "Bir gün anlayacaksın. Bir gün seni bu hayattan kurtardığım için bana teşekkür edeceksin."

"Sürüden mi?" diye sordum. "Sürü benim hayatım! Ailem." Sinir bozucu bir lider bunu değiştiremezdi. Severin sonsuza kadar sürünün başında olmayacaktı.

"Ya Cassian?" diye sordu düşüncelerimi okumuş gibi. Dudaklarında alaycı bir ifade belirdi. "Onun için hazır mısın?"

Sesindeki alaycı tondan hoşlanmadığım için geri çekildim. Göz ucuyla baktığımda Tamra'nın da gerildiğini gördüm. "Cassian ve ben sadece arkadaşız," dedim. Bir bakıma doğruydu. En azından eskiden öyleydik.

"Tabii."

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık sekiz yaşında değilsin, o da on yaşında değil. Bir parçan seni neden korumaya çalıştığımı, kimden korumaya çalıştığımı biliyor olmalı. Draki özelliklerin ortaya çıktığından beri sürü seni kendine ait belledi. Kızımı onlardan almayı istememin nesi yanlış? Baban denedi, sürekli Severin'le savaştı. O gece neden tek başına uçtuğunu sanıyorsun? Bir yol bulmaya çalışıyordu..." Aniden sustu, konuşmaya devam edecek gücü yoktu.

Transa geçmiş gibi söylenenleri dinliyordum.

Annem asla o geceden ve babamdan bahsetmezdi. Devam etmesinden korkuyordum. Devam etmemesinden korkuyordum. Bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi. Soğuk ve kararlıydı. Ve o bakışlar beni korkutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçimde tanıdık ısının birikmeye başladığını hissediyordum, yakıyor ve boğazımı acıtıyordu. "Sürüden bir tür tarikatmış gibi bahsediyorsun..."

Gözleri alev alevdi. Deliler gibi elini kolunu sallıyordu. "Öyleler! Bunu ne zaman anlayacaksın? On altı yaşındaki kızımı değerli prensleriyle çiftleşmeye başlaması için vermemi istediklerine göre rezil bir tarikattan farkları yok! Senin çiftleşmeni istiyorlar, Jacinda! Sürüyü küçük ateş soluyanlarla doldurmanı istiyorlar!" Artık çok yakınımdaydı. Önüme dikilmiş bana bağırıyordu. Jabel'in veya başka bir komşumuzun bu sözleri duyup duymadığını merak ettim. Acaba annemin umurunda mıydı?

Geri çekilip derin bir nefes aldı. "Bu akşam yola çıkacağız. Hazırlanmaya başla."

Odama koşup kapıyı çarptım. Fazlasıyla dramatik bir hareketti ancak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Odamı arşınlarken derin derin nefes aldım. Burnumdan dumanlar tütüyordu. Avucumu yüzümde ve boynumda, ısınan tenimde dolaştırdım.

Yatağa uzanıp derin bir soluk verdikten sonra dümdüz karşıya baktım. Hiçbir şey görmüyordum, tek hissedebildiğim özümdeki ısıydı. Sonunda içimdeki ateş soğudu ve gözlerim tavana asılı iplerin ucunda sallanan yıldızların üzerinde dolaşmaya başladı. Tavanı maviye boyadığımızda onları asmama babam yardım etmişti. Açık gökyüzü altında uyuyormuşum gibi hissedeceğimi söylemişti.

Boğazıma acı bir hıçkırık takıldı. Bir daha asla bu gökyüzünün altında uyuyamayacaktım ve eğer annemin dediğini yaparsam bir daha uçmam da mümkün olmayacaktı.

Saatler sonra bütün kasaba uyurken Nidia'nın sisinden dışarı süzüldük. Bizi koruyan, zarar vermek için bekleyen dış dünyadan saklayan sis kaçışımıza yardım etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sokağımızdan çıkıp ana caddeye saptığımızda annem arabayı boş vitese aldı. Tamra ile kenarlardan itip arabayı kasabanın ortasından geçirdik. Okul ve toplantı salonu sessizce, karanlık pencereleriyle bize bakıyordu. Tekerlekler toprak yolda ilerlerken çıtırtılar çıkarıyor ve arabayı itmek için harcadığım güç bacaklarımı acıtıyordu.

Nefesimi tutup kasabanın yeşil kemerli kapısına yaklaştığımızda alarmı duymayı bekledim. Nidia'nın nöbetçi kulübesi olarak kullanılan sarmaşıklarla kaplı evi biraz ilerideydi. Pencereden donuk bir ışık süzülüyordu. Bizi fark edeceğinden emindim, ne de olsa içeri hiçbir şeyin girip çıkmamasını sağlamak onun göreviydi.

Her sürünün en az bir gölge düşürücüsü vardı. Gölge düşürücüler kasabaları sisle kuşatan ve bölgeye giren insanların aklının karışmasına yol açan drakilerdi. Nidia'nın sisi bir insanın kendi adını unutmasına bile yol açabilirdi. Yeteneği benimkinden çok daha üstündü. Sürü, bir gün öleceği korkusuyla yaşıyordu. O gün topraklarımız açığa çıkacak, üzerimizden geçen uçaklar tarafından görülebilir hale gelecek ve dağlarda seyahat edenler bizi bulabilecekti.

Nidia'nın evinden en ufak bir gürültü gelmiyordu. Ayakkabılarımın topuklarını sürtüp olabildiğince gürültü yaptığımda bile dikkatini çekmeyi başaramadım ama Tamra kötü kötü bana baktı.

Omuz silktim. Tamam, Nidia'nın bizi yakalamasını istiyordum. Kemeri geçtiğimizde annem arabayı çalıştırdı. Araca binmeden son bir kez arkama baktım. Nidia'nın salonunun penceresinde bir gölge vardı.

Kalbim canlandı. Soluklarım hızlandı, artık alarmı çalıştıracağına emindim.

Gölge hareket etti. Ona bakmaktan gözlerim acıyordu.

Aniden penceredeki ışık kayboldu. Gözlerimi kırpıştırıp başımı salladım. "Hayır," diye fısıldadım. Neden bizi durdurmuyor?

"Jacinda, içeri gir," diye seslendi Tamra arabaya binmeden önce.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışlarımı birkaç saniye önce Nidia'nın durduğu yerden ayırıp gitmeyi reddetme ihtimalini düşündüm. Bunu yapabilirdim. Tam burada. Şimdi. Ayağımı yere vurup kasabadan ayrılmayı reddedebilirdim. Benimle baş edemezlerdi. Denemezlerdi bile.

Ama o kadar bencil değildim. Ya da cesur. Hangisi olduğunu bilmesem de peşlerinden gittim.

Kısa süre sonra dağ yoluna sapıp bilinmezliğe adım attık. Avucumu pencerenin soğuk camına yasladım. Azure'u bir daha göremeyecek olmak düşüncesinden nefret ediyordum. Bir hıçkırık boğazıma kadar yükseldi. Onunla doğru düzgün vedalaşma şansım bile olmamıştı.

Annem direksiyonu yakalayıp camdan çok az kullanılan dağ yoluna baktı. Başını salladı. Sanki her baş sallayışta kararlılığı daha da artıyordu.

"Kız kıza yeni bir başlangıç," dedi aşırı neşeli bir sesle. "Uzun zaman önce yapmamız gerekirdi, değil mi?"

"Evet," diye ona hak verdi Tamra arka koltuktan.

Omzumun üzerinden ona baktım. İkiz olduğumuz için aramızda her zaman bir bağ olmuştu, ötekinin düşüncelerini ve duygularını hissediyorduk. Ama şimdi kendi korkumdan başka hiçbir şey hissedemiyordum.

Tamra gülümseyip kapkara geceden başka şeyler de görebiliyormuş gibi pencereden dışarı bakıyordu. En azından o, uzun zamandır dilediği şeye kavuşmuştu. Nereye gidersek gidelim normal olan Tamra olacaktı ve ben bana ait olmayan bir dünyaya uyum sağlamak için mücadele edecektim.

Benim yerim sürünün yanıydı. Belki de Cassian'a aittim. Bu durum Tamra'nın kalbini kırsa bile belki de doğru olan buydu. Cassian haklıydı. Tek bildiğim uçmadan yaşayamayacağımdı. Gökyüzü ve nemli toprak olmadan yaşayazdım. Asla yeteneklerimden vazgeçmeye gönüllü olmayacaktım. Ben, annem değildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnsanlara nasıl uyum sağlayacaktım? Asla draki özelliklerine sahip olmayan Tamra'ya benzeyecektim. Ama her şey benim için daha da kötü olacaktı çünkü draki olmanın ne demek olduğunu her zaman hatırlayacaktım.

Bir keresinde bacağı kesilmiş bir adam görmüştüm. Hâlâ onu hissedebiliyordu. Geceleri uyanıp oradaymış gibi bacağını kaşımaya kalkıyordu. Buna hayalet uzuv deniyordu.

Benim durumum da öyle olacaktı. Hayalet bir draki, bir zamanlar olduğum şeyin anıları, bana işkence edecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

Ben güçlükle nefes alırken annem yeni ev sahibemizle konuşuyordu. Havalandırma tam güç çalışsa da hava oksijensiz, kuru ve boğucuydu. Astımlı biri, olsa olsa şimdi hissettiğim gibi hissedebilirdi. Demek nefes almak için sürekli mücadele etmek zorunda olmak böyle bir şeydi. Ciğerlerinize yeterince hava dolmuyormuş gibi hissediyordunuz. Öfkeyle anneme baktım. Sanki gidebileceğimiz onca yer varken çölü seçmek zorundaydı. Artık annemin tam bir sadist olduğuna emindim.

Bayan Hennessey'nin peşinden evin arka kapısından dışarı çıktığımızda kendimizi yeniden boğucu sıcağın içinde bulduk. Hava tenime yapışıp bir vakum gibi vücudumdaki bütün nemi çekiyor ve güçsüz hissetmeme yol açıyordu. Chaparral'daki ikinci günümüzdü ve çöl üzerimde etkisini göstermeye başlamıştı. Tıpkı annemin tahmin ettiği gibi.

"Bir havuz!" diye bağırdı Tamra.

"Sizin için değil," diye araya girdi Bayan Hennessey.

Tamra'nın surat asışı sadece bir saniye sürdü. Hiçbir şey iyimserliğini bozamıyordu. Yeni bir kasaba, yeni bir dünya, dört elle sarılabileceği yeni bir hayat anlamına geliyordu.

Annem ve Tamra önde ilerlerken geride kaldım. Adım atmak büyük enerji harcamamı gerektiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Hennessey havuzun kenarında durdu. Çitin olduğu yönü işaret etti. "Arka kapıdan gelip gidebilirsiniz."

Annem başını salladı ve bu evin kiralık ilanına rastladığı gazeteyi hafifçe bacağına vurdu.

Bayan Hennessey'nin elindeki anahtarlar şıngırdıyordu. Havuz kulübesinin kilidini açıp anahtarları anneme uzattı. "Gelecek ayın kirasını ayın birinde ödeyeceksiniz." Sulanmış gözlerini Tamra'nın ve benim üzerimde dolaştırdı. "Sessizlikten hoşlanırım."

Annemi, içini rahatlatmaya çalıştığı Bayan Hennessey'yle baş başa bırakıp eve girdim. Tamra peşimden geldi. İnanamayan gözlerle küf ve klor kokan oturma odasına baktım. O ana kadar mümkün olduğuna inanamasam da moralim daha da bozuldu.

"Hiç kötü değil," dedi Tamra.

Ona ters ters baktım. "Ne olursa olsun bunu söylerdin."

"Geçici olarak buradayız." Omuz silkti. "Yakında kendi evimize kavuşacağız."

Rüyasında görürdü ancak. Başımı sallayıp diğer odaları kontrol ettim ve bunun nasıl olacağını zannettiğini düşündüm. Annem dün geceki akşam yemeğinin parasını ödeyebilmek için tek tek bozuklukları saymak zorunda kalmıştı.

Ön kapı kapandı. Ellerimi cebime sokup oturma odasına dönerken parmaklarımla ceplerimi kontrol ettim. Annem ellerini kalçalarına koyup evi gözden geçirdikten sonra yüzünde içten bir tatmin duygusuyla bize baktı. Sadece ben burada yaşamak zorunda olduğumuza inanamıyordum. Ben bu kadar mutsuzken nasıl bu kadar mutlu olabilirlerdi?

"İşte kızlar, yeni evinize hoş geldiniz."

Ev. Bu kelime boş boş içimde yankılanırken ağlamamak için kendimi zor tuttum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Akşam vakti. Havuzun kenarına oturup ayaklarımı suya soktum. Su ılık. Yüzümü yana çevirip biraz olsun rüzgâr esmesini diledim. Dağların sisini ve serin havasını özlüyordum.

Arkamdaki kapı açılıp kapandı. Annem yanıma çömelip karşıya baktı. Bakışlarını takip ettim. Tek manzaramız Bayan Hennessey'nin evinin arka cephesi.

"Belki bir süre burada yaşadıktan sonra havuzla ilgili fikrini değiştirmesini sağlayabiliriz," dedi annem. "Yazın yüzebilmek hoş olur."

Sanırım beni neşelendirmeye çalışıyordu fakat söyledikleri arasında tek duyduğum *bir süre burada yaşadıktan sonra* kısmıydı.

"Neden?" diye bağırdım öfkeyle ve ayağımı suya vurdum. "Binlerce yer arasından neden burayı seçtin?"

Herhangi bir yeri seçebilirdi. Sisli serin tepelerdeki ufak bir kasabayı, bir dağ köyünü, göl kıyısında bir şehri. Ama hayır, çölün ortasındaki Chaparral'ı seçmişti. Vegas'ın yüz elli kilometre uzağındaydık. Vücudumu besleyecek en ufak bir serinlik yoktu. Saklanacak en ufak bir sis yoktu. Kolayca ulaşılabilecek dağlar veya tepeler yoktu. Bağlantı kurabileceğim nemli topraklar yoktu. Hiçbir kaçış yoktu. Annemin bu yaptığı zalimlikti.

Derin bir soluk aldı. "Burada olmanın senin için işleri kolaylaştırabileceğini düşündüm..."

Somurttum. Hiçbir şey bunu kolaylaştıramazdı.

"Yapman gereken seçimi senin yerine burası yapmış olacak." Uzanıp saçlarımı omzumdan çekti. "Bir drakiyi çabucak öldürmek için çorak topraklardan daha iyisi yoktur. Bunu en iyi ben bilirim."

Ona meraklı bir bakış attım. "Ne demek istiyorsun?"

Bir an için nefesini tuttu. "Turum sırasında burada yaşadım."

Geri çekilip anneme baktım. Pek çok draki dış dünyayı öğrenmek için seyahat ederdi. Ama çok uzun sürmezdi. Bir veya iki yıl. Fakat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

asla bu kadar sıcak ve kuru bir yere gelmezlerdi. Asla çöle gelmezlerdi. Bir drakinin hayatta kalabilmek için nasıl insan taklidi yapacağını öğrenmesi gerekirdi ve arada bir, çok ender olarak da olsa, bir draki insanların dünyasında kalmayı seçebilirdi.

"Oregon'a gittiğini sanıyordum. Sen ve Jabel birlikte turlamış ve orada bir daire tutmuştunuz."

Annem başını salladı. "Tura Jabel'le başladım ama birkaç ay sonra," nefes almak için duraksadı, "sürüye geri dönmek istemediğime karar verdim."

Dik durmaya başladım. "Bunu neden daha önce duymadım?"

Dudaklarını büzdü. "Geri döndüğümü biliyorsun. Geri dönmek için birilerinin beni zorlaması gerektiğini herkesin bilmesi gerekmiyordu."

O anda anladım. Zorlama işini kimin yaptığını tahmin edebiliyordum. "Babam," dedim.

Gülümsemesi yumuşadı. "O hiçbir zaman tura çıkmadı, biliyorsun. Onun için bir anlamı yoktu. Hiçbir zaman draki olmaktan başka bir şey istememişti." Bunu söylerken dudakları titredi ve hafifçe yanağıma dokundu. "Tıpkı onun gibisin." İç çekip elini yanağımdan uzaklaştı. "Her neyse, Oregon'dayken ayda bir ziyaretime gelirdi ve her seferinde beni onunla eve dönmeye ikna etmeye çalışırdı." Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Sürüden uzaklaşmayı benim için çok zorlaştırdı."

Doğrudan yüzüme baktı. "O zaman bile sürüden kurtulmak istiyordum, Jacinda. Asla bana uygun değildi ancak baban beni sürüye bağlıyordu. Ben de kaçtım. Buraya geldim."

"Buraya mı?"

"Babanın beni burada bulamayacağını düşündüm."

Kolumu ovuşturuyordum. Tenim şimdiden tebeşir gibi kurumuştu. "Öyle düşünmekte haklıymışsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buraya gelir gelmez içimdeki draki yok olmaya başladı. Birkaç kere pes edip uçma riskine girsem bile dönüşmek kolay değildi. Burada olmak işe yarıyordu. İnsan olma yolunda ilerliyordum."

"Ama geri döndün."

"Sonunda gerçeklerle yüzleştim. Sürüden kurtulmak istiyordum fakat babanı özlemiştim. O, içindeki draki olmadan yaşayamazdı ve ben de onsuz yaşayamazdım."

Suyun pürüzsüz yüzeyine baktım. En ufak bir rüzgâr olmadığından ölü gibiydi. Birisini o kadar sevmenin nasıl olduğunu hayal etmeyi denedim. Birisini kendiniz için istediğiniz her şeyden vazgeçecek kadar sevmek... işte annem bunu yapmıştı.

Ben de sevdiklerim için böyle bir fedakârlık yapamaz mıydım? Annem ve Tamra için? Babamı çoktan kaybetmiştim. Onları da kaybetmeyi gerçekten istiyor muydum?

Avcının, Will'in yüzü gözümün önüne geldi. Neden bilmiyordum. Belki gitmeme izin verdiği içindi. Beni tanımıyordu ama gitmeme izin vermişti. Üstelik bunun aksini yapmak için yetiştirilmişti. Ona doğal gelen içgüdülerle savaşmış olmalıydı. Avlanmak ve benim türümü yok etmek gibi dürtülerle. Eğer o, dünyasıyla bağlarını koparabiliyorsa o zaman ben de benimkiyle bağlarımı koparabilirdim. O kadar güçlü olabilirdim.

Annemin sesi beni kendime getirdi. "Tüm bunları hemen kabullenmenin zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden bu kasabayı seçtim. Çöl senin için tüm bu sorunları çözecektir. Hemen olmasa bile eninde sonunda."

Eninde sonunda. Tek yapmam gereken içimdeki draki ölene kadar beklemekti. O zaman mutlu olacak mıydım? Bir gün, annemin zannettiği gibi ona teşekkür edecek miydim?

Nazikçe dizimi sıktı. "İçeri gel. Sizi okula kaydettirmeden önce kardeşin ve seninle konuşmak istediğim şeyler var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu sözler göğsümün sıkışmasına yol açtı ama ayağa kalktım. Annemin benim için feda ettiği, ondan alınan onca şeyi düşünüyordum. Ve Tamra'yı. Asla ona ait bir şeyler olmamıştı. Belki zamanı gelmişti. Belki ikisinin arzuladıkları hayata kavuşmasının zamanı gelmişti.

"Jacinda Jones, tahtaya çıkıp kendini tanıt." Bu kelimeleri duyunca midem düğümlendi. Üçüncü ders yani bugün üçüncü seferdir aynı şeyleri yapmak zorunda kalmıştım.

Sıramdan kalkıp sırt çantalarının üstünden geçerek sınıfın önüne ilerledim ve Bayan Schulz'un yanında durdum. Otuz çift göz üzerime dikilmişti.

Annem geçen cuma günü bizi okula kaydettirmişti. Zamanının geldiği konusunda ısrar etmişti. Uyum sağlamak yolunda atılacak ilk adım liseye yazılmakmış. Normal olmak yolunda atılacak ilk adım. Tamra heyecan içindeydi, hiç korkmuyordu ve bu adımı atmaya dünden hazırdı.

Dün gece neredeyse hiç uyuyamamıştım. Kendimi hasta hissediyordum ve bütün gece bugünü düşündüm. Sürüyü ve nelerden vazgeçtiğimi. Demek gündüz uçmak yasaktı. Hiç önemli değildi. En azından uçabiliyordum. Aniden sürünün içinde yaşarken karşı çıktığım bütün o kurallar bu yeni dünya karşısında önemlerini yitirmişti. Cassian'a neden bu kadar içerlediğimi bile hatırlamıyordum. Sadece Tamra yüzünden mi? Yoksa kız kardeşime olan sadakatim yüzünden onunla olmaya karşı çıkmamdan fazlası mı vardı?

Gençler etrafımı sardı. İnsan gençler. Yüzlercesi. Hiç durmadan konuşuyorlardı. Hava sahte kokularla doluydu. Bir drakinin en kötü kâbusu.

Dış dünyada yaşamayı beklememiş değildim. İnsanlar arasında yaşamakla ilgili bir sorunum yoktu, büyük ihtimalle zamanı geldiğinde ben de dünya turu yapacaktım. Ama kimse ergenlik döneminde tur

BELONGS TO KAKTUS TEAM

atmıyordu. Yetişkin olunduğunda, kişinin içindeki draki güçlü ve tamamen gelişmiş olduğunda yapılıyordu bu. Asla böyle bir çöle gelinmiyordu. Bunun geçerli nedenleri vardı.

Kolumu kaşıma dürtüsüyle mücadele ettim. Daha aylardan mayıstı ama sıcak ve kuruluk tenimin kaşınmasına yol açıyordu. Floresan lambaların cızırtısının altında kendimi hasta hissetmeye başlamıştım.

Hafifçe öksürüp konuşmaya başladım. "Merhaba, ben Jacinda Jones."

Ön sıralarda oturan bir kız saçıyla oynuyordu. "Evet. O kadarını biliyoruz." Parlatıcı sürülmüş dudaklarını büzerek gülümsedi.

Beni kurtaran Bayan Schulz oldu. "Nerelisin?"

Annem yanıtları bize ezberletmişti. "Colorado."

Cesaret verici bir gülümseme. "Ne kadar hoş, ne kadar hoş. Kayak yapıyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır."

"Daha önce nerede okudun?"

Annem bu soruyu da düşünmüştü. "Evde eğitim alıyordum." Bizi okula kaydettirirken yapılacak en kolay açıklamaydı. Sürüden okul kayıtlarımızı yollamalarını isteyemezdik.

Çocuklardan bazıları açık açık gülüyordu. Saçıyla oynayan parlak dudaklı kız gözlerini devirdi. "Ucube."

"Bu kadar yeter, Brooklyn." Bayan Schulz yeniden bana baktı fakat yüzündeki ifade daha az sevecendi. Hatta pes etmiş gibiydi. Sanki okuma yazma bilmediğimi itiraf etmiştim. "Evde eğitim almanın ilginç bir deneyim olduğuna eminim."

Başımı sallayıp sırama dönmeye hazırlanırken beni durdurdu ve yeni sorusuyla beni esir aldı.

"Yanılmıyorsam bir ikizin var."

Duraksayıp bu sorgulamanın bitmesini diledim. "Evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırmızı suratlı, gelincik gözlerini andıran küçücük gözleri olan bir oğlan, "Çifte zevk," diye mırıldandı.

Diğer çocuklar güldü. Çoğunlukla oğlanlar.

Bayan Schulz ya söyleneni duymuyor ya da duymamış gibi yapıyordu. Bence bir sakıncası yoktu. Tüm bunların bir an evvel bitmesini, sırama dönmeyi ve görünmez olma konusunda çalışmayı diliyordum.

"Teşekkürler, Jacinda. Kısa sürede okula uyum sağlayacağına eminim."

Tabii tabii.

Sırama döndüm. Bayan Schulz kendi kendine Antigone'yi tartışmaya daldı. Oyunu iki yıl önce okumuştum. Orijinal dili olan Yunancadan.

Bakışlarım pencereye ve otoparka kaydı. Arabaların ışıltılı kaportalarının ötesinde, çok uzaklarda gökyüzünü delen dağlar bana sesleniyordu.

Uçmayı denemeye karar vermiştim. Annem burada yaşarken uçmuştu. Yani imkânsız değildi. Şimdilik gizlice kaçmam zordu çünkü annem beni yakından izliyordu. Yedi yaşındaki çocuklarmışız gibi bizi okula getirip götürüyordu. Sürünün izimi sürmesinden korktuğu için mi yoksa kaçacağımdan korktuğu için mi bunu yapıyordu bilmiyordum. Bana kaçmayacağımı bilecek kadar güveniyor olduğunu düşünmeyi tercih ediyordum.

Kanatlarımı esnetmek için gizlice kaçmam, annemin ve Tamra'nın bu kadar arzuladıkları hayatı yaşamalarını engellemezdi.

Koltuğumda kımıldanıp cebimdeki şehir haritasına dokundum. Şimdilik tek umudum o haritaydı. Şimdiden pek çok kez onu incelemiş, bütün parkları ezberlemiştim. Burada yaşamam içimdeki drakiyi öldürmeye gönüllü olduğum anlamına gelmiyordu. Ayakta kalmamı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sağlayan tek şey, yeniden uçma düşüncesiydi. Riskli olsun olmasın yeniden rüzgâra tadına bakacaktım.

Zil çaldı ve diğerleriyle beraber ayağa fırladım.

Küçük gözlü çocuk bana dönüp kendini tanıttı. "Selam." Hafifçe başını sallayıp beni süzmeye başladı. "Ben Ken."

"Selam," demeyi başardım ve "çifte zevk" lafıyla beni etkilediğini sanıp sanmadığını merak ettim.

"Sonraki sınıfını bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. İdare ederim. Teşekkürler." Yanından geçip hızlı adımlarla dolabıma ilerledim.

Tamra beni bekliyordu. "Nasıl gitti?" diye sordu neşe içinde.

"İdare eder."

Gülümsemesi soldu. "Değişikliği kucaklamalısın, Jace. Sadece sen, mutlu olmaya karar verebilirsin."

Söylediklerini düşünüp konuyu kapamaya karar verdim. "Bu kadar psikoloji dersi yeter."

Omuz silkti ve parmaklarını fönlü saçlarında dolaştırdı. Saçlarını dümdüz etmek için banyoda bir saat uğraşması gerekmişti. Bu saçları dergilerden birinde görmüştü ve oradaki fotoğrafa benzemeyi çok istiyordu. Benim kızılımsı sarı saçlarımsa bukle bukle omuzlarıma dökülüyordu. Statik elektrik yüzünden iyice kabarmış durumdaydılar. Geri kalanım gibi saçlarım da sisi ve nemi özlüyordu.

Kardeşimi inceledim; koyu renk kotu, dar kırmızı tişörtü ve dize gelen botları içinde çok şıktı. Hepsini hafta sonunda ikinci el giysiler satan bir dükkândan almıştı. Yanından geçen oğlanlar başlarını çevirip ona bakıyordu. Bu dünyada kendini evinde hissediyor, benim çektiğim rahatsızlıkların hiçbirini çekmiyor, Cassian'ı bile özlemiyordu. Onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adına seviniyordum. Gerçekten. Keşke onun mutluluğu benim acı çekmem anlamına gelmeseydi.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdim ve söylediğimde ciddiydim. Onun için her şeyi mahvetmek istemiyordum.

"Ah. Neredeyse unutuyordum." Çantasını karıştırdı. "Bak. Gelecek yılın amigo kız takımı için seçmeler yapılacakmış." Elindeki parlak turuncu kâğıda baktım. Ellerinde ponponlar olan mini etekli kız çizimleri irkilmeme yol açtı.

Kâğıdı havada salladı. "Birlikte seçmelere katılmalıyız."

Sonunda dolabımı açmayı başarıp ders kitaplarını aldım. "Hayır. İstiyorsan sen deneyebilirsin."

"Ama sen çok," kehribar gözlerini anlamlı anlamlı üzerimde dolaştırdı, "atletiksin." Draki demiş de olabilirdi.

Başımı salladım. Ağzımı açıp bir şey söyleyecek oldum ama durdum. Derim ürperiyordu. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Ders kitabı parmaklarımın arasından düştü ama onu almak için harekete geçmedim.

Tamra broşürü aşağı indirdi. "Ne var? Ne oldu?"

Omzunun üzerinden kalabalık koridora baktım. Beynimde alarm çanları çalarken herkesin hareketleri birbirine karıştı. Dolap kapakları çarpılıyordu ve ayakkabıların tabanlarının parkelere sürtünürken çıkardıkları sesi duyuyordum.

Hiç hareket etmeksizin olduğum yerde kalakaldım.

"Jace, ne oldu?"

Başımı salladım, gözlerim etrafımızdaki yüzleri tararken konuşabilecek durumda değildim. Derken onu buldum. Onu gördüm. Farkında olmadan, daha neler olduğunu kavramadan aramaya başladığım kişi... Yakışıklı delikanlı.

Tenim karıncalanıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Jacinda, ne oldu? Derse geç kalacağız."

Umurumda değildi. Kımıldayamıyordum. O olamazdı. O, burada olamazdı. Neden olacaktı ki?

Ama oydu.

Will.

Dolaplardan birine yaslanmıştı, boyu etrafındaki herkesten uzundu. Ders boyunca saçıyla oynayan Brooklyn şimdi de oğlanın gömleğinin yakasıyla oynuyordu. Neredeyse içine düşecekti, parlak dudakları durmadan hareket ediyordu. Oğlan gülümseyip başını sallıyordu, kızın anlattıklarını dinliyordu fakat umursamadığını hissediyordum. Aklı aslında başka bir yerdeydi veya kendisi de başka bir yerde olmayı diliyordu. Tıpkı benim gibi.

Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Bal rengi saçları aldırışsızca şakaklarına dökülmüştü. Islak oldukları zamanı hatırlıyordum. Mağarada baş başa olduğumuz zamanı, elinin elime değişini ve yüzünde öfke dolu bir ifade belirmeden önce aramızda oluşan kıvılcımı. Ortadan kaybolmadan önce yaşadıklarımızı düşünüyordum.

Tamra iç çekip nereye baktığımı görmek için döndü. "Ah," diye mırıldandı bilmiş bir tavırla. "Çok hoş. Ne yazık ki bir kız arkadaşı var. Gözlerini başkasına dikmelisin." Bana döndüğü anda inledi. "Jace! Parlıyorsun!"

Bu söz dikkatimi yeniden toplamamı sağladı. Kollarıma baktım. Tenim üzerime altın tozu serpilmiş gibi, zayıf bir şekilde ışıldıyordu.

İçimdeki draki çırpınıyor, dışarı çıkmak istiyordu.

"Tanrım, kendine gel!" diye beni azarladı Tamra ve kulağıma yaklaştı. "Seksi bir çocuk gördüğün anda dönüşmeye mi başlıyorsun? Kendini kontrol etmesini öğren."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama yapamıyordum. Tamra bunu asla anlayamamıştı. Duygular güçlendiğinde draki ortaya çıkıyordu. Korku, heyecan, şehvet... Tüm bu duygular drakilerin açığa çıkmasını sağlıyordu. Biz böyleydik.

Will'e baktığım anda garip bir memnuniyet duygusu vücuduma yayıldı ama altında korku vardı çünkü burada olmasının ne anlama geldiğini biliyordum.

Kardeşim kolumu yakalayıp bütün gücüyle sıktı. "Jacinda, kes şunu! Hemen kes şunu!"

Will, avının kokusunu alan vahşi bir hayvan gibi hızla bizim durduğumuz tarafa döndüğünde avcıların gerçekten insan olup olmadığını merak ettim. Belki onlar da drakiler gibiydi. Etrafa bakındığı sırada kendimi kontrol altına almaya çalıştım. O beni görmeden, gerçeği keşfetmeden bunu yapmalıydım.

Ciğerlerim tutuşurken ela gözleri benimkilere kilitlendi ve tanıdık yanma hissi her yanımı kapladı.

Dolabımın kapağının çıkardığı gürültü bakışlarımı ondan ayırıp Tamra'ya çevirmeme yol açtı. Eli dolap kapağının üzerindeydi, parmak uçları bütün gücüyle metale vurduğu için bembeyaz olmuştu.

Ders zili çaldı.

Hızlı hareketlerle kitaplarımı yerden alıp beni banyoya sürükledi. Omzumun üzerinden boşalan koridora ve arkalarında doğal olmayan kokular bırakarak etrafa dağılan insanlara baktım. Parfümler, kolonyalar, losyonlar, saç spreyleri, jöleler... Hepsi duyularımı bulandırıyordu. Burada, hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu. Sadece arkamdan bakan oğlan gerçekti. Beni izliyordu. Delici bakışları beni takip ediyor, içindeki vahşi hayvan gözlerini benden ayırmıyordu. Kedilerinkini andıran seri hareketlerle dolaplardan uzaklaştığını gördüm.

Bana bakışındaki açlık içimdeki drakinin canlanmasına ve dışarı çıkmaya çalışmasına yol açmıştı. Tenim titriyor, sırtım karıncalanıyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kanatlarım açığa çıkmayı deniyordu. Onları gömülü tutuyordum. Tenimin içindeydiler ama canlıydılar.

Tamra beni daha da sıkı tutup peşinden sürükledi. Oğlan görüş alanımdan çıktı. İnsanların arasında kayboldu. Öğrenciler ateşin etrafında uçuşan kelebekler gibi etrafta koşuşturuyordu.

Ama hâlâ onun varlığını hissediyordum. Onun özlemini çekiyordum. Görmesem de orada olduğunu biliyordum.

İçim yanmaya başladığı için burun deliklerim genişledi. Doğal olmayan kokular hemen o anda ciğerlerime dolup drakimi öldürdü. Elimle ağzımı ve burnumu kapadım. Ciğerlerimdeki ateş söndü. Sırtımdaki karıncalanma geçti.

Tamra'nın bakışları üzerimde dolaştı ve derin bir nefes aldığımda yeniden insan olduğumu gördüğüne sevindiğini anladım. Onayladığı ben buydum, yalnızca insan olmamı istiyordu. Özellikle de fethetmeyi umduğu bu yeni dünyaya geldiğimizden beri.

"Neyse ki ışıldamayı kestin. Şükürler olsun! Her şeyi mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

Peşimizden gelmesini bekliyormuş gibi tuvalet kapısına baktım. "Parladığımı gördü mü?"

"Sanmıyorum." Bir omzunu silkti. "Görse de gördüğünün ne olduğunu anlamazdı."

Sanırım bu söylediğinde haklıydı. Avcılar bile drakinin insan kılığına girebildiğini bilmiyordu. En iyi saklanan sırrımız buydu. Kendimizi savunmadaki en büyük silahımız. Hem zaten koridorun ortasında kanatlarımı açmış değildim. En azından tam olarak.

İçimdeki uğultu sona erene kadar kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bunun en büyük fırsatım olduğunu kavramıştım. Ona Will'den bahsedebilirdim, mağaradaki gün ne kadar büyük bir riske

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girdiğimi itiraf edebilirdim, şimdi ne kadar büyük bir riske girdiğimi itiraf edebilirdim. Bu iğrenç tuvalette dururken olup biten her şeyi anlatabilirdim.

Tamra yüzümü inceliyordu. "İyi olacak mısın? Annemi arayayım mı?"

Tüm bu seçenekleri değerlendiriyordum. Ona her şeyi anlatacak olursam annem ne derdi? Ne yapardı? Hemen o anda yanıtı buldum. Bizi okuldan alırdı. Ama sürüye geri götürmezdi. Ah, hayır. Başka bir kasabaya yerleşmemizi sağlardı. Başka bir çölün ortasındaki başka bir okula. Daha bir hafta geçmeden okuldaki bu korkunç ilk günü tekrar yaşıyor olurdum. Üstelik etrafta bana heyecan veren yakışıklı bir çocuk olmaksızın sıcağa katlanmam gerekirdi. Sadece görmenin bile içimdeki drakiyi canlandırdığı bu gence ihtiyacım vardı. Dağlardan ayrıldığımızdan beri o parçam kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Bundan nasıl uzaklaşabilirdim? Ondan nasıl uzaklaşabilirdim?

Tamra saçlarını omuzlarına savurup beni izliyordu. "Sanırım her şey yolunda." Parmağını bana doğru salladı. "Ama ondan uzak dur, Jacinda. Ona bakma bile. En azından kendini kontrol etmeyi öğrenene kadar. Annem uzun süre geçmeden içindeki drakinin..."

Yüzümün ifadesinin değiştiğini görmüş olmalıydı. Bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Kız kardeşim olduğu için ve beni sevdiği için böyle söylüyordu, özür dilenecek bir şey olduğuna inandığından değil. Annem gibi o da, içimdeki drakinin ölmesini istiyordu. Normal olmamı. Onun gibi olmamı. Böylece hep birlikte normal hayatlarımızı sürdürebilecek ve amigo kızlık gibi işlerle uğraşabilecektik.

Mideme kramplar saplanırken kitaplarımı ondan aldım. "Geç kaldık."

"Bize bir ayrıcalık tanırlar. Okulda yeniyiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı sallayıp köşeleri fena halde kıvrılmış olan geometri kitabımı aldım. "Öğle yemeğinde görüşecek miyiz?"

Tamra başını sallayıp saçını kontrol etmek için aynanın karşısına geçti. "Söylediklerimi unutma."

Durup aynadaki güzeller güzeli yansımasına baktım. Bu kadar hoş bir yaratığın ikizi olduğuma inanmak güçtü.

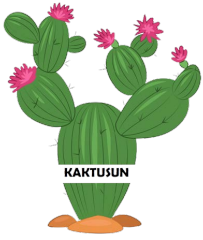
Kızılımsı altın renkli saçlarını mükemmel bir şekilde omuzlarına serdi. Uçları hafifçe içe doğru kıvrılmıştı. "O çocuktan uzak dur."

"Evet," diye ona hak verdim fakat boş koridora çıktığım anda durup etrafı kontrol ettim. Arıyordum. Umuyordum. Korkuyla karışık bir arzuyla onu görmeyi bekliyordum.

Ama o etrafta yoktu.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6

Öğle yemeği sırasında saklandım. Korkakça olduğunu biliyordum ama kantine açılan kapılarla yüzleştiğimde içeri girmenin fikri bile hasta hissetmeme yol açıyordu. İnsanların arasına karışma fikrine katlanamıyordum.

Kantine girmek yerine koridorlarda dolanıp karnımın açlığını ve Tamra'yı ekmiş olmanın verdiği suçluluk duygusunu görmezden gelmeyi deniyordum. Bir şekilde onun için her şeyin yolunda gideceğini biliyordum. En azından kendimi öyle olacağına ikna ettim. Çocukluğumuzdan beri bu günün gelmesini bekliyordu. Benim draki özelliklerimin ortaya çıktığı ve onun draki olmadığının anlaşıldığı günden beri. Cassian onu görmezden gelmeye başladığından ve onunla olmak, asla ulaşamayacağı bir hayale dönüştüğünden beri.

Kütüphaneyi buldum. Tozlu kitapların kokusunu içime çekip sessizliğin tadını çıkardım. Pencerenin yanındaki masaya geçip zil çalana kadar başımı soğuk plastiğe yasladım.

Günün geri kalanı hayal gibi geçip gitti. Son derse sıra geldiğinde içimi bir rahatlama duygusu sardı. Neredeyse bitmişti. Yedinci dersimin yapıldığı sınıf ilginç tiplerle doluydu. İçeridekiler ya beden dersine girmeyi tercih etmeyenler ya da spor yapmaları için gerekli olan not ortalamasını tutturmak için fazladan ders çalışması gereken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sporcularda. Bunu beşinci dersten beri peşimde dolaşan Nathan'dan öğrenmiştim.

Yanıma geldi. Dolgun dudaklarından dökülen her kelimeye hafif bir tükürük spreyi de eşlik ediyordu. "Söylesene Jacinda, sen nesin?"

Gözlerimi kırpıştırıp birkaç adım geri çekildikten sonra ne kastettiğini anlayabilmiştim. Elbette. Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamazdı. "Şey, bilmiyorum."

"Beni soracak olursan," parmağıyla göğsünü işaret etti, "İngilizce dersini bir türlü veremiyorum. Kötü bir durum çünkü eğer takıma girebilseydim Amerikan futbolu takımımız sonunda bir maç kazanabilirdi. Ya sen?" Bakışları uzun bacaklarımın üzerinde dolaştı. "Etütte ne arıyorsun? Basketbola uygun bir vücudun var. Girmek istersen iyi bir kızlar takımımız var."

Yüzüme dökülen bir tutam saçı kulağımın arkasına aldım. Yeniden kulağımın arkasından kurtulup yüzüme düştü. "Yıl ortasında herhangi bir takıma katılmayı düşünmüyorum." Veya hiçbir zaman.

Oda siyah masalarla doluydu. Fizik öğretmeni Bay Henke bizimkine benzeyen başka bir masanın arkasında durdu. Bir önceki dersin başarılı öğrencilerinin nereye gittiğini çözemiyormuş gibi boş bir ifadeyle sınıfa baktı. "Yapacak bir şeyler bulun. Sohbet etmek yok. Ders çalışın veya ses çıkarmadan kitap okuyun. Lütfen." Turuncu defterini havada salladı. "Bir yerlere gitmek için izne ihtiyacı olan var mı? Örneğin kütüphaneye."

Sınıfın yarısı izin kâğıtları için sıraya girdiğinde Nathan kahkaha attı. Zil daha çalmamıştı ama anlaşılan ders saati başlamadan öğrencilerin çoğu gitmiş olacaktı.

"Ve böylece sürü dağıldı." Nathan bana bakıp suç ortağıymışız gibi kulağıma doğru eğildi. "Dışarı çıkmak ister misin? Fazla uzakta olmayan bir dondurmacı biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır. Okuldan sonra annem, kız kardeşimi ve beni almaya gelecek."

"Çok kötü."

Nathan bir türlü başımdan ayrılmıyordu. Ondan uzaklaşmak için masanın en ucuna çekildim. Bakışları üzerimde dolaştı.

Dirseğim çarpınca kitaplarımdan biri yere düştü ve onu almak için iskemleden ayağa fırladım. Parkelere bakarak kitaba uzandığım sırada yeniden ensemdeki tüyler titreşmeye başladı. Nefes alıp verişim hızlandı. Sesi bastırmak için dudaklarımı birleştirdim. Tenim gerilip canlandı ve o daha içeri girmeden gelenin kim olduğunu anladım.

O olduğunu biliyordum ve Tamra'nın uyarısı kulaklarımda olmasına rağmen onun olmasını *istiyorum*. Terli avucumu kotuma silip masanın altından kapıya baktım. Olduğum yerde kalıp parkelerin hemen üzerinden sınıfa adım atışını izledim.

Kendimi hareketsiz durmaya zorlayıp bekledim. Belki o da izin kâğıdı alacaktı. Diğerleriyle birlikte gözden kaybolacaktı.

Ama sıraya girmedi. Sınıfın ortalarına ilerledi, elinde tek bir ders kitabı vardı. Ardından durup garip bir açıyla başını eğdi. Sanki bir ses duymuş veya sıradışı bir şeyin kokusunu almıştı. Yüzünde bugün koridordayken beliren ifade vardı. Beni görmeden hemen önce orada beliren bakış.

Kitabımla oynadım, sivri köşelerinin tırnaklarımın arasına girip canımı yakmasına izin verdim.

"Hey, iyi misin?" diye seslendi Nathan yukarıdan.

İrkilip kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve yeniden iskemleye yerleştim. "Evet." Sonsuza kadar saklanamazdım. Aynı okuldaydık. Anlaşılan aynı etüt saatini paylaşıyorduk.

Dümdüz karşıya, karatahtaya baktım. Onun dışındaki herhangi bir yere bakmaya çalışıyordum. Ama imkânsızdı. Biyoloji gözlerimi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kırpmamı gerektirirken gözlerimi açık kalmaya zorlamak gibiydi. Sonunda ona baktım.

Bakışları beni buldu. Masamıza yürüdü. Nefesimi tutup geçip gitmesini bekledim fakat gitmedi. Durdu, ayakkabı yere sürtünce omurgama bir ürperti yayıldı.

Bu kadar yakınındayken hangi renk olacaklarına karar veremeyen gözlerine baktım. Yeşil, kahverengi, altın rengi... Biraz daha bakacak olursam kaybolacaktım, başım dönecekti. Oyuğu ve ikimizin o daracık nemli alanda baş başa kalışımızı hatırladım. Draki tenime değen elini. Söylediğini sandığım kelimeyi.

Ürpererek kendimi bakışlarından kurtardım ve gözlerimi masaya çevirdim. Kendimi düzenli nefes almaya zorluyordum. Konuştuğu zaman bakışlarımı yeniden ona çevirmem gerekti, kadife gibi bir sesi vardı.

"Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Nathan'a ama bana bakmayı sürdürdü.

"Sanırım yok." Nathan omuz silkip çantasını alırken bana belli belirsiz bir bakış attı. "Zaten kütüphaneye gidecektim. Sonra görüşürüz, Jacinda."

Will onun gidişini izledikten sonra oturmadan önce boş iskemleye baktı. Sanki bir şey söylememi bekliyordu. Onu durdurmamı mı istiyordu? Davet etmemi mi? Emin değildim.

Taburesinde hafifçe dönüp gülümsedi. Ufak bir gülümsemeydi ama sevimliydi. Seksiydi.

Tehlikeli sıcaklık içimde birikmeye başlamıştı. Şimdi hiç gereği yoktu. Tenim gerildi, draki derisine dönüşmeye hevesliydi. Tanıdık titreşim göğsümü doldurdu. Boğazımda bir mırıltı oluştu. İçgüdülerim beni ele geçirdi ve eğer bir şey söyleyecek olursam boğuk draki sesiyle konuşmaktan korkuyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne komikti. Bu çölde içimdeki drakinin annemin istediği gibi solmasından, ölmesinden korkuyordum. Ama hayatım boyunca hiçbir zaman bu gencin yanındayken hissettiğim kadar canlı hissetmemiştim. Elimi koluma götürüp soğuması için tenimi zorladım. İçimdeki drakiye solmasını emrettim. En azından şimdilik.

Konuşmadan oturduk. Garip bir durumdu. Beni tanıyordu. Şey, tam olarak beni değil. Bu görüntüdeyken benim kim olduğumu bilmesi mümkün değildi. Ama bizi, benim türümü biliyordu. Beni görmüştü. Varlığımızdan haberdardı. Beni kurtarmıştı. Onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum fakat konuşamıyordum. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Tek bir kelime bile. Düşüncelerim özümü, soğumaya ve rahatlamaya ikna etmeye odaklandı. Drakiyi uzak tutmak için bütün irademi kullanıyordum. Will'i daha yakından tanımak istiyordum ama nefes alamaz ve konuşamazken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Onunla ilgili bildiğim tek şey ailesinin avlandığıydı. Bunu asla unutmamalıydım. Benim türümü öldürüyor veya enkrosa satıyorlardı. Onların eline düştüğümüzde ya köle oluyor veya kasap bıçağının altına yatıyorduk. Tenim büzüldü ve kendime onun beni dehşete düşüren karanlık dünyanın parçası olduğunu hatırlattım. Kaçmama yardım etmiş olsa bile ondan uzak durmalıydım. Tamra bana bunu yapmamı söylediği için değil, böyle yapmak akıllıca olacağından. Eşyalarımı toplayıp başka bir masaya geçmeliydim.

Bunu yapmak yerine olduğum yerde kaldım, iskemlemi biraz kenara çekip vücutlarımızın birbirine değmemesine özen gösterdim.

"Demek," dedi sanki sohbetin ortasındaymışız, birbirimizi çok iyi tanıyormuşuz gibi. Sesini duyduğum anda içimde bir şeyler kıpırdandı. "Okulda yenisin."

Bir şey söyleyebilmek için bütün gücümü topladım. "Evet."

"Seni daha önce gördüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı salladım. "Sabah koridorda karşılaştık. Ben de seni gördüm."

Sıcak bakışlı gözleri üzerimde dolaştı. "Doğru. Ve sahada."

Duraksadım. Dördüncü derste onu gördüğümü, onu hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Sahada koşuyordun," diye açıkladı. "Biz binadaydık. Seni pencereden gördüm."

"Hımm." Nedenini bilmiyordum ama beni izlediğini bilmek heyecanlanmama yol açmıştı.

"Oldukça hızlısın."

Gülümsedim. Gülümseyerek karşılık verdi ve gamzeleri derinleşti. Kalbim daha da sıkıştı.

"Koşmayı seviyorum." Gerçekten hızlı koştuğumda rüzgâr yüzüme çarpıyordu ve uçuyormuşum gibi hissedebiliyordum.

"Bazen," diye devam etti, "beden dersinde kızlar ve erkekler birlikte koşar. Gerçi sana ayak uydurabileceğime emin değilim." Alçak sesle, flört eden bir edayla konuşuyordu. Isısı vücudumu yalayıp içime yerleşti.

Onunla yan yana koştuğumuzu hayal ettim. Yapmak istediğini söylediği şey bu muydu? Dudaklarım hafifçe titredi. Elbette onunla koşmak istiyordum fakat koşmamalıydım. Koşamazdım. Hiç iyi bir fikir değildi.

Son zil çaldığı sırada iki genç içeri girdi. Girer girmez oturduğumuz yöne baktılar. Bana değil, Will'e. Ben dikkat etmeyecekleri kadar önemsizdim. Kuzgun siyahı kısa saçları olan genç diğerinin önünde yürüyordu. İnce uzun, zarif bir yüzü ve berrak siyah gözleri vardı. O anda durumu kavradım. Bakışları soğuk ve hesaplıydı.

İri yarı arkadaşı hemen peşindeydi, saçları insanın gözlerini kırpıştırmasına yol açacak kadar kızıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey." Siyah saçlı olan Will'i selamlayıp masamızın yanında durdu. Her nedense kendimi tehdit edilmiş hissedip ezilip büzüldüm.

Will arkasına yaslandı. "Ne var, Xander?"

Xander neredeyse... şaşırmış görünüyordu. Kaşlarını çatıp dikkatini bana kaydırdı. O zaman anladım. Will'in neden burada oturduğunu anlamıyordu. Neden benimle oturduğunu anlamıyordu.

Ben de anlamıyordum. Belki bilinçaltının bir köşesinde Will beni hatırlıyor, kim olduğumu biliyordu. Avuçlarım terledi ve masanın altında ellerimle bacaklarımı canımı yakacak kadar sıkı kavradım.

Kızıl hemen konuya girdi. "Bizimle oturmayacak mısın?"

Will omuz silkti. "Hayır."

"Bir şeye mi kızdın?" Bunu söyleyen yine kızıldı.

Xander konuşmuyordu. Beni izlemeyi sürdürüyordu. Mürekkep siyahı bakışları rahatsız ediciydi. Tek bir kelime zihnimi doldurdu. *Şeytani*. Garip bir düşünceydi. Fazlasıyla dramatikti. Ama ben drakiydim. Şeytanın var olduğunu biliyordum. Bizi avlıyordu.

İskemlemde kıpırdandım. Xander'ın, arkadaşının anlayamadığı şeyi kavradığı açıktı: Hangi nedenle bilinmez ama Will benimle oturmak istiyordu. Başka bir masaya geçmeyi düşündüm ama daha fazla dikkat çekmemi sağlamaktan başka bir işe yaramazdı.

Doğal ol. Jacinda, doğal davran.

"Ben Xander," dedi bana.

"Jacinda," diye karşılık verdiğim sırada Will'in bana baktığını hissettim.

Xander gülümsedi. Karanlık bir çekiciliği vardı. Bu bakışın pek çok kızın üzerinde işe yaradığına emindim. "Tanıştığımıza sevindim."

Gülümsemeyi denedim. "Ben de."

"İlk yardım dersinde aynı sınıftayız." Sesi yumuşaktı, ipek gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kardeşim Tamra'yı kastediyor olmalısın."

"Ah, ikiz misiniz?"

İkiz kelimesini zengin ve yoz bir şeymiş gibi, ağzında emdiği bir çikolata parçasıymış gibi tekrarladı. Başımı sallamakla yetindim.

"Harika." Bakışlarını yüzümde dolaştırdığı sırada kendimi çırılçıplak hissettim. Sonunda gözlerini benden uzaklaştırıp elini kızılın sırtına koydu. "Bu da kardeşim Angus."

Gözlerimi kırpıştırdım. Üzerlerinden yayılan kötülük dışında birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

"Sanırım Will'le çoktan tanıştın," diye devam etti.

Henüz resmen tanışmadığımız halde başımı salladım.

"Kuzenimiz."

Kuzenler. Avcılar. Ama Will gibi değil.

Ciğerlerim yükselen ısıyla genişlemişti. Nefesimi tuttum. Özümden yükselen ısıyı ve artmaya başlayan titreşimi bastırıyordum. Garipti fakat şaşırmadım. İçeri girdikleri andan itibaren zihnimde alarm çanları çalmıştı. Beni çevreleyen diğer insanlardan farklıydılar. Onlar benim için bir tehditti. Bana bunu içgüdülerim söylüyordu.

Xander ve Angus kesinlikle kaçmama izin vermezdi. İlk fırsatta, büyük bir zevk alarak beni öldürürlerdi. Nereye bakacağımı bilemiyordum. Karşımdakilerin zalim avcılar olduklarını bilmek, bu yoğun farkındalık geri kalan her şeyi ezip geçiyordu. Gözlerime bakıp kim olduğumu anlamalarından korkuyordum. Bakışlarım etrafta dolanıp odaklanacak güvenli bir yer arıyordu.

"Gerçekten mi," dedim kısık sesle. Yeniden onlara bakmaktan kendimi alamadım. "Kuzen demek. Harika."

Angus dudaklarını büzdüğünde söylediklerimin kulağa ne kadar aptalca geldiğini anladım. Salak bir kız gibi davranıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will'e sırıtıp omuz silkti ve beni boş verip sınıfın arka tarafına yürüdü. Biraz olsun rahatladım. Ama Xander hâlâ yanımızdaydı. Asıl tehdit oydu, çünkü ikiliden zeki olanın o olduğu belliydi.

Bakışlarını bir Will'e bir bana kaydırdı. "Bu gece gelecek misin?" diye sordu Xander.

"Bilmiyorum."

Xander'ın iblis gözleri can sıkıntısıyla doldu. "Neden?"

"Yapmam gereken ödevler var."

"Ödevmiş." Xander bu kelimeleri daha önce hiç duymadığı yabancı bir kelimeymiş gibi telaffuz etmişti. Bir an için kahkahalar atacakmış gibi göründü, ardından ciddileşti ve yeniden konuştuğunda ses tonu oldukça sertti. "Yapmamız gereken işler var. Babamız orada olmanı bekliyor."

Will masanın üzerindeki elini yumruk yaptı. "Göreceğiz."

Kuzeni ona öfkeli bir bakış attı. "Evet, göreceğiz." Ardından bana döndü. Mürekkep gözlerindeki bakış yumuşadı. "Sonra görüşürüz, Jacinda." Masamıza hafifçe vurduktan sonra yürüyüp gitti.

O uzaklaştığında daha rahat nefes almaya başladım. "Kuzenlerin," dedim Will'e, "ne kadar nazik insanlar."

Bir an için gülümsedi ama gözlerindeki ciddi ifade hâlâ oradaydı. "Onlardan uzak durmalısın." Alçak sesle konuşan Will'in sesindeki uyarı tonu aramızdaki mesafeyi aşıp tenime işledi.

Zaten bunu yapmayı planlıyordum fakat yine de sordum. Her şey ona odaklanmaktan iyiydi. "Neden?"

"İyi kızların takılacağı türde erkekler değiller." Elini açıp kapadığında kolundaki kaslar gerilip gevşedi. "İyi insanlar oldukları söylenemez. Kime sorarsan sor sana aynı şeyi söyleyecektir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aramızdaki gerilimi azaltmak için flört eden bir ses tonuyla konuşmayı denedim. "Ya seni sorarsam bana ne söylerler? İyi biri olduğunu mu?"

Dönüp benimle yüzleşti. Işıkla renk değiştiren ela gözleri beni içine çekip geride bıraktığım evimin zengin yeşilini ve kahverengisini hatırlattı. İfadesi yumuşak değildi. Yüzünün keskin hatları vardı.

"Hayır. Ben de iyi biri değilim." Bakışlarını yeniden masaya çevirdi.

Sınıfı görmezden gelen Bay Henke bilgisayarının klavyesinde hızlı bir ritim tutturmuş durumdaydı.

Göğsümde bir ağırlık vardı. Gittikçe artan bir ısıydı. "Neden benimle oturuyorsun?"

Aramızdaki sessizlik o kadar uzamıştı ki yanıt verip vermeyeceğini merak etmeye başlamıştım. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Ben de hâlâ nedenini çözmeye çalışıyorum."

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum. Beni tanıdığını itiraf etmesini mi istemiştim? İkimiz de önümüzdeki kitapların kapağını dahi açmamıştık. Güçlükle nefes alıyordum, içimde biriken ısının dudaklarımın arasından veya burnumdan çıkmasından korkuyordum. Sığ nefesler alıp zilin çalmasını bekledim.

Bitmek bilmeyen sohbetlerin uğultusu tüm sınıfı kaplamıştı. Bay Henke bir şeyler yazmayı kesti. Gözlerini kapayışını ve var olmayan boynunun üstündeki başını sallayışını izledim. Gözlüğü burnunun ucuna kaydı.

Arkamdan gelen kahkahalarla yerimden sıçradım. Omzumun üzerinden baktığımda gülen kişinin sınıfın arkasındaki bir kız olduğunu gördüm. Will'in kuzenlerinin arasına oturmuştu. Angus kızı gıdıkladığında kız ayağa fırladı ve uzun sarı saçları havada dalgalandı. Bu zevk dolu işkenceden onu kurtarabilirmiş gibi Xander'ın koluna tutunuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Xander'ın yüzünde maske gibi bir gülümseme vardı. Aslında canının sıkıldığı belliydi. Ona baktığımı fark etmiş gibi bakışları bana kaydı ve gülümsemesi kayboldu. Koyu renk gözlerini gözlerime dikti.

"Başını çevir." Derinden gelen bu ses kalp atışlarımın birden tavana vurmasına yol açtı. Will'e döndüm.

Konuştuğunda dudakları neredeyse hiç hareket etmiyordu. "Güven bana, Xander'ın dikkatini çeken kızlardan olmak istemezsin. İşin sonu asla onlar için hayırlı olmaz."

"Onunla konuşmadım bile. Beni fark edeceğini..."

"*Ben* seni fark ettim."

Karanlık bir heyecan içimi kapladı. Nemli avuçlarımı kotuma sildim.

Sonra bir kahkaha attı. Pes ve yumuşak bir kahkahaydı. Mutsuz bir ses. "Yani evet, bu yüzden o da seni fark etti." Dudaklarını büzdü. "Bunun için özür dilerim."

Zil çaldığında doğal olmayan tınısı bütün gün olduğu gibi yine kulaklarımı delecek gibi olmuştu.

Sonra Will gitti. Ben daha eşyalarımı toplayamadan veya ona veda edemeden kapıdan çıktı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7

Yeniden dolabımla mücadele etmeye başladım, parmaklarımın altındaki çelik kilit buz gibiydi. İnsanlar bana çarpmamak için hiçbir özen göstermeksizin yanımdan geçip gidiyordu. Garip ama gözlerim yanıyordu. Gözyaşları gözlerimden dökülmek istiyordu. Çok aptalcaydı. Dolabımı açamamam ağlamak için geçerli bir neden değildi.

Ama bundan fazlası vardı. Gayet iyi biliyordum. Sorun her şeydi. Sol tarafa bakıp Tamra'nın bir an evvel yanıma gelmesini ve bu korkunç yerden gidebilmeyi umdum.

"Will Rutledge. Etkileyici." Sesin geldiği yöne baktığımda bugünkü dördüncü dersim olan beden dersinde gördüğüm kızı gördüm. Çoğu kızdan hızlıydı. Bugün onu sadece bir kez geçmiştim. Kısa kahverengi saçları bana Azure'u anımsatıyordu ama gözleri kocamandı ve mavi yeşil tonlarındaydı. Kâküllerinin altında daha da büyük görünüyorlardı. Kâkülleri bana soracak olursanız fazla uzun ve kendi kesmiş gibi şekilsizdi.

"Özür dilerim?" dedim.

"Will ve kuzenleri. Burada günün gösterisi genelde onlardır." Kalın bir sesi vardı, gırtlaktan geliyordu, her kelimeyi vurguluyordu.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zengin, seksi ve üzerlerinde kötü çocuk havası var." Başını salladı. "Xander ve Angus kızları kullanıp atmayı sever. Okuldaki kızların yarısını elden geçirmişlerdir. Will öyle değil. O..."

Onunla ilgili her şeyi öğrenmek için büyük bir açlık duyduğumdan öne eğildim.

"Eh, Will..." Kızın yüzünde oyunbaz bir gülümseme belirdi, "çok seçici. Buradaki kızların hiçbiri bu güne kadar ilgisini çekmedi." Büyüleyici gözlerini devirip dramatik bir tavırla iç çekti. "Elbette bu durum kızların onu daha da fazla arzulamasına yol açtı."

Göğsüm aptal bir memnuniyet hissiyle doldu.

"Ben Catherine," diye kendini tanıttı kız.

"Selam, ben..."

"Jacinda. Biliyorum."

"Nereden..."

"Herkes adını biliyor. Ve kız kardeşinin adını. Burası o kadar da büyük bir okul değil." Öne doğru bir adım atıp kilidin üzerindeki elimi itiyor. "Numara ne?"

Bir taraftan bana tamamen yabancı olan bu kıza numaramı söylemenin doğru olup olmadığını düşünsem de altı rakamı yumurtladım. Bu şeyi kendim açmayı öğrenemeyecek miydim acaba? Catherine'in parmakları uçarcasına kilidin üstünde dolaştı. Tutma yerini kaldırıp kapağı özgür bıraktı.

"Teşekkürler."

"Sorun değil." Omzunu dolaba yasladığı sırada yüzünde doğal ve mutlu bir ifade vardı. Sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi. "Sana bir öğüt vereyim, Will'den uzak durmayı tercih edebilirsin."

"Will Rutledge'dan mı?" diye sordum, adını söylemekten büyük bir zevk alarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını salladı. Bir an için kendimi Tamra'yla konuşuyormuş gibi hissettim. Yeni bir bezginlik dalgası içimi sardı. Hayatım boyunca insanlar bana tutmamı bekledikleri öğütler verip durmuştu.

Kimya kitabımı tutup edebiyat kitabımı dolaba yerleştirdim. "Nedenmiş?"

"Çünkü Brooklyn Davis seni veya onun peşine düşen bütün kızları küle çevirecektir."

Will belalı biri olduğu için beni uyaracağını düşünmüştüm. Will de kendisi hakkında öyle dememiş miydi? Bunu söylese inanabilirdim çünkü gerçek olduğunu biliyordum. Ne zaman yakınıma gelse tenimin gerilmesi bana onun kim olduğunu hatırlatıyor.

"Ah." Başımı sallayıp İngilizce dersindeki kızı düşündüm. Ardından omuz silktim. Hayatım boyunca avcılardan kaçtıktan sonra dudak parlatıcısını aşırıya kaçıran bir kız gözüme korkutucu görünmüyordu. Daha önce benden hoşlanmayan kızlarla uğraşmam gerekmişti. İlk aklıma gelen Cassian'ın küçük kardeşi Mira'ydı. O kız benden nefret ediyordu. Ailesinin bana bu kadar ilgi göstermesine katlanamıyordu. Özellikle de babasının ve Cassian'ın. Annesinin gösterdiği ilgiyse beni bile ürkütürdü. Sanki kendisini annem sanıyordu. Catherine bir şeyler söylememi bekliyormuş gibi bana baktığından ekleme ihtiyacı duydum: "Will'in peşine düşmek niyetinde değilim."

"Güzel. Okula yeni geldiğin için Brooklyn hayatını cehenneme çevirebilir." Göz kırpıp sırtındaki çantayı düzeltti. "Aslında herhangi bir kızın hayatını cehenneme çevirebilir. Bu söylediğime inan, ilk elden bu deneyimi yaşama şansım oldu."

Dolabımın kapağını kapadım. Ses koridoru kaplayan diğer seslere karıştı. "Eğer hayatımı cehenneme çevirmeye karar verecek olursa anladığım kadarıyla yapabileceğim fazla bir şey yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benimkisi sadece bir uyarıydı. Şimdiden Will'in seninle oturduğunu duymuş olmalı. Biz burada durmuş konuşurken çoktan komplo kurmaya başlamıştır."

"Will benimle oturduysa ne olmuş." Omuz silktim. "Neredeyse hiç konuşmadık."

"Bahsettiğimiz kişi Will Rutledge," diye hatırlattı bana sanki bu isim bir şey ifade etmeliymiş gibi. Aslında etmişti fakat kesinlikle diğer kızlara ifade ettiğiyle aynı şey değildi.

Will'leyken kendimi dünyaya bağlanmış, çekiliyormuş gibi hissediyordum. Vücudumdaki bütün hücreler oyuktaki o anı hatırlıyordu, avla avcının birbirlerinde huzur buluşunu düşündüm. Ama Will'in benim için ne kadar önemli olduğunu ele vermeye niyetim yoktu. "Eee?"

"Eee mi?" Kelimeyi iyice vurguladı. "Liseli kızlarla çıkmaz. Hiçbirimizle konuşmaz. Kimse bunu Brooklyn'den iyi bilemez. Sadece arkanı kollaman gerektiğini söylemeye çalışıyorum."

"Yani Brooklyn ona sahip olamazsa kimse sahip olamaz mı?"

"Öyle de denebilir," diye karşılık verdi.

İnanılmazdı. Bir gündür buradayım ve çoktan düşman mı edinmiştim yani? "Bana tüm bunları neden anlatıyorsun?"

"İyiliksever biri olduğum için diyebiliriz."

Gülümseyip Catherine'den hoşlanabileceğime karar verdim. Belki bu korkunç yerde bir tanecik arkadaş edinebilirdim. Arkadaşlara karşı değildim. Azure'u çok özlüyordum. Catherine asla onun yerini alamazdı ama buradaki hayatımı çekilir kılabilirdi. "Teşekkürler."

"Yarın etüt dersinde benimle otur."

Will yerine demek istiyordu. Sanki Will yeniden benimle oturmayı isteyecekmiş gibi. "Elbette."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Harika." Dolapların yanından uzaklaşıp gözlerinin önüne dökülen perçemleri itti. "Otobüsümü kaçırmamak için acele etmeliyim. Yarın görüşürüz."

Öğrencilerin arasına karışıp ortadan kaybolurken bir kızla oğlanın arasında yürüyen Tamra'yı gördüm. Henüz beni fark etmemişti. Gülümsüyordu. Hayır, ışıldıyordu. Babam öldüğünden beri onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Hatta daha öncesinden beri. Draki özellikleri taşımadığı ortaya çıktıktan sonra hiç bu kadar mutlu olmadı.

Elimde olmadan kendimi çok mutsuz hissetmeye başlamıştım. Kalabalık koridorun ortasında dikilirken mutsuz ve yapayalnızdım.

Dışarı çıktığımız zaman okulun önüne yanaşmış olan araçlardan birinin anneminki olduğunu gördük. Hava inanılmaz derecede sıcaktı. Ağzımda ve burnumda buhar gibi bir tat bırakıyordu. Tenim kaşınıyor, sıcak yüzünden pişiyor ve kuru atmosfer beni kötü etkiliyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp hızlı adımlarla arabaya gittim.

Pas lekeli mavi steyşın arabamız yılanvkavi bir şekilde dizilmiş araba sırasının en önündeydi.

Tamra inledi. "Kendi arabamız olmalı."

Araba parasını nereden bulacağımızı sormaya zahmet bile etmedim. Annem birkaç kasaba önce arabamızı bu arabayla değiştirdiğinde üstüne para eklemek zorunda kalmıştı. Elbette bir de nasıl hayatta kalacağımız meselesi vardı... Ev sahibi olmak, karnımızın doyması... Yaşadığımız evin depozitosunu ve kirayı ucu ucuna denkleştirebilmiştik. Neyse ki bu gece annem çalışmaya başlayacaktı.

Tamra beni süzdü. "Senin araba kullanmana izin veremeyiz tabii. Arabayı sürekli benim kullanmam gerekir."

Gözlerimi devirdim. Ailemizdeki şakalardan biri buydu. Uçabiliyordum ama hayatım buna bağlı olsa bile araba kullanamazdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem pek çok kez bana araba kullanmasını öğretmeyi denemişti fakat direksiyonun başına geçtiğimde çuvallıyordum.

Tamra ön koltuğa geçti, ben arka koltuğa yerleştim.

"Eee?" diye sordu annem, neşesi yerindeydi. Tamra'yla beraber amigo kız seçmelerine onun giremeyecek olması üzücüydü. Heyecan konusunda birbirleriyle yarışacak kadar kendilerini bu deneyime kaptırmış durumdaydılar.

"Harika," diye karşılık verdi Tamra. Doğruyu söylediğini ispat etmek istercesine koridorda birlikte yürüdüğünü gördüğüm gençlere el salladı. Diğerleri de el sallayarak ona karşılık verdi. Kendimi hasta hissediyordum. Kenara yaslanıp yüzümü güneşin ısıttığı ılık cama yasladım.

Annem omzunun üzerinden arkaya baktı. "Ya sen Jacinda? İyi birileriyle tanıştın mı?"

Will'in yüzü gözümün önüne geldi.

"Birkaç kişi işte."

"Harika. Görüyorsunuz ya kızlar, haklıymışım. Size taşınmanın bize iyi geleceğini söylemiştim." Taşınıp yeni bir başlangıç yapmak hepimizin ortak kararıymış ve gecenin bir yarısı gizlice kaçmamız gerekmemiş gibi konuşuyordu. Sanki seçme şansım varmış gibi.

Anlaşılan annem sesimden ne kadar kötü durumda olduğumu anlamamış veya anlamamazlıktan gelmişti. Doğru olanın ikinci seçenek olduğundan şüpheleniyordum. Aileler için kötü şeyleri görmezden gelmek kolaydı. Her şey yolundaymış gibi davranmak ve sizin de aynı şeyi istediğinize ikna olarak aslında kendilerinin istediği şeyi yapmak işlerine geliyordu.

Neyse ki araba hareket etti ve kalabalık otoparktan uzaklaştık. Öğrenciler sağa sola bakmadan yola atladıkları için birkaç kere dur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamız gerekti. Geri kalan öğrenciler gruplar halinde arabalarının etrafına toplanmış oyalanıyordu.

Derken onu gördüm. Daha önce gördüğüm bir araçtı. Anıyla beraber korku da zihnimde belirdi. Ağzım metalik kan tadıyla doldu. Derim sertleşti ve içimdeki draki dışarı çıkmaya çalıştı. Değişimle mücadele edip korkuyu üzerimden attım. Beni korumak için ortaya çıkan draki içgüdüsü şimdi aleyhime işliyordu.

Tepesinde ışıklar olan siyah Land Rover her an hızla uzaklaşması gerekebilirmiş gibi ters park edilmişti. Bu araç belirli bir amaca hizmet ediyordu. Sadece statü sembolü değildi.

Beni yenmek için tasarlanmış bir araçtı.

İçimdeki pınarlar canlanırken öne eğildim. "Hemen buradan gidebilir miyiz?"

Annem önümüzdeki arabaları işaret etti. "Ne önerirsin? Üzerlerinden mi geçeyim?"

Kendime engel olamadım. Yeniden Land Rover'a baktım. Önünde oyalanan bir grup kız vardı, Xander ve Angus arabanın motoruna yaslanmıştı. Brooklyn oradaydı. Şampuan reklamlarındaki kızlar gibi görünüyor ve elini kolunu sallayarak konuşuyordu.

Arka koltuğa gömülüp Will'in neden aralarında olmadığını merak ettim. Orada olmamasına hem memnundum hem de hayal kırıklığına uğramıştım.

Ve derken düşüncelerimle onu çağırmışım gibi geldiğini hissettim. Tenim karıncalandı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tıpkı bugün koridordayken onu görmeden önce varlığını fark etmem, yakınlarımda olduğunu anlamam gibi.

Tahminlerimin doğru olup olmadığını görmek için doğrulup otoparkı taradım. İki aracın arasından geçiyordu, hareketleri vahşi kedilerinki kadar rahat ve güven doluydu. Güneş saçlarını ışıldatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will'i görmek yeniden kalbimin sıkışmasına ve ciğerlerimin yanmasına yol açtı. Burnumdan derin nefesler alıp içimde biriken ısıyı soğutmaya çalıştım.

Bir ses çıkarmış olmalıydım, belki inlemiştim, bilmiyorum ama Tamra dönüp bana baktı. Belki ikiz olduğumuz içindi. Bana birbirimize bağlı olduğumuz zamanları hatırlatıyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı, sonra pencereden baktı. Elimde değildi. Ben de baktım. Bakmamam mümkün değildi.

Will durup etrafa bakındı. Sanki havada kokumu almış gibiydi oysa bu imkânsızdı. Benim onu hissettiğim gibi beni hissetmesi mümkün değildi. Ama bakışları beni buldu.

Bir an göz göze geldik. Derken, dudaklarında midemin kasılmasına yol açan bir gülümseme belirdi. Yürümeyi sürdürdü. Brooklyn ona doğru ilerliyordu. Kızı gördüğünde durmadı ve Brooklyn ona uyum sağlamak için adımlarını hızlandırarak peşine düştü.

Tamra yarım ağızla bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ne var?" diye sordum savunmaya geçerek.

"Şekil değiştirmezsin umarım."

"Nasıl yani?" diye sordu annem her zamanki endişeli sesiyle. Artık sürekli duymaya alışkın olduğum gergin bir ses tonuydu. Teşvik konuşmaları bitmişti.

"Jacinda bugün az kalsın kendini belli ediyordu," diye beni ispiyonladı Tamra. Sesinde mızmız çocuklara özgü melodik ton vardı. Oyuncak bebeğini alıp saçlarını kestiğim zamanı hatırlatıyordu.

Annem dikiz aynasından bana baktı. "Jacinda?" diye sordu. "Ne oldu?"

Omuz silkip pencereden dışarı baktım.

Tamra benim yerime yanıt verme nezaketini gösterdi. "Hoş bir çocuk gördü ve az kalsın şekil değiştiriyordu..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hangi hoş çocuk?" diye sordu annem.

Tamra işaret etti. "O taraftaki..."

"İşaret etme," diye karşılık verdiğimde yüzüm kıpkırmızıydı.

Çok geç kalmıştım, annem dönüp baktı. "Onu... gördün ve?"

"Evet," diye itiraf ederken ezilip büzülüyordum.

"... ve değişmeye mi başladın?"

Şakaklarımı ovaladım, başım ağrıyacaktı. "Elimde değildi. Bir anda oldu."

Pencereden Will'in direksiyonun başına geçişini izledim. Kuzenleri de arabaya bindi. Onlardan hoşlanmayan biri olarak onlarla birlikte fazlasıyla vakit geçiriyordu. Bunu unutmamalıydım. Onun yeri onların yanıydı.

Brooklyn de arkadaşlarının yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş onu izliyordu.

"Jacinda." Annen adımı öyle yumuşak bir tonla, öyle bir hayal kırıklığıyla söyledi ki bir şeyleri parçalamak istedim. Bağırmak istedim. Onu sürekli hayal kırıklığına uğratmak canımı yakıyordu. Beni olduğum gibi sevemediğini hissediyordum.

Babam beni severdi. Drakiye dönüştüğümde benimle gurur duymuştu. Ve ateş püskürtenlerden olduğum ortaya çıktığında hissettikleri gururun da ötesine geçmişti. Kuşaklardır ortaya çıkan ilk ateş püskürten draki bendim.

Ama annem öyle hissetmedi. Annem benimle asla gurur duymadı. O baştan beri sadece endişelenmekle yetindi. Tehlikeli bir yaratık doğurmuş gibi davrandı. Sevmek zorunda olduğu fakat seçme şansı olsa sevmeyi seçmeyeceği bir yaratık.

Arabamız sonunda hareket etti. Diğer arabaların önüne geçtiğimiz sırada Land Rover'a bakmamaya özen gösterdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Okul arazisinden çıktığında annemin yüzünde tedirgin bir ifade belirdi. Hareket etmek bir şeye karar vermesini sağlamış gibi başını salladı.

"Önemli değil," dedi. "Gerçekten drakiye dönüşmediğin sürece bir sorun yok... Burada dönüşümü gerçekleştirmek zor olacaktır." Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Tıpkı çalıştırmazsan gücünü yitiren kaslar gibi."

Onun başına geldiği gibi. Annemin şekil değiştirişini hayal meyal hatırlıyordum. Yıllar olmuştu. Yapabildiği zamanlarda bile ender olarak yapardı; genelde babam ve ben uçarken evde Tamra'yla otururdu. Tamra'nın dönüşemediği ortaya çıktığında o da drakiye dönüşmekten tamamen vazgeçmişti. "Neden bahsettiğimi iyi biliyorum."

Ama ben onun gibi değildim. Sürü hakkında ne hissettiğime emin olamasam ve Cassian'ı sevmesem de çölde yaşamak ve bile bile drakimi öldürmek benim için sürü hayatına katlanmaktan çok daha korkunçtu.

"Yine de riske girmemek için o çocuktan uzak dur."

Baş sallama sırası bendeydi. "Elbette," dedim zihnimden hayır lafı geçse de. Annemden az da olsa nefret ettiğimi düşündüm. Çünkü Will'den uzak durmam gerektiğini bilsem de sürekli benim adıma karar vermesinden sıkılmıştım.

Kabilenin yapmamı beklediği şeyler gerçekten güvende olmak için buraya gelmemizi gerektirecek kadar korkunç muydu? Cassian gerçekten o kadar kötü müydü? Ondan hoşlanmıyor değildim. Benim için seçilmiş olmasından hoşlanmıyordum. Özellikle de kız kardeşim üç yaşından beri ona âşıkken. Annem sürekli onu azarlasa da küçükken Tamra'yı sırtına alıp dolaştırırdı. Bense onlara ayak uydurmaya çalışırdım. Derken, artık hiçbir şey yapmaya çalışmam gerekmedi. Cassian'ın drakisi ortaya çıktı ve ikimizi de unuttu. Dönüşene kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir daha varlığımı bile fark etmedi. Ve Tamra... Dönüşememek onun kaderini mühürledi. Cassian onu tamamen unuttu.

Güvenlik. Güvenlik. Güvenlik.

Annem bu kelimeyi sık sık tekrarlıyordu. Güvenlik. Her şey buna bağlıydı. Bizi bu noktaya getiren bu kelimeydi. Sürüyü bırakmak, drakimi öldürmek, çölün ortasında bile drakimi uyandırmayı başaran genç adamdan, hayatımı kurtaran genç adamdan sakınmak... hepsi güvende olmak içindi.

Annem bir türlü anlamıyor muydu? İçiniz ölmüşse güvende olmanızın ne anlamı vardı?

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

Bayan Hennessey perdelerin arasından bize bakıyordu. Muhtemelen eve dönmemizi beklemişti. Ses çıkarmadan arka kapıdan içeri girip dikkatini çekmemek için elimizden geleni yaptık.

Yine de, ne kadar sessiz olursak olalım güven içindeki evinin penceresinden bizi izleyip hazır bekledi. Taşındığımızdan beri sürekli aynı şeyi yaptı. Sanki havuz evini bir grup suçluya kiralayıp kiralamadığına emin değilmiş gibiydi.

Anlaşılan bunu fark eden tek kişi ben değildim. "Bizi izliyor," diye fısıldadı Tamra. "Yine."

"Ona bakmayın," diye talimat verdi annem. "Ve alçak sesle konuşun."

Tamra bu talimata uyup fısıldayarak devam etti. "Yaşlı bir kadının arka bahçesinde yaşamak size de ürkütücü gelmiyor mu?"

"Burası iyi bir mahalle."

"Ve bütçemizin yettiği tek yer," diye hatırlattım Tamra'ya.

Peş peşe ilerleyip havuzun yanından geçtik. Alışveriş torbasını taşıyan annem en öndeydi. Ben sonuncuydum. Havuzun maviliğine bakıp titreşen yansımamı gördüm. İçine dökülen kimyasalların kokusu burnumu yakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her şeye rağmen insanın derisini kurutan bu sıcakta suyun görüntüsü rahatlatıcıydı. Küvetimiz bile yoktu. Sadece bir duş kabinimiz vardı. Belki daha sonra kaçıp yüzebilirdim. Hiçbir zaman kurallara uyma konusunda başarılı biri olmamıştım.

"Umarım biz yokken eşyalarımızı karıştırmamıştır," diye homurdandı Tamra.

"Ne eşyası?" O aceleyle yanımıza fazla bir şey aldığımız söylenemezdi. Giysiler ve birkaç kişisel eşya. Mücevherlerimizi bulacağından şüpheliydim. Ben bile onları bulamamıştım. Üstelik annem iş aramaya gittiğinde her tarafta onları aramıştım. Mücevherleri görmenin açlığını çekiyordum. Onlara dokunmak istiyordum. Onlara dokunmak, canlandırıcı etkilerini üzerimde hissetmek istiyordum.

Annem kapının kilidini açtı. Tamra peşinden içeri girdi. Durakşayıp omzumun üzerinden arkaya baktığımda Bayan Hennessey'nin hâlâ bizi izlediğini gördüm. Ona baktığımı görünce perdeyi çekti. Dönüp küf kokulu havuz evine girerken yaşlı kadının saat kaçta uyuduğunu düşündüm.

Havuzun suyu adımı haykırıyordu ve şimdilik bana gökyüzünden daha yakındı.

Tamra ile bulaşıkları yıkarken annem işe gitmek için üstünü değiştirdi. Mutfağa tereyağı ve peynir kokusu hâkimdi. Annemin özgün baharatlarla hazırladığı beş peynirli makarnası favori yemeğimdir. Ama genel olarak harika bir aşçı olduğu söylenemezdi. O bir yeşil draki. Daha doğrusu bir yeşil drakiydi.

Yeşil drakiler bitkilerle ilgili bilinmesi gereken her şeyi bilir, özellikle onlardan yiyecek ve ilaç olarak yararlanmakta uzmandır. Annem de en berbat yemeği bile otları kullanarak canlandırabilirdi. Ayrıca sivilceleri bir gecede yok eden veya yaranın üzerindeki zehri alan losyonlar hazırlamakta ustaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu geceki yemek benim içindi.

Bana iyi davranmaya çalışıyordu. Sanırım benim için üzülüyordu. Onu endişelendiren çocuk bendim. Burada mutlu olmamı istiyordu. Tamra için sorun yoktu çünkü zaten yıllardır kasabamızdan ayrılmak istiyordu.

Akşam yemeğinin tadı çok güzeldi, evdeki yemeklerimiz gibi lezzetliydi. Midemi bu enfes yemekle tıka basa doldurmuştum.

Siyah etek ve mor dar bluz giymiş olan annem odasından çıktı. Çıplak omuzları mermer parçaları gibi ışıldıyordu. Belki burada biraz bronzlaşabilirdi. Kaşlarımı çattım. Belki hepimiz bronzlaşacaktık.

"Başınızın çaresine bakabileceğinize emin misiniz?" Soruyu sorarken bana baktı.

"İdare ederiz," diye karşılık verdi Tamra neşeyle. "Şimdi gidip bahşişleri hak et."

Annemin gülümsemesi solgundu. "Deneyeceğim ama sizi yalnız bırakmaktan nefret ediyorum."

Böyle düşünmemin korkunç ve bencilce olduğunu biliyordum fakat gece işi bulmasına minnettardım. Şimdilik onunla aynı yerde olmak benim için çok zordu ve geceleri dışarı kaçmam gerekirse sadece Tamra için endişelenecektim. Dışarı kaçmam *gerekirse* değil *gerektiğinde* demeliydim. Drakiye dönüşmek için güvenli bir yer bulur bulmaz kaçmaya kararlıydım. Çok uzak bir yer olmamalıydı çünkü oraya yürüyerek gitmem gerekecekti.

Kahkahalar asit köpükleri gibi göğsümü yakıyor çünkü burada hiçbir yer dönüşmek için güvenli değildi. Beni saklayacak sis ve dağlar olmaksızın asla güvende olmayacaktım.

"Geç saatlere kadar uyanık kalmayın," diye talimat verdi annem. "Ve ödevlerinizi yapın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şehirdeki kumarhanede çalışacağı ilk geceydi. Gece vardiyasındakiler daha iyi kazanıyordu. Akşam ondan sabah beşe kadar çalışacaktı. Bu sayede bizi okula bırakıp hızlı bir uyku çekebilecek ve yapması gereken işleri ona kalan birkaç saatte halledebilecekti. Bizi almak için zamanında okulda olacak ve akşamın erken saatlerini bizimle geçirebilecekti. Günde beş saat uykuyla idare edebildiği sürece ideal bir çalışma ortamıydı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa Bayan Hennessey'nin bir kapı ötede olduğunu unutmayın."

Somurttum. "Sanki herhangi bir şey için onu rahatsız edermişiz gibi."

"Sadece dikkatli olun." Annemin bakışları anlamlı anlamlı Tamra'nın ve benim üzerimde dolaştı ve onu endişelendirenin ne olduğunu merak ettim. Sürüdekilerin gelip bizi götürmelerinden mi korkuyordu? Yoksa kaçıp gitmem ve kendi başıma sürüye dönmeyi denemem ihtimali mi?

"Biliyorsun," dedi Tamra, "yakutlardan birkaçını, bir zümrüdü veya elması satabilirsin." Omuz silkti. "O zaman bizi yalnız bırakman gerekmez. Bu kadar çok çalışman gerekmez." Kız kardeşim ahşap panelli oturma odasına baktı. "Hoş bir ev kiralayabiliriz."

Annem çantasını aldı. "Bunu yapamayacağımızı biliyorsun."

Kuşaklardır ailemizde olan mücevherlerden bir tanesi bile piyasaya düşecek olsa sürünün hemen haberi olurdu. Muhtemelen bunu bekliyorlardı. Hayatta kalmak için bunu yapacağımızı umduklarına emindim.

Eğer bu sorun olmasaydı annemin sahip olduğumuz bütün mücevherleri satacağını biliyordum. Taşların onun için hiçbir duygusal değeri yoktu. O taşlar ailemizin draki mirasının parçasıydı ve annem o mirasla bütün bağlarımızı koparmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mücevher toplamak tarihimizin önemli bir parçasıydı. Bizi avlamalarının nedenlerinden biri de buydu. Para. Açgözlülük. Bir de kanımız, derimiz ve kemiklerimiz için duyulan açlık vardı tabii. Tüm bunların insanları iyileştirici özellikler taşıdığı söyleniyordu. Hazinelerimiz için peşimize düşüyorlardu.

Ama bizim için önemli olan para değildi. Hayatımız söz konusuydu.

Toprak bizi besliyordu ama mücevherlerin sunduğu başka bir şey vardı. Onlar pastanın üstündeki süsler gibiydi, dünyanın enerjisinin en saf hali onlarda toplanmıştı. Bizi güçlendiriyorlardı. Ejderha atalarımız gibi biz de yerin altındaki cevher damarlarını tespit edebilirdik. Enerjileri bizi çekiyordu. Verimli toprakların veya mücevherlerin uzağındaysak açlık çekerdik.

Tamra ellerini kalçalarına koydu. "Haydi ama bir tanesini sat. Yeni giysilere ihtiyacım var."

Annem başını salladı. "Cuma günü haftalık maaşımı alacağım. Ne kadarını ayırabileceğimize bakarız."

"Ufak taşlardan birini satmak ne kadar sorun olabilir?" dedim potansiyel tehlikenin farkında değilmişim gibi. Ailenin mücevherlerinden birini kaybedecek olmanın vereceği acı da cabasıydı. Bir parçamı satmak gibiydi. Ama belki buna değerdi çünkü burada kalmaya devam edecek olursam benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Bu şekilde sürü bizi bulup geri götürebilirdi.

Annemin bakışları üzerimde dolaştı, katı ve öfkeliydi. Kelimelerimin arkasında yatanları görmüş, oyunumu anlamıştı. "Bu çok kötü bir fikir olur, Jacinda."

Sözle bir uyarı. Tehditkâr ses tonu konunun kapandığını gösteriyordu.

"Öyle olsun," diye karşılık verip son tabağı da bulaşıklığa bıraktıktan sonra oturma odasını geçip Tamra'yla paylaştığım odaya gittim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacinda," diye seslendi yatağa oturduğumda. Peşimden gelip kapının eşiğinde durdu. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Bana kızma."

Yastığı yumrukladım. "Tüm bunların beni mutlu etmesi mi gerekiyor?"

"Zor olduğunu biliyorum."

Başımı sallayıp yan döndüm. Ona bakamıyordum bile. Beni anlıyordu aslında. Bunları o da yaşamıştı. Beni en çok kızdıran da buydu. "Bir seçim yaptın. Drakinin ölmesine izin verdin. Şimdi de benim yerime aynı seçimi yapıyorsun."

"Benim için de kolay değil."

Öfke içinde ona baktım. "Bunu yapmamız gerektiğine karar veren sendin. Bana ne düşündüğümü sormadın."

Başını iki yana sallıyordu, üzgündü. Bir an onu tüm bunların büyük bir hata olduğuna ikna edebileceğimi sandım. Belki buraya ait olmadığımı, asla olmayacağımı anlardı.

"Kararın bana ait olduğunu ve sana seçme şansı tanımadığımı biliyorum," diye bana hak verdi. "Ama güvende olmanı istiyorum."

Aynı boğucu his içime dolmuştu. Yine güvenlik meselesi. Onunla nasıl tartışabilirdim?

"Sürünün yanında kalmak artık güvenli değildi," diye devam etti. "Ben senin annenim. Bu konuda bana güvenmelisin. Buraya taşınmak verdiğimiz en doğru karardı." Sesinde bir şeyler vardı... Bana her şeyi anlatmadığını düşünmeme yol açan bir şeyler. Sanki sürüde beni bekleyen ve annemin ne olduğunu bilmemi istemediği büyük bir tehlike vardı.

Bakışlarımı kaçırıp kapalı perdelere baktım. Havuz evinin kimyasal kokusunu içime çekince burun deliklerim yandı. Koku bu odada çok güçlüydü. Küf kokusunu bile bastırıyordu. "İşe geç kalacaksın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İç çekişi havayı doldurdu. "İyi geceler bebeğim. Sabah görüşürüz."

Ardından odadan çıktı.

O ve Tamra birbirlerine bir şeyler söylediler. Duyamayacağım kadar alçak sesle konuştuklarından benden bahsettiklerini anladım.

Kapının açılıp kapandığını duydum, böylece hapishanem mühürlendi.

Yedi yaşına bastığımızdan beri Tamra'yla aynı odayı paylaşmamıştık. Sefaletimin ortasında iyimserliğine nasıl katlanacağımı bilmiyordum fakat deniyordum. Kardeşimin keyfini kaçırmanın bir anlamı yoktu.

"Yarın ne giyeceksin?" Dolabımızdaki giysilere baktı. Uzun uzun hepsini inceledi. Sanki bir dakika önce orada olmayan bir giysi aniden karşısında belirebilirmiş gibi giysileri süzdü.

Annem büyük dolabı olan büyük odayı bize vermişti. Yine de dolduracak fazla bir şeyimiz olduğunu söyleyemezdim. Dolabın büyüklüğü ne kadar az giysimiz olduğunu vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Omuz silktim. "Kot."

"Bugün kot giydin."

"Yeniden kot giysem ne fark eder? Üstüme başka bir şey giyerim."

Yatağa çöktü.

Ben de bağdaş kurup kendi yatağıma oturup bacaklarıma krem sürdüm. Yine. Şişenin neredeyse yarısını bitirmiştim ama tenim kuru ve açtı, daha fazlasını istiyordu.

"Evimizi hiç mi özlemiyorsun?" diye sordum ve bir şeyler olmasını umdum. Geri dönmeyi düşünmesine yol açacak herhangi bir şey.

"Hiç."

"Cassian'ı bile özlemiyor musun?" diye sormaya cesaret ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hemen o anda ruh hali değişti. Neşesi kaçtı. "O bana ait değil," diye kestirip attı. İşte oradaydı. O eski yara.

"Bunu bilmek tüm bu yıllar boyunca onu arzulamanı engellememişti."

"Cassian kusurlu bir drakiyle olamaz. Babası buna izin vermez. Bunu çoktan anladım."

Gerçekten anlıyor muydu? Öyleyse neden sesinde öfke seziyordum? Neden incindiğini hissediyordum? Eğer bunu kavradıysa neden onca yıl gözlerini Cassian'dan ayırmadan peşinde dolanıp durmuştu?

"İkiniz eskiden yakın arkadaştınız," diye hatırlattım ona.

"Üçümüz arkadaştık. Ne olmuş?"

"Ben ona senin kadar yakın değildim."

İç çekti. "Uzun zaman önceydi. O zamanlar çocuktuk, Jace." Başını sallayıp bana baktı. "Nereye varmaya çalışıyorsun? Beni Cassian'la bir şansım olduğuna ikna edebileceğini mi sanıyorsun? Onun için geri döneceğimi mi sanıyorsun? Eğer bu numaraya kanacağımı sanacak kadar düşmüşsen gerçekten çaresiz durumda olmalısın."

Utancın verdiği ısı boynuma yayıldı. Ne düşündüğüm o kadar belli miydi? "Onu tamamen unuttuğuna inanmakta güçlük çekiyorum, hepsi bu."

Konuştuğunda gözleri çakmak çakmaktı ve sesi titriyordu. "Kendimi kandırmaya devam etmemi mi tercih ederdin? Hiç şansım yoktu. Sürü onunla olmama izin vermezdi. Cassian bunun olmasına izin vermezdi. Burada her şeye baştan başlıyorum." Gözlerinde kanımı donduracak kadar katı bir ifade belirdi. "Benim de bir gururum var, Jacinda. Aptal bir tutkunun gerçek bir hayata kavuşmama engel olmasına izin verecek değilim. Şimdi, bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Bu talebini görmezden gelip uzun zamandır açmadığım bir konuya döndüm. Kız kardeşimin sahte umutlara kapılmaması için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önceden bunlardan bahsetmeye cesaret edemezdim. "Ya yeterince zaman tanımadıysan..."

Gözlerinden ne kadar öfkelendiği anlaşılıyordu. "O konulara hiç girme. Eğer draki tarafım ortaya çıkacak olsaydı çoktan çıkardı."

Omuz silktim. "Belki geç dönüşenlerdensindir? Nidia'nın özellikleri de geç ortaya çıkmıştı..."

"On üç yaşındaki biri için geç dönüştü denebilir, benim için değil. Şimdi, lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz? Sürüden bahsetmek istemiyorum!"

"Tamam, tamam," dedim ve dikkatimi bacaklarıma kaydırdım. Yine kurumuşlardı.

Öfke içinde başımı iki yana salladım. Ellerim bu sefer daha hızlı çalışıp kremin derime yayılmasını sağladı. Kokusuz bir krem seçmiştim çünkü zaten tüm bu yapaylıktan, insan dünyasının beni boğan kokularından sıkılmıştım.

Şimdiden kendimi farklı hissediyordum. Annemin istediği oluyordu. Drakim soluyordu. Çölün ortasındaki bu kasabada ölüyordu.

Will'in yakınlarda olduğu zamanlar hariç.

Parmaklarım yavaşlayıp tenimin üzerinde durdu. Göğsüm umutla doldu. *Will'in yakınlarda olduğu zamanlar hariç.*

O, yakınımda olduğunda içimdeki draki canlanıyordu. *Will.* Elbette bu oldukça riskli bir durumdu ama son günlerde risk benim için ciğerlerime doldurduğum hava kadar doğal bir şeye dönüşmüştü. Her yandaydı. Hayatım güven içinde olmaktan uzaktı. Annem güvenlik duygusuna ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın asla güvende olmayacaktım.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9

Aradaki mesafeyi korumaya çalışarak spor salonuna giden kızların peşine takıldım. Tüm bunlar çok yorucuydu. Yabancı kokular, kulak tırmalayan sesler, açık alanların ve temiz havanın eksikliği. Düşen topların sesi ahşap zeminde yankılanıyordu ve spor salonuna yaklaştığımız sırada topların gürültüsü daha da güçlendi.

"Anlaşılan bugün oğlanlarla birlikte çalışacağız," dedi Catherine kapıları geçip ter kokulu salona adım attığımızda.

Aynı hissin üzerimi sarmasıyla beraber hemen onun da içerde olduğunu anladım. Salonun diğer tarafındaki Will'i gördüm, potaya üç puanlık bir basket atıyordu. Daha top fileden geçmeden bakışlarını bana çevirdi. Tanıdık ısı göğsüme yayılıp yüzümü ısıttı.

"Oğlanlar bu tarafa, kızlar diğer tarafa!" Koçlardan biri düdüğünü öttürüp sahanın iki tarafını işaret etti.

"Iyy, korkunç basketbol dersi," diye mırıldandı Catherine. "Koşmayı tercih ederim."

Sıraya girip serbest atışlar yapmaya başladık. Sahanın ortasında oğlanların sırası kızların sırasıyla birleşiyordu. O nokta biraz karışıktı çünkü her iki cinsiyetten olanlar birbirlerine sataşarak vakit öldürüyordu.

Göz ucuyla Will'in sıradan çıktığını ve sıranın sonunda Catherine'le birlikte durduğumuz yere geldiğini gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba," diye beni selamladı.

"Merhaba."

Catherine'in bakışları ikimizin arasında dolaştı. "Selam," diye araya girdi istemeden.

Will ve ben aynı anda ona baktık.

Sonra gözlerine dökülen perçemleri çekip önüme geçerek bize sırtını döndü.

"Söylesene," diye söze başladı Will, "koştuğun kadar iyi basketbol oynuyor musun?"

Güldüm. Elimde değildi. Çok tatlıydı. Yanıma geldiğinde elimde olmadan yelkenleri suya indiriyordum. "Kesinlikle hayır."

İkimiz de kendi sıramızda ilerlediğimizden sohbet burada kesildi. Catherine beni bir türlü çözemiyormuş gibi deniz gözleriyle süzdü. Gülümsemem soldu ve bakışlarımı kaçırdım. Beni asla çözemeyecekti. Ona izin veremezdim. Burada kimsenin beni tanımasına izin veremezdim.

Kollarını kavuşturup bana döndü. "Hızlı arkadaş ediniyorsun. Birinci sınıftan beri belki üç," duraksayıp zihninden sayarmış gibi havaya baktı, "belki dört kişiyle konuşmuşumdur. Dördüncü kişi sensin."

Omuz silkti. "O da diğerleri gibi biri."

Sıra ona geldiği zaman Catherine topu birkaç kere yerde sektirip potaya fırlattı. Topu kolaylıkla fileden geçirmişti. Yakalayıp bana attı.

Hareketlerini taklit etmeyi denedim ama atışım kısa düştü ve topum potanın altından geçti. Sıranın sonuna döndüm.

Will çoktan sıranın sonuna varmıştı, diğerlerinin onu geçmelerine izin vererek beni bekliyordu. Oyalandığını gördüğümde yüzüm kızardı.

"Dalga geçmiyormuşsun," diye şakalaştı topların gürültüsü arasında.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen basket atabildin mi?" diye sordum, keşke atıp atamadığına bakmış olsaydım.

"Evet, tabii."

"Elbette," diye dalga geçtim.

Bir çocuğun önüne geçmesine izin verdi. Ben de aynısını yaptım. Artık Catherine'le aramda birkaç kişi vardı.

Bakışlarını üzerimde dolaştırdı, hatlarımı ezberliyormuş gibi yüzümü ve saçlarımı inceledi. "Evet, ama ben de senin gibi koşamam."

Sırada ilerliyordum fakat geri dönüp baktığımda onun da bana baktığını gördüm.

"Vay be," diye mırıldandı Catherine yanıma gelerek. "Demek böyle oluyormuş."

Bakışlarımı üstüne diktim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilirsin. Romeo ve Juliet hikâyesi. İlk görüşte aşk falan."

"Hiç de öyle değil," diye karşılık verdim ona.

"Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?" Yine en öndeydik. Catherine atışını yaptı ve geçen sefer olduğu gibi topu rahatlıkla potadan geçirdi.

Atış yaptığım zaman top potaya çarpıp havada uçtu ve koçun kafasına isabet etti. Elimi ağzıma götürdüm. Koç güçlükle yere düşmemeyi başarmıştı. Öğrenciler güldü. Kadın bana öfkeli bakışlar fırlatıp şapkasını düzeltti.

Özür dileyerek sıranın arkasına geçtim.

Will oradaydı, o da gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Çok güzel," dedi. "Seninle aynı sahayı paylaşmadığıma memnunum."

Kollarımı kavuşturup gülme ihtiyacıma karşı koydum, onun etrafındayken kendimi iyi hissettiğim gerçeğiyle savaşmaya çalışıyordum. Ama benim için işleri güçleştiriyordu. Gülümsemek istiyordum. Ondan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hoşlanmak istiyordum, etrafında olmak ve onu tanımak istiyordum. "Seni eğlendirebildiğime sevindim."

Sonra gülümsemesi kayboldu ve yeniden bana garip bir yoğunlukla bakmaya başladı. Ama bunun nedenini anlıyordum. Nedenini biliyordum. Hatırlıyor olmalıydı... Nedenini kavrayamasa da zihninin derinliklerinde benim kim olduğumu biliyordu.

"Benimle çıkar mısın?" diye sordu aniden.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bir randevudan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Oğlanlar bu soruyu sorduklarında genelde randevuyu kasteder."

Düdükler çalındı. Oğlanlar ve kızlar zıt yönlere dağılmaya başlamıştı.

"Hücum çalışması," diye mırıldandı Will. Koçların, eşofman üstlerini çıkardıklarını gördüğüne hiç de mutlu olmamıştı. "Etütte konuşuruz. Tamam mı?"

Başımı salladım, göğsüm beni rahatsız edecek kadar gergindi, nefes almakta güçlük çekiyordum. Yedinci ders. Bir avcıyla çıkıp çıkmamaya karar vermek için birkaç saatim vardı. Aslında kolay bir karar olmalıydı, neyi seçmem gerektiği açıktı ama şimdiden başım ağrımaya başlamıştı. Bir daha hiçbir şeyin benim için kolay olacağına inanmıyordum.

Öğle yemeğinde Catherine bana yanında yer ayırmıştı. Onun ve arkadaşının karşısına oturdum. Yanındaki lisede bugüne kadar konuştuğu diğer üç kişiden biri vardı.

Bizi tanıştırdı. Brandon'ın uzun ve ince bacaklarıyla kolları bir de konuştuğunda sürekli hareket eden bir âdemelması vardı. Yemeğine gömüldü, fındık ezmeli sandviçini sanki biri her an onu elinden alabilirmiş gibi sıkı sıkı iri elleri arasında tutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selam," dedi alçak sesle, ne söylediğini güçlükle duyabildim. Kahverengi gözleri asla uzun süre yüzümde kalmıyordu. Aslında Catherine dışında hiçbir şeye veya hiç kimseye uzun süre bakmıyordu.

"Selam," diye karşılık verip bana bakan yüzleri görmezlikten gelerek kız kardeşimi aradım. Gün boyu herkesi görmezlikten gelmek için çaba harcamam gerekmişti. Kalabalık yemekhanenin diğer tarafında kız kardeşimi gördüm. Tepsisini tutmuş başka bir kızla konuşuyordu. Güven dolu bir görünüşü vardı. Kendinden emindi. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim.

Koltuğumda kımıldandım. Yüzüme dökülen buklelerden birini kulağımın arkasına attım. Kız kardeşimi izlerken çaresizce kolumu, acı çeken derimi kaşıyordum ve iğneler batıyormuş gibi hissetmeye başladığımda irkildim. Acıyan yere baktım. Bütün gün bu durumdaydım. Rahatsız ve hatta hafif hasta. Midemin kasılması kesinlikle iyiye işaret değildi. Bugünkü beden dersi hariç. Bir tek o zaman iyi hissetmiştim... Will'in yanındayken.

Tamra beni gördü, birileriyle oturduğumu fark etti ve rahatladı. Artık nereye isterse oraya oturabilecek. Bir düzine iyi giyimli, hoş görünüşlü gencin arasındaki yerinden başını sallayarak beni selamladı. Chaparral Lisesi'nin gözde öğrencileri oldukları açıktı. Elbette Brooklyn de aralarındaydı.

Onunla geçirdiğim üçüncü ders, Catherine'in söylediği her şeyin doğru olduğunu ispatlamıştı. Anlaşılan dün Will'in benimle oturduğunu duymuş ve üzerine alınmıştı. Bayan Schulz ne zaman tahtaya dönse Brooklyn iskemlesinde dönüp bana ölümcül bakışlar fırlatmıştı. Beden dersinde Will'in benimle konuştuğunu öğrenip öğrenmediğini merak ettim.

Sanırım öyle bir bakış çoğu kızın dehşete düşmesine yol açardı ama benim umurumda değildi. Daha büyük problemlerim vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beden dersinden beri Will'i görmemiştim. Onunla çıkıp çıkmamaya karar veremediğim için onu görmemiş olmak işime geliyordu. Evet, onun etrafında olmak drakimi besliyordu ve şimdilik en önemli şey buydu, o parçamı hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydım fakat Will aynı zamanda uzak durmam gereken her şeydi.

Çünkü bir draki için o, ölüm demekti. İronik, değil mi? O parçamı hayatta tutmak için onu öldüren şeye yakın olmalıydım.

Yemekhaneyi taramama rağmen onu göremedim. Yemek saati başka bir zaman olmalıydı. Onu görmediğime üzülmüştüm. Ardından, üzüldüğüm için öfkelendim. Kafam karışıktı. Parmaklarım bir paket ketçapın üzerinde dolanıyordu.

En azından kuzenlerini görmemiştim. Konu onlarken kafamda en ufak bir karışıklık yoktu. Ne olursa olsun onlardan uzak durulmalıydı. Sinsi gözleriyle Xander ve dudaklarını büzüşüyle Angus. Tamra'nın onlarla aynı masada oturmasını nasıl karşılardım bilmiyordum. Brooklyn ayrı meseleydi ama onlar?

"Kız kardeşin çok güzel uyum sağlamış," diye yorum yaptı Catherine.

"Evet," diye mırıldanıp bunda hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışarak gazozumu açtım. Hiçbir sorun yoktu.

Hiçbir sorun yoktu.

Aslında çok mantıklıydı. Kız kardeşimin bu insanlara uyması normaldi. Kendisi de neredeyse insan sayılırdı. Kasabaya yapılan yolculukları her zaman severdi, sürüden uzaklaşmaya ve dış dünyada yaşadığımız maceralara bayılırdı. "Bu konuda iyidir," diye mırıldandım.

"Hangi konuda?"

"Uyum sağlama konusunda," diye karşılık verip portakallı gazozumu içtim. Annem asla böyle zararlı içecekler içmemize izin vermezdi. Asidi boğazımı yaktı, kokusu burun deliklerimi doldurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden sen de orada, güzel insanlarla birlikte değilsin?"

Omuz silktim.

"Rahatlıkla orada olabilirsin," diye ekledi Brandon ve sandviçinin kırıntılarını toplamaya başladı. Yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. "Sen de kız kardeşin kadar güzelsin."

"Elbette öyle, seni budala," dedi Catherine şakacı bir ses tonuyla. "Onlar ikiz."

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. Patates kızartmasını ağzıma götürecekken durdum. "Bütün gereken bu mu? Onlarla takılmak için tek ihtiyacınız olan çekici olmak mı? Sen de güzelsin. Bundan daha fazlası gerekiyor olmalı." Patates kızartmasını ısırıp hamburgerimi açtım ve garip görünüşlü ete baktım. Suratımı buruşturup hamburgerin ekmeğini yerine koydum.

"Her neyse, kız kardeşin dikkatli olsa iyi olur."

Az konuşmayı seven Brandon ekledi: "Onu kendilerinden birine dönüştürecekler."

Onlardan vampirmiş gibi bahsediyordu. Yine de abartılı kelimeleri vücuduma ufak bir ürperti yaymıştı.

Silkelenip kendime geldim. Tamra ve ben kardeştik. Birbirimizi severdik. Birbirimizi asla incitmezdik. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti. Belki de artık bir yerlere ait olma sırası ondaydı.

Catherine başını sallayıp fazlasıyla uzun olan kâküllerini deniz gözlerinin önünden çekti. "Brandon haklı. Kardeşinin onlardan biri olmasını istemezsin."

İstemediğim bir sürü şey vardı. Burada olmak istemiyordum. İnsanın hayat enerjisini emen bu yeni dünyada kendimi kaybetmek istemiyordum. Kız kardeşimin popüler çocuklarla takılmasına gelince... Şimdi listeme bir de bunu mu ekleyecektim yani? Hem de kız kardeşimin mutlu olduğunu bile bile...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Catherine elindeki hamburgeri salladı. "Söylediklerime kulak ver, orada oturan kızlar kurt sürüsünden farksızdır."

Bu konuda endişelenmek istemediğim ve sadece günü atlatıp Will konusunda ne yapmam gerektiğine karar vermeyi düşündüğüm için dalga geçmeyi seçtim. "Sen de pek neşelisin? Dur, söyleme. Amigo kızsın, değil mi?"

Brandon burnundan garip bir ses çıkardı. Catherine'in dudakları titredi, dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Yanakları alev alevdi. Bir saniye sonra kendine gelip omuz silkti. "Belki de Brooklyn'e diş bilemek için geçerli nedenlerim vardır."

"Gerçekten mi?" diye dalga geçtim.

"Bir zamanlar çok yakın arkadaştılar," diye bilgi verdi Brandon. "Ortaokuldayken."

"Sana bundan asla bahsetmemeni söylemiştim," diye onu azarladı Catherine.

"Gerçekten mi?" diye sordum yeniden ama bu sefer ses tonum alaycı olmaktan uzaktı.

"Evet, öyle sayılır. Arkadaşlığımız lise birin ilk haftasında popülarite tanrıları..."

"Son sınıflar," diye açıkladı Brandon.

"... Brooklyn'i kendilerine katılması için seçtiklerinde değişti." Omuz silkti. "O günden sonra Brooklyn varlığımı unuttu."

Cassian'ı, kendimi ve sürünün paha biçilmez gördüğü yeteneklerle kutsanmış diğer drakileri düşünmekten kendimi alamadım. Biz şanslı olanlardık. Orada insanlar hayranlıkla beni izliyordu, bana değer veriyorlardı. Tamra ise görünmezdi. O ve draki özellikleri ortaya çıkmayan diğerleri sürüdekiler için sanki yoktu.

Ne komikti. Burada değersiz olan bendim. Diğerlerinin gözünde rahatlıkla feda edilebilecek sıradan birisiydim. Kendi derisinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde –en azından insan derisinin içinde– rahatsız olan garip bir kız. Ortama ayak uyduramayan, konuşmasını, nasıl davranması ve nasıl giyinmesi gerektiğini bilmeyen bir kız.

Tüm bunların farkında olmak eve gitmeyi her zamankinden çok istememe yol açıyordu. Sürü beni kontrol etmek istese de onlara dönmek istiyordum çünkü en azından orada kendim gibi davranabiliyordum.

Aniden ne yapmam gerektiğine emin oldum. Geri dönene kadar drakimi hayatta tutmalıydım. Onun ölmesi ihtimali bile beni dehşete düşürüyor, çaresiz hissetmeme yol açıyordu. Yapmamam gereken bir şeyi yapacak kadar çaresizdim.

Will'e evet diyecek kadar çaresizdim.

"Önceki hayatında, bizimle sıkışıp kalmayı hak etmene yol açacak neler yaptığını merak ediyorsundur." Catherine patates kızartmasını ketçaba daldırdığında parmaklarındaki yüzükler ışıldıyordu.

"İltifatın için teşekkür ederim," diye mırıldandı Brandon.

Oğlana üstünkörü bir bakış attı. "Bu kadar hassas olma. Sana bayıldığımı biliyorsun."

Çoğunu yiyemediğim hamburgere baktım. "Elbette hayır, benimle arkadaş olmak isteyen birilerini bulduğum için minnettarım."

"Hey, Jacinda!" diye seslendi Nathan masasından, yarı ayağa kalkmış durumdaydı. El sallayıp başını eğerek o tarafa gelmemi işaret etti.

Catherine'in gülümsemesi kayboldu. Gözlerime bakmaktan kaçınarak yeni bir patatese uzandı. "Arkadaşın olmak isteyen bir sürü insan var. Haydi git. Nathan'la otur. O iyi biri... pembe gömlek giymek gibi ufak kusurlarını saymazsak. Sana kırılmayız."

Nathan'a el sallasam da olduğum yerde kaldım. "Oturduğum yerden memnunum." En azından şimdilik. Catherine ve sessiz Brandon'la

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmak işime geliyordu. Talepkâr değildiler. Onlarla olmak kolaydı. Geri kalan her şey o kadar zordu ki böylesi bir kolaylığa ihtiyacım vardı. Onlara ihtiyacım vardı. "Tabii gitmemi istemiyorsan."

"İstemiyorum." Catherine gülümsedi. "Bizimle kal."

Başımı sallayıp bir kızartma daha yedim. Bakışlarım odanın diğer tarafındaki kız kardeşime kaydı. Uçuşan ipek iplikler gibi görünen saçları rahat bir şekilde omuzlarına dökülmüştü.

Dün koridorda onunla konuşan çocuk yanında oturuyordu. Karşısında oturan başka bir tanesi kız kardeşimin dikkatini çekmek için çırpınıyordu. Hoş çocuklardı. Flört edebileceği kimin aklına gelirdi? Ne de olsa onu reddeden tek erkek Cassian değildi. Sürüdeki oğlanlar ender olarak onunla konuşurlardı. O geldiğinde sırtlarını dönerlerdi. Başka türlü davranmaları mümkün değildi çünkü aileleri defolu bir drakiyle ilişkiye girmelerinden fazlasıyla korkardı. Gen havuzunun bozulmasına izin verilemezdi.

Bakışlarımı kaçırıp tepsime döndüm. Mutluluğunu paylaşamadığım için üzgündüm. Ona bu kadar mutluluk veren hayata alışamadığım için üzgündüm.

Bir gün bu savaşı kaybedip onu geride bırakmak zorunda kalacağımı bilmekse daha da çok üzülmeme yol açıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gün uzayıp gidiyordu, sanki sonu yoktu. Yedinci ders asla gelmeyecekmiş gibi hissediyordum. Saatin akrep ve yelkovanı gergin tıkırtılarla dönmeyi sürdürdü. Etüt salonuna ulaştığımda yelkovanın en ufak hareketiyle kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı.

Bir süre sınıfın önünde oyalanıp neredeyse bomboş olan odayı taradım. İşte zamanı gelmişti. Onu yeniden görecektim. Kalbim hızla çarparak dün oturduğum masaya oturdum ve Will'in Catherine'den önce gelmesini diledim. Öyle olursa Catherine'e, Will'le oturmak *istediğimi* açıklamam gerekmeyecekti. Bunu istediğimi fark ettim, bu gerçeği kabullendim. Onunla oturmak, onunla konuşmak, onu görmek, onunla çıkmak istiyordum. Burada olduğum sürece onun yanında olmak istiyordum. Sadece drakimin iyiliği için değil. Koşullar ne olursa olsun Will Rutledge'dan hoşlanırdım.

İçeri giren Nathan bana şöyle bir gülümsedikten sonra başka bir masaya yönlendi. En azından onun benimle oturmayı denemesi konusunda endişelenmem gerekmeyecekti. Beynimde alarm çanları çalıyordu. Soluklarım hızlandı. Kapıyı izliyordum. Artık her saniye içeri girebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uçuşan perçemleriyle Catherine içeri girdi. Yanıma oturanın Will değil o olmasından duyduğum hayal kırıklığını saklamaya çalıştım. Son zil çalmıştı. Beklemeyi ve gözlerimle Will'i aramayı sürdürüyordum.

Bay Henke sınıfın ön tarafında dün attığı nutkun aynısını attı. Kapıya bakmayı sürdürdüm.

"Burada değil." Catherine'in sesi beni irkiltti.

"Kim?"

"Will. Onun ve kuzenlerinin beşinci derste okuldan ayrıldıklarını gördüm."

Aldırmıyormuş gibi omuz silktim. Onunla çıkmaya karar vermemiş gibi davranıyordum. Bana çıkma teklif etmemiş gibi. Vücudumdaki bütün hücreler ona ihtiyaç duymuyormuş gibi.

"Sorun değil. Dünkü halinizi ve bugün beden dersinde aranızdaki elektriği gördükten sonra onu aradığını tahmin ettim."

Herhangi bir karşılık vermedim. Ellerim titriyordu. Onları masanın altına sakladım. Onu göreceğimi hesaplamıştım. Yeniden drakimi hissedeceğimi hesaplamıştım. Beni hayata döndürecek, kim olduğumu hatırlamamı sağlayacaktı. Tüm bunları hissetmeye ihtiyacım vardı ve hissedemeyeceğim ortaya çıktığından göğsümde bir ağırlık hissediyordum. Hayal kırıklığımın ağırlığı beni dibe çekiyordu.

Catherine çantasını karıştırdı. O kadar çaresizdim ki fazla düşünmeden, "Nerede?" diye sordum. Sanki Catherine'in yanıtı bilmesi mümkünmüş gibi.

"Al." Bana bir not uzattı. "Sana bunu vermemi istedi."

Katlanmış kâğıt parçasına uzunca bir süre elimde baktım, kalbim küt küt atıyordu. Sonunda kâğıdı aldım. Kat yerlerini açtığım sırada kâğıdın ne kadar soğuk olduğunu fark ettim ve katlandığı noktaları düzleştirip el yazısını incelemek için kendime zaman tanıdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacinda,

Özür dilerim fakat bir aile işi için kasabadan ayrılmam gerekti. Ben yokken başka öğretmenleri bayıltmamaya çalış.

Yakında görüşürüz (ne yazık ki istediğim kadar yakında değil),

Will.

Dudaklarımdan bir iç çekiş döküldü. Başımı sallayıp kendime gelmeye çalıştım. Bu delilikti. Bir avcıdan hoşlanmam. Bir avcının benden hoşlanması. O benden uzak duramasa bile ben ondan uzak durmam gerektiğini bilmeliydim. Özellikle de o benden uzak duramadığı için.

"O ve kuzenleri bazen günlerce okula gelmez," diye devam etti Catherine.

Söylediğine inanıyordum. Daha bir hafta önce bu şehrin kuzeyinde, Cascades'te beni avlıyorlardı. Avlanma aktivitelerini hafta sonlarıyla sınırlı tuttuklarından şüpheliydim. Hafta içi yapılan yolculuklarda okulu kaçırdıkları kesindi.

"Gerçekten mi?" Parmaklarım dudaklarıma gitti. Vücudumun geri kalanı gibi dudaklarım da kurumuştu.

"Evet." Catherine kimya kitabını açıp periyodik cetveli incelemeye başladı ve ödev kâğıdındaki boşlukları doldurdu. "Bir de şunu dinle... Devamsızlıkları neden bu kadar yüksek biliyor musun?"

Bildiğim halde bilmiyormuş gibi başımı salladım. Yanıt vermesini bekliyordum. Kalbim birisi onu sıkıyormuş gibi çırpınıyordu...

"Ailelerinin balık tutma takıntısı var. Ne güzel değil mi? Balığa çıkmak için okulu kırmak." Kaleminin arkasıyla masaya vurarak periyodik cetveli çalışıyordu. Kalemin gürültüsü kalbime eşlik ediyordu. İskemlemden kaydığımı fark edince masanın kenarına tutundum.

Balık tutmak. Neredeyse gülecektim. Eğer göğsüm sıkışmış olmasa kahkahalar atıyor olurdum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Catherine devam etti. "Neredeyse her... Jacinda, iyi misin?"

Will... avlanmaya gitmişti. Beni neredeyse yakaladıkları yere dönmüş olmalıydılar. Sürümü avlıyorlardı.

Will kurtarıcım değildi. O bir katildi.

Beni kendime getirmesi için ihtiyaç duyduğum alarm zili bu oldu. Bir avcının beni kurtaracağını düşünerek budalalık etmiştim. Beni koruyacağını ve hayatta kalmamı sağlayacağını düşünmek büyük aptallıktı. Başka bir yolunu bulacaktım. Bana yazdığı notu buruşturdum. Will'i unutacaktım. Onunla aramdaki bütün bağları koparacaktım. Ne yazık ki bu karar kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Ciğerlerim her zaman olduğundan daha çok yanıyordu.

Sonraki birkaç gece içinde iki kere uçmak amacıyla komşumuz olan golf sahasına kaçtım. Her iki seferde de hastalandım. Şekil değiştirmek acı verici ve zordu ama kararlıydım. Seçme şansım yoktu. Denemeye devam etmek zorundaydım. Uçmak zorundaydım. Will burada olsa bile kendi başıma içimdeki drakiyi canlı tutmasını öğrenebilmek için bunu yapmam gerekiyordu.

Aynı zamanda, annemin zihnine girmeye çalışıyordum. Elime geçen her fırsatta yakınıp yalvarıyordum. Sonunda, pes edip hiçbir şey söylemeksizin donuk bakışlarını üzerime dikiyordu. Ama Chaparral'da kalmak konusundaki fikrini değiştirmiyordu.

Ne var ki bu gece onu sıkıştıran Tamra'ydı. Annem elinde üstü sosla kaplanmış kaşıkla fırından uzaklaştı. Kulaklarına inanamadığını belli eden ses tonuyla yeniden sordu. "Ne kadar?"

Arkasındaki makarna kabından dumanlar yükseliyordu. Bana evimizin sisini anımsatan buhar bulutuna bakmamaya çalıştım. Tenim acıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışlarımı anneme kaydırmaya zorladım. Yorgun görünüyordu. Görünüşü gerçek yaşını –elli altı– ele veriyordu. Drakiler farklı yaşlanır, insanlardan daha yavaş değişiriz. Bir drakinin hayatı ortalama üç yüz yıl sürer. Ergenliğe ulaştığımızda yaşlanma hızımız yavaşlar. Şimdi yaşıma uygun bir görünüşüm vardı ama önümüzdeki on yıllar boyunca bir ergen gibi görünmeyi sürdürecektim. Otuz yaşına bastığımda bile on sekizindeymiş gibi duracaktım.

Ama zaman annemi yakalamaya başlamıştı. Drakisini öldürmesinin bedelleri. Artık insandı ve onun yaşındaki insanlar nasıl görünürse öyle görünüyordu. Alnında kırışıklıklar, gözlerinin kenarlarında ufak çizgiler vardı. Eskiden sadece endişelendiği zaman ortaya çıkan o çizgiler artık hep oradaydı.

Elimde üç yemek tabağıyla masanın yanında durup Tamra'nın annemin sorusunu yanıtlamaktan kaçınarak elindeki broşürü sallayışını izledim. "Haydi anne. Üniversite başvurumda harika duracak."

Aşağı bakıp gözlerimi devirdiğimi sakladım. Tabaklardan birini masaya bıraktım.

Tamra'nın istediği amigo kızlara katılmaksa ona destek olmayı denemeliydim. Brooklyn ve neşeli kız kardeşleriyle oturan Tamra'nın görüntüsünü hatırlayıp surat asmamaya çalışacaktım.

"İstediğin çok büyük bir para, Tamra."

"O kadar paramız yok," diye ekledim elimde olmadan. Annemin ne kadar çok çalıştığının farkındaydım. Kumarhanedeki sigara kokusu eve döndüğünde üstüne yapışmış oluyor, duş alıp saçlarını yıkadıktan sonra bile çıkmıyordu. Gözeneklerine kadar işlemişti. Buna bizim için katlanıyordu.

Tamra öfkeyle bana baksa da gözlerimi kaçırmadım. Annemin gözlerinin altındaki halkaları görmüyor muydu? Sabahın beşinde ne kadar yorgun eve döndüğünün farkında değil miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Okuldan sonra çalışacağım bir iş bulabilirim. Lütfen anne. Başvuruyu imzala. Takıma girip giremeyeceğimi bilmiyoruz. Sadece girersem bu parayı ödememiz gerekecek." Tamra'nın sesindeki çaresizlik benim için yeniydi. Eski kasabamızda bu çaresizliği sadece gözlerinde görürdüm. Konuşmalarında kendini belli etmezdi. Evdeyken yapmak istediği, olmak istediği pek çok şey vardı fakat hiçbirine sahip olamayacağını zaten kabullenmişti. Tıpkı şimdi benim yaptığım gibi.

Takıma katılmayı neden bu kadar istediğini merak ediyordum ve daha ne olduğunu anlamadan bu soruyu ağzımdan kaçırdım.

Tamra kehribar parçalarını andıran gözleriyle bana baktı. "Bir zamanlar mümkün olabileceğini hayal bile etmediğim bir şey. Ve şimdi dokunabileceğim kadar yakın."

Onu anlıyordum. Artık istediklerine sahip olabilirdi. *Normal* olabilirdi. Diğerleri tarafından *kabul* görebilirdi. En azından, Chaparral'da kaldığımız sürece. Kız kardeşimin mutluluğunun ağırlığı üstüme bindi. Burada işlerin yürüyüp yürümemesinin bana bağlı olduğunu biliyordum.

Bu, kardeşimin normal bir hayatı olan normal bir kız olma fantezisinin bir parçasıydı. Tamra için amigo kızlık, istediği türde bir sıradanlığa kavuşmak demekti.

Annem izin belgesine baktığında dudakları gerildi. İmzalarsa Tamra seçmelere katılabilirdi ama takıma girerse üniforma ve malzemeler için para bulmamız gerekecekti.

Tamra'nın takıma girmeyi başaracağından şüphem yoktu. Annemin ne yapacağını merak ederek onları izledim, en azından kızlarından birinin isteklerine boyun eğecek miydi? Durumumuzun farklı olduğunu bilsem de düşünmeden edemedim: Neden benim ne istediğime aldırmıyordu?

Annem en sonunda yenilgiyi kabullenip başını salladı. "Tamam."

Ve o anda ben de yenilmiş hissettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will gittiğinden beri hayatım sessiz sakin bir düzene kavuşmuştu. Okul, annemle akşam yemeği, ev ödevi, müzik dinlemek ve Tamra'yla televizyon izlemek.

Görevlerini yerine getiren bir robot gibi koridorlarda dolanıyordum. Drakim yavaş yavaş soluyordu. Sessizce acı çekiyor ve o parçam karanlığa karışıyordu. İyileşen bir yara gibi daha az sızlıyor, daha az acıyor, daha az hissediliyordu. Deliler gibi o yarayı yeniden açmak, iyileşen yerleri kesmek ve onu kanatmak istiyordum. Kim olduğumu hatırlamalıydım.

Cuma günü geldiğinde Will'e bir şey olmasından endişeleniyordum. Günün neredeyse her anı nerede olduğunu, nerede avlandığını merak ediyordum. Sürüm dışarıdaki tek sürü değildi ama diğer sürülerle bağlantımız olmadığından nerede olduklarını ve Will'in nerede olabileceğini bilmiyordum.

Yanlış olduğunu bilsem de ailesinin başka bir sürüyü avlıyor olmasını diliyordum. Benimki dışında bir sürüyü. Geride bıraktığım kişilerin, Azure'un, Nidia'nın ve hatta Cassian'ın güvende olmasını istiyordum.

İş Will'e geldiğinde duygularım korkunç ve kafa karıştırıcıydı. Bir an onun güven içinde geri dönmesini istiyordum ama bir an sonra avladığı drakinin tarafını tutup aralarındaki çarpışmadan türümün galip çıkmasını arzuluyordum. Bu iki dilek birbiriyle çelişiyordu.

Kendimi kabilemin güvende olduğuna ikna ediyordum. Güçsüz bir tür değildik. Yeteneklerimiz vardı. Güçlü taraflarımız vardı. Masum dağcılar Nidia'nın sisine girdiklerinde Nidia anılarını bulandırıp onları kasabadan uzaklaştırıyordu. Ama avcılar?

İrkildim. Hiçbir zaman konuşulmayan fakat herkesin bildiği şeylerden biriydi. Kabileyi korumak zorundaydık. Nidia bir avcının anılarını bulandırsa bile avcı, türümüzü avlamak için geri dönebilirdi. Avcılar vahşiydi ve hep öyle kalacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onların yok edilmeleri gerekiyordu.

Bugünden önce bu uygulamada bir hata olabileceği aklıma gelmemişti. Özellikle babamın ölümünden sonra. Ama şimdi...

Avcıları düşündüğümde gözümün önüne Will'in yüzü geliyordu. Onun öldüğünü düşündüğüm anda boğazım sızlamaya başlıyordu çünkü benim hayatımı bağışlamıştı. Rüyalar kadar güzel olan ve bana artık gerçek değilmiş gibi gelen o çocuk ölmeyi hak etmiyordu. Onu son görüşümün üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki...

"Hey, Jacinda." İrkilerek başımı kaldırdım. Tanıdık bir yüzdü. Yanılmıyorsam İngilizce sınıfından bir kız.

"Selam." Başımı sallayarak onu selamladım. Adını hatırlamıyordum.

Koridorda ilerlediğim sırada kendime gelmeyi denedim. Otomatik hareketlerimi devreden çıkardım. Her tarafımızı kuşatan çöle dönüşmeye başlamıştım. Kuru ve çorak. Hiçliğin içinde yaşamaya, hiç olmaya alışmıştım.

İşte sorun bu. Yeni düzenim beni endişelendiriyordu. Etrafımdaki her şeyi kabullenmiş olmanın bedelini ödeyeceğimi hissediyordum. Annem haklıydı. Çorak doğa drakimi öldürüyordu.

Böyle kalamazdım. Burada kalamazdım. Gitmenin bir yolunu bulmalıydım. Uçmalıydım, en azından denemeyi sürdürmeliydim.

Etüt sınıfına girmeden önce derin bir nefes aldım. Bugün beden dersinde oğlanlar yoktu. Biz spor salonunda koştururken onlar ağırlık çalışıyordu. Will dönmüş müydü bilmiyordum ama kendime bir önemi olmadığını hatırlattım. Onunla çıkamazdım, ona güvenemezdim. Ondan uzak duracaktım.

Büyük kelimeler. Tam bir sahtekâr gibi hissettim kendimi. Onu unutmaya yemin etmiş olsam da unutmamıştım. Onunla ilgili her şeyi hatırlıyordum. Yokluğunu hissediyordum. Bulutlu gökyüzünün, sisin ve verimli toprağın özlemini çeker gibi Will'in özlemini çekiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tek hatırladığım, görmeyi arzuladığım tek şey Will olamazdı. Bunun ne kadar yanlış olduğunun farkındayken, ondan uzak durmam gerektiğinin bilincindeyken böyle olamazdı.

Etüt sınıfına girdiğimde odanın arka taraflarındaki Xander ve Angus'u görüp irkildim. Ensemde soğuk bir karıncalanma oluştu.

Geri dönmüşlerdi.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11

Gözlerim hemen Will'i aradı fakat hiçbir yerde yoktu.

Hain kalbim sızlıyordu. Xander, ne düşündüğünü anlamayı imkânsız kılan siyah gözleriyle beni izliyordu. Merhaba dercesine başını salladı. Yan masadaki kızlarla konuşan Angus'un koca ellerini havada sallayarak bir şeyler anlattığını gördüm. Beni fark etmemişti.

Zihnimde yankılanıp duran tek bir umutsuz düşünce vardı. *Will yok. Will yok.*

İskemleme çöktüm. Önüme baktım. Catherine henüz gelmemişti. Sanat binasından buraya uzun bir yolu vardı.

Ellerimi kotuma sildim. Herkes odanın ön tarafında sıraya girmişti, izin kâğıdı almak için hevesliydiler, kaçış yolu arıyorlardı. Xander'ın bakışlarını ensemde hissettiğimde sıraya girme fikrini gözden geçirdim.

Avdan yeni gelmişti. Ellerini draki kanına, mor ve parlak kanımıza bulamış mıydı? Av köpekleri gibi o da avının kokusunu alıyor muydu? Drakilerin kokusunu. *Benim* kokumu.

Öyle olsa neden sürekli beni izlediği sorusu yanıtlanmış olurdu.

Zihnimdeki alarm çanları kulakları sağır eden bir gürültüyle çalıyordu. Bu sese alışmıştım. Artık irkilmiyordum bile. Umutsuzluk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içime yayıldı. Gözlerimi sıkı sıkı kapadım. Tüm bunları kabullenmeye niyetim yoktu.

"Hey, Jacinda. Mike'la kütüphaneye gidiyoruz, gelmek ister misin?" Nathan masamın yanında duruyordu, yüzünde insanı rahatlatan bir gülümseme vardı.

"Teşekkürler ama hayır. Burada, Catherine'le ders çalışacağım."

Nathan ve arkadaşı omuz silkip izin sırasına girdiklerinde onlara katılmayı düşündüm. Belki de buradan gitmek en iyisiydi.

Ardından, dünya durdu. Tanıdık titreşimler göğsüme yayılıp özüme yerleşti. Tenim canlandı. Başımı çevirdim ve sınıfı bakışlarımla taradığımda içeri girmekte olan Will'i gördüm.

Onunla ilgili her şey hatırladığımdan daha parlaktı.

Kahverengi saçlarında altın rengi ışıltılar vardı. Ela gözleri parlıyordu. Boyu sanki daha uzundu. Omuzları daha genişti. Geri kalan bütün erkeklerin ufak tefek görünmesine yol açıyordu. Onunla kıyaslandıklarında genç ve aptal görünüyorlardı.

Aniden onu görmeden yüzyıllar geçirmiş gibi hissetmiştim. Çok uzun süre bu anı, onu görmeyi beklemiştim. Ciğerlerim kasıldı çünkü kalbim hızla çarpıp göğüs kafesimi zorlamaya başlamıştı.

İçimdeki draki kıpırdandı.

Bakışlarını üzerime çevirip parlak ela gözlerini tenimin alev almasına yol açan bir açılıkla üstümde dolaştırdı. Ama üzerimde hissettiğim tek gözler onunkiler değildi. Arkamda Xander'ın içime işleyen bakışlarını hissediyordum.

Will masama yaklaştığında geri kalan herkesi unuttum. Ondan uzak durmam gerektiğini unuttum. Will'in bu kadar yakınındayken Xander'ın içime saldığı belirsiz korkuyu bile unuttum. Tek istediğim Will'in durması, bir şeyler söylemesi, sihrini kullanıp sızlayan ruhumu iyileştirmesiydi. Buna ihtiyacım vardı. Neredeyse masama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

varmıştı. Ciğerlerim genişledi ve için için yandı. Buharlar boğazıma kadar yükseldi. Harika bir histi. Yeniden hayattaydım.

Gerilen derim ısınırken tenimde kızılımsı altın rengi ışıltılar belirdi. Drakim kontrolden çıkacak olursa, elimin baskısı insanlarla dolu bir odada şekil değiştirmeme engel olabilirmiş gibi parmaklarımı canımı yakacak şekilde koluma geçirdim.

Artık o kadar yakınımdaydı ki gözlerindeki yeşil, altın rengi ve kahverengi parıltıları görebiliyordum. Bir adım daha attığında masamın yanına varacaktı.

Nefesimi tuttum. Bir işaret vermesini bekledim...

Ama bakışlarını benden uzaklaştırdı, başımın üzerinden kuzenlerinin oturduğu yere baktı. Yüzünde garip bir ifade belirmişti, bana yönelttiği yoğun bakış kaybolup yerini bir tür maske aldı. Sıkılmış bir ifadeyle titremekte olduğum iskemlenin yanından geçip gitti.

Bu soğuk reddediliş nefesimi kesmişti. Isı belirsiz bir buhar halinde burnumdan çıkıp beni terk etti. Ciğerlerimdeki alev söndü, korlar köze dönüştü.

Hiçbir şey olmamıştı. Selam bile vermemişti.

Onu son gördüğüm zamanı düşündüm, ilgisinin sıcaklığını hatırladım. Aklıma bana bıraktığı not geldi. Çok anlamsızdı. Ellerim titriyordu. Onları birleştirip titremelerine engel olmaya çalıştım. Bu kadar yıkılmış hissetmemeliydim. Ne de olsa ondan uzak durmaya, daha başlamadan her şeyi bitirmeye karar vermiştim.

Catherine yanıma oturduğu anda zil çaldı. Gözleri sınıfın soğuk floresan ışıklarına rağmen dikkat çekecek ölçüde parlaktı.

"Selam," dedi, sanat binasından buraya kadar koştuğu için nefes nefeseydi. "Ne var ne yok?" Omzunun üzerinden etrafa bakıp konuşmayı sürdürdü. "Bakıyorum dönmüşler. Ah... işte geliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Göz ucuyla Will'in masamıza ilerlediğini ve gizlice Catherine'in yanına bir not bıraktığını gördüm.

Arkadaşımın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu not senin için."

Kâğıda bakıp ona dokunma ihtiyacına karşı koydum. "İstemiyorum. At gitsin."

Şaşkın şaşkın bana baktı. "Ciddi misin?"

Notu alıp parçalara ayırdım ve Bay Henke'den izin kâğıdı alan Will'e baktım. Odadan çıkmaya hazırlandığı sırada bir an göz göze geldik. Bakışları masamın üzerindeki kâğıt parçalarına kaydı. Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi ve gözleri sis çöken bir orman gibi bulanıklaştı. O halini gördüğümde göğsüm sıkıştı.

"Tamam." Catherine bir yırttığım kâğıda bir bana bakıyordu. "Oldukça dramatikti. Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Konuşmayı başaramadığım için başımı sallamakla yetindim. Kimya kitabımı açıp boş boş sayfaya baktım ve kendi kendime beni görmezden geldiği için memnun olmam gerektiğini söyleyip durdum. Ondan uzak durmak konusunda kendime verdiğim sözü hatırlamalıydım. Notunu parçaladığıma memnundum. Parçaladığımı görmesine memnundum.

Bu gece. Artık mutlaka uçmak zorundaydım, yeniden denemeliydim. Kendimden başka güvenecek kimsem yoktu; ben kendime yeterdim. Buna inanmak zorundaydım, şimdiye kadar hep kendime yetmeyi başarmıştım.

O gece geç saatlerde yataktan çıkıp kenara bıraktığım ayakkabılarımı buldum. Onları nereye bıraktığıma dikkat etmiştim çünkü karanlıkta gürültü yapmak ve Tamra'yı uyandırmak istemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gecenin ilerleyen saatleri olduğundan oda karanlıktı. Perdelerin arasından süzülüp içeriyi aydınlatan hiç ışık yoktu. Odanın Tamra'ya ait olan tarafı zifirî karanlıktı. Neyse ki dışarısı da aynı durumdaydı. Bulutlar sayesinde hiç ışık yoktu. Bulutlar ve karanlık gece. Saklanmak için mükemmeldi.

Parmaklarımla ayakkabılarımı topuklarından tutup yatak odasından çıktım. Ağırlığım yüzünden gıcırdayan tahtalar irkilmeme yol açtı. Nefesimi tutup parmak ucunda evi geçtim ve dışarı çıktığımda bile rahat bir nefes alamadım.

Bayan Hennessey'nin ışıkları kapalıydı. Neyse ki küçük köpeği kapının metalik tıkırtısını duyup havlamaya başlamamıştı.

Sokağa vardığımda kaldırıma oturup çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim, gökyüzüne bakarak ayakkabılarımın bağlarını bağladım. Dolunay vardı ve o an için bulutlar ayın önünden çekilmişti. Şanssızlık. Ama fikrimi değiştirmeyecektim.

Ayağa kalkıp daha önce de gittiğim golf sahasına doğru yürümeye başladım. Kendime bu gece her şeyin farklı olacağını tekrarlıyordum. Rahatça dönüşeceğimi, yükseleceğimi, eskiden olduğu gibi havada süzüleceğimi söylüyordum. Ben uçmak için doğmuştum. Aradaki sekiz kilometrelik mesafeyi çabucak geçtim. Saha yemyeşil bir deniz gibi karşımda belirdi, geri kalan her yeri kaplayan çölden ve kayalardan tamamen farklıydı.

Etrafı kolaçan ettikten sonra yeşilin tonlarından oluşan bu dünyaya adım attım. Dağlardan ayrıldığımızdan beri doğa adına gördüğüm tek şey buydu. Sıcağı, tüylerimin diken diken olmasına ve tenimin kaşınmasına yol açan kuruluğu saymazsak çölde değilmişiz gibi davranabilirdim.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp yeşilliğe adım attım ve ayaklarımın altındaki çimenden örtünün tadını çıkardım. Engel çukurunu geçtim. Stratejik hesaplamalar sonucu yerleştirilmiş kaya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardan oluşuyordu. Biraz ileride göl cam gibi parıldıyordu. Adımlarımı hızlandırıp ağaçlara doğru ilerledim. Giysilerimi çıkardım ve kuru sıcak vücudumu kucakladı.

İç çekip başımı gökyüzüne çevirdim ve ince havayı ciğerlerime doldurdum. Kollarımı açıp vücudumu dönüşmeye zorladım...

Gözlerimi kapadım, tamamen dönüşmeye konsantre oldum.

Hayır! Eskisinden çok daha zordu.

Yüzümdeki kemikler çekilip keskin hatlar oluşturdu. Burnum değişirken nefes alıp verişim hızlandı, kemikler ve kıkırdaklar değişime uyum sağladı. Biraz canım yanıyordu. Sanki vücudum bundan hoşlanmıyordu. Onunla savaşıyordu. Olmasını istemiyordu.

Sonunda bacaklarım gevşeyip uzadı. İnsan derim eriyip gitti, yerini daha kalın, daha canlı draki derisi aldı.

Yanaklarımdan aşağı sıcak yaşlar süzülüyordu. Dudaklarımdan beni acının sınırına yollayan bir inleme döküldü.

Derim altın ve kızıl tonlarında parıltılara büründü. Göğsümden mırıltıları andıran derin titreşimler yükseldi.

Son olarak kanatlarım özgür kaldı. Arkamda belirdiklerini hissediyordum, yavaş yavaş açılıp havayı dövüyorlardı. Kendimi itip yükselmeyi denedim fakat dönüşmek için verdiğim savaş ağlamak istememe yol açmıştı. Tüm bunların imkânsızlığı canımı acıtıyordu.

Kaslarım yanıyor, protesto etmek istercesine çığlık atıyordu. Kanatlarım çırpınıp beni havaya kaldırmak için mücadele ediyordu ama havanın hiç yoğunluğu olmadığından işleri çok zordu. Havanın özü yoktu. Kanatlarım boşuna çırpınıyor, yakalayıp daha yükseğe çıkmalarını sağlayacak bir şeyler bulmak için boşuna mücadele ediyordu. *Çok. Zor. Çok zor!*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çaba harcamaktan güçsüz düşmüş olmama rağmen havalandım. Gözlerim hayal kırıklığının verdiği gözyaşlarıyla doluydu, görüşüm bulanıklaşmıştı. Nem kaybetmemem gerekiyordu.

Yeşillikler altında uzaklaşıp kaybolurken gözlerimi kırpıştırıp etrafı taradım, ufuktaki kırmızı tuğlalı çatılara konsantre oldum. Daha da uzakta, otobandaki arabaların ışıkları küçücük görünüyordu. Onların da ötesinde insanın gece bile olsa gözünü alamadığı dağlar vardı.

Gecenin karanlığında saklanmayı sürdürerek pike yaptım, kanatlarım bütün güçleriyle çırpınıp beni havada tutmaya çalışıyordu.

Vücudumda yanlış bir şey var gibiydi. Ciğerlerim bile garipti... Küçüktü. Güçsüz ve sıradandı. İnsan Jacinda bu halimden çok daha doğal geliyordu ve bunu fark ettiğim anda çığlık atmak, yas tutmak istedim.

Yine de vücudumu zorladım, yeşil golf sahasının üstünde uçup hız kazanmaya çalıştım, dönüşümü uzun süre kontrol altında tutamayacağım korkusuyla uzaklara uçmaya cesaret edemiyordum. Havayı içtim, yudumlar halinde boğazımdan aşağı akmaya zorladım ama bir yararı olmuyordu. Hava içimi doldurmuyordu. Büzülen ciğerlerimin genişlemesini sağlamıyordu.

Israr ettim, geri kalan tek ses ciğerlerimi parçalayan soluklarımın sesi olana kadar kendimi zorladım. Sonunda pes ettim, durdum ve aşağı döndüm. Ölmekte olan bir güve gibi güçsüzdüm.

Nefes nefese yere konup ağaçların yanına döndüm. Şekil değiştirdim. Orada iki büklüm olup midemi tutarak çimenlere yığıldım, vücudum artık yapmak istemediği şeyi yapmaya onu zorladığım için beni cezalandırıyordu. Bedenim kasılırken kustum. Çıkardığım sesler çok çirkindi. Sonsuz bir acı içindeydim.

Bir elimle ağacı yakalayıp parmaklarımı kabuğuna sapladım. Baskı yüzünden tırnaklarımdan biri kırıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonunda bitti. Titreyen ellerimle giyinip sırtüstü yere yığıldım. Kollarımı iki yana açıp avuçlarımı çimenlere yaslayarak toprağı hissetmeyi denedim. Boştu. Kalp atışlarım ancak bileklerimde hissedilebilen korku dolu zonklamalara dönüşmüştü.

Altımdaki toprak sessizdi. Mücevher yoktu. Enerji yoktu. Çimenlerden oluşan örtünün altında sadece ölü toprak vardı.

Elimi yumruk yapıp yeri dövdüm. Bütün gücümle yumrukladım. Hiçbir şey olmadı. Çimenlerden oluşan örtünün altındaki toprağın bir kalbi yoktu.

Başımı kaldırıp ağaçların gecenin karanlığına uzanan dallarına baktım. Bir an için kendimi kandırmayı başardım. Vücudum ağrımıyormuş gibi davrandım. Evdeymişim gibi. Karşımdakilerin kalın çam dalları olduğunu hayal ettim. Etrafımdaki ormanın beni beslediğini düşledim. Evimin bizleri koruyan ve sevgi dolu bir el gibi üstümüzü örten doğasını hatırladım.

Azure yanımdaydı. Birlikte gökyüzüne bakıp sohbet ediyor, gülüyorduk, yarınlar için endişelenmemize gerek yoktu. Bir süre daha kendimi kandırdım. Hayal kurma oyununa kendimi kaptırıp karanlığın içinde aptal aptal gülümsedim. Hayatın kolay olduğu ve Cassian'ın karanlık bakışları dışında endişelenmem gereken hiçbir şey olmadığı zamanları yâd ettim.

Dönüp bakınca o zamanlar sorun ettiğim şeyler çok önemsiz görünüyordu. Bu cehennemle kıyaslandıklarında onlara sorun bile denemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12

Sonunda kalkıp eve doğru yola çıktım. Ev. Bu kelimenin hiç rahatlatıcı tarafı yoktu.

Her şey çok yavaş gelişiyordu. Vücudum sızlıyordu, dayak yemiş gibiydim ve adım atmakta güçlük çekiyordum. Gece oldukça donuktu. Gecenin bu geç saatinde ortalıkta hiç araba yoktu. Ayaklarımı kaldırıma sürttüğüm için çıkan ses sokakta yankılanıyordu. Kaldırımı takip ederek ayaklarımı adım atmaya zorladım. Sokağımın köşesini döndüm.

Bayan Hennessey'nin evine yaklaşınca bakışlarımı kaldırımdan ayırdım. Karşı köşedeki farlar dikkatimi çekti, yaklaştıkça büyüyorlardı. Kaldırımın kenarına yaklaşıp sokaktan uzaklaştım. Araç neredeyse Bayan Hennessey'nin eviyle aynı hizadaydı, motorundan gelen güçlü mırıltı duyuluyordu.

Yavaşladı. Ben de yavaşladım.

Bu kadar geç saatte kimsenin beni dışarıda görmesini istemiyordum. Bayan Hennessey'nin bir arkadaşının veya başka bir komşunun beni dışarıda gördüklerinden anneme bahsetmeleri işime gelmezdi.

Ama artık birbirimize iyice yaklaştığımızdan karşımdakinin sıradan bir araba olmadığını fark ettim. Bir kamyon muydu? Bana yaklaştığı sırada ön camı ayna gibi parlıyordu. Tüylerim diken diken oldu ve kalbim yeniden hızlandı. Neler olduğunun farkına varacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar polisiye dizi izlemiştim. İçgüdülerime güvenmem gerektiğini biliyordum.

Kendime hâkim olup o kadar yavaşladım ki yürüdüğümü söylemek mümkün değildi. Bekledim, izledim, durumu değerlendirmeye çalıştım. Dehşete düşüp elimde olmadan değişmeye başlamadan önce korkuyu kontrol altına almam gerekiyordu.

Derken onu gördüm. Arabanın tepesinde ışıkların takılı olduğu metal bir çubuk vardı. Sanki gizleniyormuş gibi ışıkları kapalıydı. Onu görünce neler olduğunu anladım.

Buradaydılar. Yaşadığım yerde. Beni gözetliyorlardı. Bir şekilde ne olduğumu öğrenmişlerdi. Nasıl yaptıklarını bilmiyordum fakat gerçeği keşfetmişlerdi. Belki Will sonunda beni tanımıştı ve o gün dağlarda gösterdiği merhameti geri almak için buradaydı.

Derken beni gördüler. Land Rover ileri atılıp bana doğru gelmeye başladı. Geri dönüp koşmaya başladım.

Adrenalin vücudumu vardı ve saniyeler önce ne kadar güçsüz olduğumu bana unutturdu. Avcılar yeniden peşime düşmüştü. Ama bu sefer garip şehrin içindeydim ve tanımadığım bir vücuda hapsolmuş durumdaydım.

Önceden olsa bu kadar korktuğumda hemen dönüşürdüm. Bu, drakilerin karşı koyamayacağı bir içgüdüydü. Hâlâ insan şeklinde olmam öldüğümün, içimdeki drakinin güçsüz düştüğünün ispatıydı.

Spor ayakkabılarım kaldırıma çarptı, çıkardıkları gürültü zihnimi doldurdu, kalbime hızla kan pompalandı... Arkamda gittikçe hızlanan arazi aracının gürültüsünü duyuyordum. Canlanan bir canavarı andırıyordu.

Sokak önümde uzayıp gidiyordu. Saklanacak yer yoktu, açık yolda ilerlediğim sürece araçtan kurtulmamın yolu yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Riske girip sokağın karşısına geçtim ve bahçelerden birine daldım. Tekerleklerin çığlığı duyuldu ve yanık lastik kokusunu aldım. Geri dönüp bakmadan koşmayı sürdürdüm, çitlerden birinin üzerinden atlamayı denedim. Ahşabın sivri kısımları avucuma saplandı.

Çitin üzerinden geçtiğimde kendimi kayalar ve kaktüslerle dolu bir bahçede buldum. Bir çiti daha aşınca başka birinin bahçesine girdim.

Tenim gerildi, ısı yüzünden ciğerlerim parçalanıyordu. Burnumun ucu değişmeye başladı, kemiklerim belirginleşti. Ciğerlerim yanmaya, göğsüm titreşmeye başladı. Sonunda drakim ortaya çıkmaya hazırlanıyordu. Sanırım bu durum beni rahatlatmalıydı. Ne yazık ki kendimi hiç de mutlu hissetmiyordum. Oysa içten içe tamamen ölmediğimi bilmek beni neşelendirmeliydi.

Bir anda bir fren sesi kulaklarımda yankılandı. Farlar geceyi aydınlatıyordu. Geri döndüğümde yeni bir çitle karşılaştım.

"Jacinda! Dur! Bekle!"

Elimde değildi. O ses bana ulaşınca görünmez bir el beni kendine çekmişti sanki. Çitin üzerinde sallanıyor olmama karşın omzumun üstünden arkaya baktım.

Sokak lambasının altında duruyordu, ışığın düştüğü yerlerde kahverengi saçlarına altın rengi parıltılar dökülmüştü. Baştan aşağı altına bulanmış gibi görünüyordu. Soğuk parıltısıyla Land Rover sadece birkaç adım ötesindeydi. Bir çocuğu sakinleştirmeyi veya dizginlemeyi aklına koyduğu vahşi bir yaratıkla iletişim kurmayı denermiş gibi elini bana doğru uzattı.

"Will." İsmi duyamayacağı kadar kısık sesle dudaklarımdan döküldü.

Gözlerimi kırpıştırıp korkunun sönmesine izin verdim. Korku kaybolduğunda içimdeki draki de kayboldu. Gözlerimi açıp çitten aşağı atladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışlarım sokağı tarayıp diğerlerini arıyordu. Land Rover'ın içinde saklanan biri yoksa yalnız demekti. Elimde olmadan rahat bir nefes aldım.

Elini hâlâ bana doğru uzattı.

"Bu kadar geç saatte dışarıda ne işin var?" Dudakları, yüzüne hoşnutsuz bir ifade kazandıracak şekilde kıvrılmıştı. "Saat sabahın biri."

"Ben mi?" Yavaş adımlarla bahçeyi geçtim, hâlâ ona tam olarak güvendiğim söylenemezdi. "Asıl senin burada ne işin var?" Ve hayır öylece yoldan geçtiğine inanmıyordum. "Beni takip mi ediyorsun?" *Beni avlıyor musun?* diye eklemek istiyordum.

Gözlerini kırpıştırdı. O anda aramızdaki gerilimin bir kısmı kayboldu, suratındaki ifade gevşedi ve hoşnutsuzluğun yerini başka bir şey aldı. Ensesini ovaladı. Farkında olmadan yaptığı bir hareketti. Tamamen insanlara özgüydü. *Utanmıştı.*

"Ben..."

"Sen," diye karşılık verdim ve elimde olmadan gülümsedim.

"Bak," diye söze başladı, gözleri öfkeliydi. Savunmaya geçmişti. "Nerede yaşadığını görmek istedim."

Önüne dikildim. "Neden?"

Yeniden boynunu ovuşturdu ama bu sefer hareketin altında can sıkıntısı vardı. Canını sıkan ben miydim yoksa kendisi miydi emin değildim. Sol tarafımızdaki verandanın ışıkları yandı. Hiç de arkadaş canlısı olmayan sarı ışık seli irkilmeme yol açtı.

"Haydi!" Will, ön kapının kilidinin açıldığını duyduğumuzda acele etmem için beni uyardı.

Panik içinde koştum. Will benim için yolcu tarafının kapısını açtığında tereddüt etmeden arabaya atladım. İçeri girdiğim anda koltukların deri kaplamalarının kokusu burnuma doldu. Kapı arkamdan kapandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an için yalnız kalmıştım. Göstergelerin yer aldığı geniş ön panele baktım. Arka tarafı kontrol ettim. Devasaydı, oraya rahatlıkla pek çok kişi sığardı. Normalde oraya kimleri koyduklarını düşündüğümde ürpermekten kendimi alamadım.

Oturduğum yeri gözden geçirme şansı bulamadan Will sürücü koltuğuna geçti ve bornozlu bir adam bahçesinde neler olduğunu görmek için evinden çıkarken arabayı kaldırımdan uzaklaştırdı.

Aniden neler olduğunu kavradım. Bir draki avcısıyla birlikteydim. Saat sabahın biriydi. Yapayalnızdık.

Ve kimse nerede olduğumu bilmiyordu.

Bunun bugüne kadar yaptığım en aptalca şey olabileceğini kavrıyordum. Will evimin aksi yönüne doğru yola koyulduğunda yaptığımın büyük bir aptallık olduğuna ikna olmuş durumdaydım.

"Nerede yaşadığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Öyleyse neden beni oraya götürmüyorsun?"

"Konuşabileceğimizi düşündüm."

"Tamam," dedim ve ellerimle bacaklarımı sıktım. Hiçbir şey söylemedi. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bulmak zor olmadı. Okuldaki dosyalarda adresin var."

"Müdürün ofisine mi girdin?"

"Hayır. Çalışanlardan birini tanıyorum. Adresini daha ilk günden benim için bulmuştu."

Daha ilk günden. Bunca zamandır onda adresim vardı. Neden? Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Havalandırmadan gelen soğuk hava yüzüme çarptı ve az da olsa titrememe yol açtı. Titrememin yegâne nedeni soğuk değildi.

Havalandırmanın ayarlarını değiştirdi. "Soğuk mu geldi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden adresimi öğrenmek istedin?"

"Seni bulmak istersem diye. Seni görebilmek için."

Ve anlaşılan gerçekten beni görmek istemişti.

"Derste beni görmezden geldiğin düşünülecek olursa şimdi beni görmek istemen oldukça komik."

"Yazdığım notu yırtıp attın," dedi suçlarcasına. Yüz kasları gerilmişti.

"Bir önemi yok." Omuz silktim.

"Hayır var. Ne yazdığını okumalıydın."

Notta yazanları sorma ihtiyacına karşı koydum, bu sohbetin içine çekilmeyi reddediyordum. Ondan uzak durmaya karar vermiştim. Onu önemsememeliydim, bana ulaşmasına izin vermemeliydim. "Sabahın birinde kapımı çalmayı mı planlıyordun?"

"Elbette hayır..."

"O zaman neden..."

"Uyumakta güçlük çekerim. Bu sefer en azından nerede yaşadığını görmek istedim."

Uyumakta güçlük mü çekiyordu? Demek iki kişi etmiştik. Uyumasına engel olan neydi? Suçluluk duygusu mu? Ellerini benim türümün kanına bulamış olması mı? Yoksa benimle mi ilgiliydi?

Bana çıkma teklif etmiş ve sonra fikrini değiştirmişti. Etütte bana cüzzamlıymışım gibi davranmıştı. Neden? Bilmek istiyordum fakat sormaya cesaret edemiyordum. Bu, belayı davet etmek olurdu. Sonsuza kadar kapayacağıma yemin ettiğim o kapıyı bir daha açmak istemiyordum.

Sessizlik arabayı kaplamıştı. O kadar yoğundu ki neredeyse tadını almak mümkündü. Gözlerini kaydırıp bana baktığında ela gözlerinin altın ışıltısı içimi ısıttı ve öldüğünü sandığım bir alevi canlandırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O bakışla içimdeki közler canlanıyordu. Ani bir rüzgârla tüm yapraklar uyanıp uçuşuyordu. Will, bende bu etkiyi yaratıyordu. Drakimi uyandırmak için ona ihtiyacım olmadığına inanmayı ne kadar denersem deneyeyim her seferinde bana yanıldığımı ispatlıyordu. Belki de ihtiyacı arzudan ayırmanın yolu yoktu.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13

Will bir süre amaçsızca araba kullandı. Bir sokaktan diğerine saptık. Bütün sokaklar birbirine benziyordu. Birbirini andıran beyaz ve bej orta sınıfa ait evler kaldırıma dizilmişti. Kiremitli çatıları kızıl bir deniz gibi göz alabildiğine uzanıyordu.

Bu kadar yakınımda olması heyecanlanmama ve kalbimin deliler gibi çarpmasına yol açıyordu. Geçtiğimiz günler boyunca hiç hissetmediğim kadar canlı hissediyordum.

Kendime verdiğim sözün, ondan uzak durmam gerektiğinin farkındaydım. Tutamadığım bu söz beynimde ve kemiklerimde yankılanırken kendime engel olamıyordum.

Birdenbire buraya ilk geldiğimde kendime verdiğim başka bir sözü hatırladım. Ne pahasına olursa olsun drakimi canlı tutma sözü. Onun yanındayken her zamankinden daha canlı olan drakim kendine güçlükle hâkim oluyordu. Kesinlikle *yaşıyordu*.

Ellerimi nazikçe bacaklarıma yerleştirip derimin üzerinde dolaştırdım ve tüylerim diken diken olmuştu. Annemi geri dönmeye ikna edene kadar onun yakınlarında olmak drakimi canlı tutmanın tek yolu olabilirdi. Ve bana yaklaşmasına izin vermek... Kalbim bu düşünceyle yeniden hızlandı.

Sesi arabayı kaplayan sessizliği böldü. "Bu kadar geç saatte dışarıda ne yaptığını söylemedin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de uyuyamadım," diye karşılık verdim. Yalan değildi.

Dudaklarında bir gülümsemenin başlangıcı belirdi. "Yani birbirimiz için mükemmeliz. Bir çift uykusuz."

Birbirimiz için mükemmeliz.

Suratımda delice, aptal bir sırıtış oluştu.

Onun gülümsemesi kaybolduğunda bile sırıtışıma engel olamıyordum. İçimi kaplayan sersemletici mutluluğu bastıramıyordum.

"Kanıyorsun," dedi ve arabayı sokağın kenarına park etti.

Nereye baktığını görmeye çalıştım ve bacağımın üstündeki kanı fark ettim. Panik duygusu kalbimi sıkıştırdı. Elimi çevirdiğimde avucumdaki kesikten akan kanı gördüm. *Lütfen, lütfen, lütfen. Fark etmesin.*

Işığın altında olsak kanımın mor olduğunu görmek zor değildi ama bu loş ışıkta kanımın renginin fark etmeyeceği kadar belirsiz olduğunu umuyordum. En azından derin bir nefes alırken kendi kendime bunu söylüyordum.

"Önemli bir şey değil. Çitte elimi kestim." Will gömleğini çıkardı. Nefes nefese kaldım. Göğsü geniş ve yumuşak görünüyordu. Kaslı ve sağlam görünüşlü bir dokusu vardı. Gömleği katlayıp avucuma yerleştirdi. Sanki ölümcül bir yara almışım gibi davranıyordu.

"Hayır, gerek yok," diyerek elimi çekmeyi denedim. Parmaklarım ona dokunmak, tenini hissetmek istiyordu. "Gömleğin mahvolacak."

"Çitlere tırmanman benim hatam. Lütfen, bunu yapmama izin ver."

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım. Karşı koymam mümkün değildi. Parmaklarının dokunduğu yerler alev alacakmış gibi ısınıyordu. Gözlerimi kapadım. Centilmence hareketleri bana birbirimize ilk dokunduğumuz zamanı hatırlatıyordu. O küçük oyukta olduğum günü, yakınlığımızı, gözlerinin üzerimde dolaşışını.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona bu kadar yakınken nefes aldığında kokusunu içebiliyordum. Tenindeki tuzlu sıcaklığın tadını alabiliyordum. Verimli ormanları ve nemli rüzgârları hissediyordum. Nerelere gittiğini, nerede avlandığını biliyordum. Hemen o anda, evdeydim.

Gözlerimi açıp yüzünü incelediğimde boğazındaki damardan kalp atışlarının hızlandığını anladım. Kokumu alıyormuş gibi burun delikleri açılmıştı.

Bakışları bacağıma ve orada kalan mor kan lekesine kaydı. Altında durduğumuz sokak lambasının ışığında tenimin altın renkli bir ışıltısı vardı. En azından ışıltının nedeninin sokak lambası olduğunu düşünüyordum. *Lütfen, şimdi şekil değiştirmeyeyim.*

Elini aşağı kaydırdı. Ellerinin titrediğini fark ettim. Başını benimkine yaklaştırdı. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Elinin titreyen bacağıma dokunduğunu hissettiğim anda baştan aşağı titredim. Dişlerimin arasından hafif bir tıslama döküldü.

Bakışları bir anlığına yüzüme kaydı. Orada soru soran bir ifade vardı. Göz bebekleri o kadar karanlıktı ki ela renkli irisleri daha da parlak görünüyordu. Bakışlarını yeniden aşağı kaydırdı, gözleri bacağıma ve tenimin üzerindeki kan lekesine odaklandı.

Yeniden onun bir avcı olduğunu hatırladım. Yüzündeki aç ifade ne olduğunu görmemi sağlıyordu. Bir avcı.

Başparmağı kan lekesinin üzerinde dolaşıp dağılmasını sağladığında dokunuşunun hafifliği inlememe yol açtı.

"Tenin." Başparmağı yeniden bana dokundu.

Karnım neredeyse canımı yakacak kadar gerildi.

Kaşlarını çattı. "Tenin çok sıcak."

O zaman içimdeki ateşin yanmaya başladığını kavradım. Buhar ciğerlerime dolmuştu. Dışarı çıkmasını engellemeliydim. Will'in dokunuşundan uzaklaşmalıydım. Özümde tanıdık titreşimi duy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya başlamıştım ve hemen ondan uzaklaşmazsam neler olacağını biliyordum.

Bu durum, Will, onun bu kadar yakınında olmak içimi korkuyla doldurmalıydı. Kaçmak istememe yol açmalıydı. Ama tek istediğim daha fazlasına sahip olmaktı.

Eli bacağımın üzerinde dolaştıkça midem kasıldı. Başparmağı tenimin üstündeki kanı temizledikten sonra uzaklaştı. Burnumdan derin bir nefes aldım.

Gömleğini elimden çekip yarayı inceledi. "Kötü değil," diye açıkladı.

Başımı sallamakla yetindim çünkü kalbim konuşamayacağım kadar hızlı çarpıyordu.

"Evde antiseptik var mı?" diye devam etti Will.

Hâlâ konuşamıyordum. Gerçekten ilk yardımdan mı bahsediyordu? Bacağım karıncalanıyor ve bana dokunduğu nokta zonkluyordu. Elimi tutan elinin de üzerimde yarattığı etki aynıydı.

Konuşmadığımı görünce yüzüme baktı. Beni ela gözleriyle yakaladı, göz bebekleri genişlemiş ve katran siyahına dönüşmüştü; garip ama çok güzeldi. Bir tür uyuşturucu alıp almadığını merak ettim fakat ya herhangi bir uyuşturucunun varlığını hissetmediğimden ya da doğru olmasını istemediğimden öteki parçam bu düşünceyi reddetti.

"Sen diğerlerinden farklısın," diye fısıldadım ve sorusunu unutmuş olarak ona baktım. Avucum karıncalanıyordu, onu hissetmek, yüzüne ve geniş göğsüne dokunmak istiyordum.

Bakışlarıma karşılık verip gözleriyle beni yedi.

Kuzenlerinden farklısın, diye düşündüm. Avcılarla ilgili duyduğum hiçbir şey sana uymuyor. Tanıdığım draki oğlanlardan da farklısın. Cassian'ın sürekli beni izleyen bakışları hiçbir zaman nefesimin kesilmesine yol açmadı. Hiçbir zaman içimdeki drakiyi canlandırıp bilincimin açılmasını sağlamadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudaklarımı ıslatıp derin, tereddütlü bir nefes aldım. "Kuzenlerin nerede? Hemen her şeyi birlikte yapmıyor musunuz?"

Çünkü bunu asla unutmamalıydım. Asla. Will benim için bir tehdit olmasa bile ötekilerin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum.

Gözlerinin önüne bir perde indi. Geri çekilip elimi bıraktı. "Anlaşılan birileri sana, beni ve ailemi anlatmış."

"Onlardan uzak durmamı söyleyen sendin. Merakımı uyandırdın. İnsanlar konuşup duruyor, ben de anlatılanları dinliyorum." En azından Catherine konuşuyordu.

Yavaşça başını salladı. "Evet, bunu söyledim. Onlardan uzak durmalısın." İç çekip elini saçlarında dolaştırdı. "Başlamışken, sanırım benden de uzak durmalısın. Sana söylemem *gereken* bu." Ellerini koltuğun yastığına koyup gözlerini kapadı, yüzünde ne kadar acı çektiğini belli eden yoğun bir ifade vardı. Yine ona dokunmak, yanaklarını okşamak ve onu bu kadar rahatsız eden düşünceleri zihninden uzaklaştırmak istedim.

Kelimeleri beynimde yankılanıyordu. *Benden uzak durmalısın.* Zaten bildiğim bir şeydi ama arabasının ön koltuğunda oturduğum düşünülecek olursa başarılı olduğum söylenemezdi. Keşke ondan uzak durmayı başarabilseydim. Keşke kendimi ona doğru çekiliyormuş gibi hissetmeseydim. Keşke drakim, Will'in yakınlarındayken canlanmıyor olsaydı. Sol elimi bacağımın altına kaydırıp oraya hapsettim.

"Benim peşimde koşan sensin," diye karşılık verip ardından kendi kendime şaşırdım. Elimi bacağımın altından kurtarıp başparmağıyla dokunduğu yerin üstüne koydum. Bacağım dokunuşunun anısıyla hâlâ alev alevdi.

"Haklısın." Gözlerini açıp Land Rover'ı harekete geçirdi ve kaldırımdan uzaklaştı. Birkaç dönüşün ardından beni eve götürdüğünü anladım. İçimi kaplayan çaresizlik düşünmeden konuşmama yol açtı. "Neden bu gece evime geldin?" *Hem de geceyarısı.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eklemlerinin direksiyonu tutan yerleri direksiyonu sıkmaktan bembeyaz olmuştu. "Seni dışarıda görmeyi beklemiyordum ama..."

"Evet?" diyerek devam etmesi için onu teşvik ettim.

Arabayı evimin önüne yanaştırdı. Işıkları kapadı. Yüzüme bakabilmek için koltuğunda yan döndü. Bana yaklaşıp kolunu koltuğumun arkasına yasladı, eli neredeyse omzuma dokunacaktı.

Yüz ifadesini çözmek imkânsızdı. Normalden çok daha büyümüş göz bebekleriyle gözlerinin garip bir görünüşü vardı. "Diğer kızlar gibi değilsin. Sen özelsin."

Baş döndürücü bir sıcaklık yanaklarıma yayıldı. Bu itiraf beni çok memnun etmişti. Demek onun benim için olduğu kadar ben de onun için özeldim. Evdeyken kendimi sadece güvende, korunuyor ve takdir ediliyormuş gibi hissederdim. Cassian'ın yanındayken bile gerçekten benden hoşlandığını hiç hissetmemiştim, kim olduğumdan çok sürüye kazandırdıklarımdan hoşlanıyordu. Will ise farklıydı.

Will'le geçirdiğim her an açığa çıkma riski içindeydim. Tehlike yakınımızdaydı, geride bıraktığımız kalın sis kadar belirgindi. Yine de bir türlü ona doyamıyordum. Yakınlarımda olmasının açlığını çekiyordum. Hayatta kalmak için almaya ihtiyaç duyduğum bir ilaç gibi, her gün benimle olmasının arzusunu duyuyordum. Ya da bağımlılık yapan bir uyuşturucu gibiydi; çok güçlüydü ve içten içe beni tüketiyordu.

"Hissettiklerimi inkâr etmeyi denedim," diye devam etti. "Ama onları reddetmem mümkün değil. Ne zaman seni görecek olsam içim aynı duygularla doluyor. Eğer diğer kızlar gibi olsaydın," neşesiz bir kahkaha attı, "eğer diğer kızlar gibi olsaydın burada olmazdım."

Aniden zihnim yeniden açıldı, doğrulup dizlerimi saran parmaklarımı gevşettim. Kim olduğum, *ne* olduğum gerçeğini bilseydi burada olmazdı.

Dudaklarımı ıslattım. "Ben düşündüğün kişi değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yakındı. Çok yakın. Gerçeği itiraf etmeye ancak bu kadar yaklaşabilirdim. "Düşündüm ki belki..." Durup vazgeçmiş gibi başını iki yana salladı.

"Ne düşündün?" Sesim o kadar gergin çıkmıştı ki neredeyse başkasına ait olduğunu düşünecektim. Kalp atışlarım gümbür gümbürdü. Anlayamadığım, daha önce hiç hissetmediğim türde bir umut karın boşluğuma yerleşti.

"Boş ver. Çok aptalca." Cümlesinin sonunu neredeyse duyamayacağım kadar alçak sesle getirdi. "Seni görmeye geldiğimi unut." Ardından bir şeyler mırıldandı ama ne söylediğini çözemedim, sanırım küfrediyordu. "Bu iş yürümez. Hele insanın benimki gibi bir ailesi varken."

"Ailenin ne sorunu var?" diye sordum yanıtı bilmeme karşın. En azından benim için sorunun ne olduğunu biliyordum. Will'in farklı gerekçeleri olabilirdi.

Dudakları kıvrılıp yüzünün neredeyse zalim bir ifadeye bürünmesine yol açtı. Olmasını istemediğim avcıya dönüştü. "Anlaşamadığımızı söyleyebiliriz."

Olabildiğince masum görünmeyi denedim. "Baban..."

"Arka bahçede birlikte futbol oynayacağın tiplerden değildir. Mezun olur olmaz buradan gideceğim."

İçimi büyük bir rahatlama duygusu sardı. Anlattıkları diğerleri gibi olmadığının ispatıydı. O bir avcı, bir katil değildi. Çok mutlu görünmemek için elimden geleni yaptım. Hissettiklerimin dışarıdan belli olmasını engelledim.

Yeniden dudaklarımı ıslattım. "Ve gidene kadar hiç arkadaş edinmemeyi mi düşünüyorsun?"

Ellerini saçlarında dolaştırdı. Altın-kahverengi tutamlar dağılıp yeniden eski yerlerine döndü. "Durum bundan biraz daha karışık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama özetlemek gerekirse evet, kimseyle yakınlaşmak istemiyorum... Kimseyi ailemle muhatap etmek istemiyorum." Gözleri benimkilere kilitlendi. Hüzün. Kararlılık. "Onlar zehirdir, Jacinda. Seni onlara maruz bırakamam. Sevdiğim hiç kimseyi onlara maruz bırakamam." Başını iki yana salladı. "Seni yanlış yönlendirmek istememiştim. Çıkma teklif ettiğim için özür dilerim, elimden gelen hiçbir şey..." Cümlesini tamamlayamadı, yeniden sesine kavuşana kadar parmakları direksiyonun üzerinde dolaştı. "Çok üzgünüm."

Göğsüm acıyordu. Onun ne hissettiğini biliyordum. Aramızdaki bağ gerçekti. Varlığını hissediyordu ama o bağı öldürecekti. Orada olduğunu inkâr edecekti. Onu evimin kapısına getiren hangi içgüdüyse bir daha ona boyun eğmeyecekti.

Sanırım bunu yapmasına, güçlü davranmasına minnettar olmalıydım fakat hissettiklerimin minnettarlıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Bayan Hennessey'nin evini işaret etti. "İçeri girsen iyi olur."

Öfkeli bir ısı tenime yayıldı. "Korkak olduğuna hiç ihtimal vermezdim," diye ağzımdan kaçırdım.

İrkilip bana döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece buraya gelmenin bir nedeni vardı. Neden hissettiklerinle yüzleşmiyorsun?" Daha ne yaptığımı anlamadan vitesin üstünden ona doğru eğilip yüzüne baktım. "Her zaman arzuladığın şeylerden kaçar mısın?"

Belki beni arzuladığını ima ederek aşırıya kaçmıştım ama boynundaki damarın kabarışı bana haklı olduğumu söylüyordu. Ayrıca buraya gelmişti, öyle değil mi?

Bakışları dudaklarıma kaydı. "En son ne zaman gerçekten istediğim bir şeyi elde ettim bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. Söylediklerini güçlükle duysam da içimde hissediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kelimeleri içimde yankılanıp, derinlerdeki bir noktaya dokunuyordu. O anda tüm bunların bir nedeni olması gerektiğini anladım. Önce dağlarda ve şimdi burada birbirimizi bulmamızın bir nedeni olmalıydı. Tesadüfün ötesinde bir şey. "Ben de bilmiyorum."

Vitesin üzerinden bana doğru eğildi. Elini uzatıp enseme dokundu ve yüzümü kendine doğru çekti. Su gibi akışkan bir hareketle ona doğru aktım. "Belki bu durumu değiştirmenin zamanı gelmiştir."

Dudakları dudaklarıma değdiği anda içim kontrol edemediğim bir ısıyla doldu ve şok duygusunun etkisiyle hareket edebilme becerimi kaybettim. Damarlarım, tenim ve nabzım kontrolsüzce canlandı.

Dizlerimin üzerinde doğrulup omuzlarından yakalayarak onu kendime çekmeyi denedim. Ellerim omuz kaslarının üzerinde dolaşıp taş gibi sert olan göğsüne indi. Parmaklarımın altında kalbinin deliler gibi çarptığını hissedebiliyordum. Kanım yanıyor, ciğerlerim genişliyordu. İçim alev alevdi. Burnumdan yeterince nefes alamıyordum... Daha doğrusu buharla dolan ciğerlerimi sakinleştirecek kadar nefes alamıyordum.

Elleri yanaklarıma kayıp yüzümü tuttu. Benim tenim ne kadar yanıyorsa onunki o kadar soğuktu. Bütün ateşimle onu öptüm.

"Tenin," diye fısıldadı dudaklarıma doğru, "o kadar..."

Onu, kelimelerini ve dokunuşunu içtim. Tadı inlememe, derimin alev almasına yol açtı. Arkamda enfes bir karıncalanma hissi belirdi.

Soğuk, kuru dudaklarıyla beni öpmeyi sürdürdü. Elleri yüzümde, çenemde ve boynumda dolaşıyordu. Parmak uçları kulağının arkasına kaydığında titredim. "Tenin o kadar yumuşak, o kadar sıcak ki..."

Ve o anda arkamdaki karıncalanmanın ne anlama geldiğini kavradım. Kanatlarım uyanmıştı. Chaparral'a geldiğimden beri hiç hissetmediğim kadar hazır ve uçmaya hevesliydiler. Sırtımı zorluyor, özgür kalmak istiyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir çığlık atıp geri çekildim ve kapı koluna uzandım. Acı dolu bir inlemenin ardından kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Dizlerimin üstüne düştüm.

Ayağa kalktım ve kapıyı kapamaya zahmet etmeksizin ondan kaçtım.

Genç adamın çaresiz bağırışı beni takip etti. "Jacinda!"

Görünüşümdeki belirsiz değişiklikleri fark edemeyeceği kadar uzağa kaçtığıma kanaat getirdiğimde durup ona baktım. Göğsüm aşırı ısınmış soluklarla inip kalkıyordu.

Arabanın ön paneline yaslanmış, neredeyse tamamen yolcu koltuğuna kaymıştı. Yüzünde garip bir ifade, ne olduğunu okuyamadığım bir duygu vardı. Anlayamıyordum. "Okulda görüşürüz," dediğinde sesi çok kararlıydı. Aksi ihtimali düşünmek bile istemediği belliydi.

Ona yanıt vermeden, söylediğini onaylamadan arkamı dönüp bacaklarımın bütün gücünü kullanarak eve doğru koştum.

"Jacinda!" diye bana seslendiğinde irkildim ve Bayan Hennessey veya diğer komşuları uyandırmamış olmasını umdum.

Ona bir şey söylememiş olsam da yanıt yüzümde yazılıydı, yalpalayarak ondan kaçmaya çalışmam hissettiklerimi ele veriyordu. Verdiğim yanıtı açık ve net olarak duymuştu ve anlaşılan hoşuna gitmemişti. Anlaşılan öpüşmemiz onu aramızda yaşananların peşine düşmemiz gerektiğine ikna etmişti.

Ne yazık ki öpüşmemiz bana tam aksini ispatladı. Onu öpmek zaten bildiğim ama o ana kadar inkâr ettiğim şeyi açığa çıkardı: Onunla olma riskine giremezdim. O, benimle olmakla ilgili kuşkularının üstesinden gelecek olsa bile benim üstesinden gelmem gereken pek çok tedirginliğim vardı. Ondan güç almak ayrı bir konuydu, kontrolümü kaybedip onun karşısında şekil değiştirmem ayrı. Artık risklerin bilincindeydim. Yapmam gerekeni biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Okuldayken onunla konuşmayacak, ona bakmayacak ve kesinlikle bir daha ona *dokunmayacaktım*.

Beni öldürse bile onu görmezden gelip mesafemi koruyacaktım.

Koşar adım eve uzanan yolu aştığım sırada parmaklarım kıvrılıp yaralı avucuma dokundu. Parçalanan deriyi ve kuruyan kanı okşadı. *Kan*. Kanım. Ne olduğumun ispatı.

Panik, pençelerini kalbime saplayıp göğüs kafesimi sıktı.

Durup Will'in evin önünde olup olmadığına bakmak için yola döndüm ama gitmişti. Gömlek... gitmişti. Hem de doğrudan düşmanlarımın inine.

Gözlerimi kapayıp başımı salladım ve dehşet duygusu boğazıma doğru yükseldi. Will gitmişti. Yanında kanımla kaplı gömleğiyle gitmişti. Mor draki kanıyla.

Kanı gördüğü anda neler olduğunu anlayacaktı. Ne olduğumu çözecekti.

İçeri girdiğimde ev sessizdi, odaların arasında bir hayalet gibi dolandım. Kapılar üstüme üstüme geliyordu. Buradan her zaman olduğundan daha çok nefret ediyordum. Tamra'nın hâlâ uyuduğuna emin olunca sessizce ayakkabılarımı çıkardım.

Yatak ağırlığımla sarsıldı. Örtüyü üzerime alırken derin bir soluk verip ellerimi göğsümde birleştirdim. Sakinleşmeye çalışıyordum fakat düşüncelerimi Will'in elinde olan kanlı gömlekten ayırmam mümkün değildi.

"Benim için her şeyi mahvedersen seni asla affetmem."

Gariptir ki kız kardeşimin karanlığın diğer tarafından bana ulaşan sesi beni şaşırtmadı. İnsan olmadığımın delilini geri almanın planlarını yaparken fazla hiçbir şeye aldırmıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Açıklama yapmamı istememişti, ben de yapmadım. Dışarı kaçmış olmam yeterliydi ve bunun farkındaydı. İyi bir şeyin peşinde olamayacağımı biliyordu.

Diğer tarafa döndüğünde yatağı gıcırdadı. Söyleyecek söz bulamadım. İçini rahatlatmamın imkânı yoktu. Ne kadar denersem deneyeyim ne kadar bencil olduğumu düşünmeden edemedim ve suçluluk duygusu kalbime yerleşti.

Dudaklarım Will'in öpücüğünün anısıyla titriyordu. Neredeyse kendimi kaybedecektim. Neredeyse kendimi gösterecektim. Her şey mahvolacaktı.

Eğer o gömleği ele geçiremezsem hâlâ her şeyin mahvolma riski vardı.

Ne pahasına olursa olsun onu geri almalıydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14

Ertesi gün Will'in evine doğru son kilometreyi koştuğum sırada sırtım ter içindeydi, ayakkabılarının asfalta sertçe vurması tuhaf bir şekilde bana güç veriyordu.

Anneme akşam yemeğinden önce döneceğime söz vermiştim. Cumartesi günleri erken yemeyi seviyordu. Evdeki hava o kadar gergindi ki onu üzmek istemiyordum ama yapmam gerekeni yapacaktım.

Eğer şanslıysam Will de, Tamra ve benim gibi bir çamaşır sepeti kullanıyordu. Kanlı gömleğin çamaşır sepetinde olduğunu tahmin ediyordum. Buruş buruştu, üzerinde kanımın yarattığı parlak mor leke vardı. Umarım lekeyi fark etmemişti. Kimse olmasa da o görür görmez mor lekenin ne olduğunu anlayacaktı. Benim draki olduğumu keşfederse hepimiz mahvolurduk. Bütün drakilerin hayatı tehlikeye girerdi, annemin ve Tamra'nın bile. Sadece benimle bağlantıları olduğu için hayatları mahvolurdu.

Eve yaklaşırken yavaşladım, kiremitli çatı ağaçların arkasında belirdi. Catherine'in telefonda bana anlattığı yol tarifini ezberlemiştim. Ondan hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Çıkardığı anlamlı sesler dışında işi uzatmamış ve Will'in nerede yaşadığını neden öğrenmek istediğimi sormamıştı.

Kapı açık olduğu için koşarak ilerlemeyi sürdürdüm; avluyu geçmeden önce tek bir kez tereddüt ettim... Land Rover'ın garajın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önüne park edilmiş olduğunu gördüğümde. Olduğum yerde durup bir sonraki hareketimi hesapladım.

İdeal bir dünyada yaşıyor olsaydık ev şimdi bomboş olurdu ve pencerelerden birini açık bıraktıklarını görürdüm. Gizlice içeri girer, hemen gömleği bulur ve beş dakikada dışarı çıkardım. Ama ideal bir dünyada yaşamıyorduk.

Seçme şansım yoktu. Aradan bir gün daha geçmesi riskini göze alamazdım. Elimden geleni yapmak zorundaydım. Bu kadar büyük bir sorun karşısında harekete geçmekten başka seçeneğim yoktu.

Kendime vazgeçme şansı tanımamak için fazla oyalanmadan basamakları çıkıp kapıyı çaldım. Ses, kapının arkasında dev bir mağara varmış gibi yankılandı. Üstüme koşu şortu ve dar tişört dışında bir şey giymiş olmayı dileyerek kapının önünde bekledim. Saçlarımı atkuyruğu yapmıştım. Harika göründüğüm söylenemezdi.

Kapı açılırken içimi kaplayan duygu seli, daha görmeden diğer tarafta Will'in olduğunu anlamamı sağladı.

Beni gördüğüne sevinmiş gibi davranmaya zahmet etmedi. Dün arabadan ne kadar hızlı kaçtığım düşünülecek olursa şaşırması doğaldı.

"Jacinda. Burada ne işin var?"

Dün geceden hazırladığım yanıtı verdim. "Nerede yaşadığına bir bakayım diye düşündüm. Bilirsin. Her ihtimale karşı."

Gülmedi, şakam onu gülümsetmemişti bile. Oysa dün gece kendisi aynı şeyleri söylemişti. Bunun yerine tedirgin bir tavırla evi kontrol etti. En azından, "Kapının önünde bir draki var," diye bağırmaya başlamamıştı. Gömleğini yakından inceleme şansı bulamadığı açıktı.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Will? Kapıdaki kim?" Kapı sonuna kadar açıldı. Will'inkiler gibi ela gözlere sahip bir adam tam arkasında belirdi. Benzerlikleri gözlerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sona eriyordu. Will kadar uzun değildi ama yapılıydı. Günlerini spor salonunda geçiriyormuş gibi kaslı bir görüntüsü vardı.

"Şey, merhaba." Will'in aksine beni gördüğü anda kolayca gülümsemişti fakat boş bir gülümseme. Sanki hayatını kapıya gelen insanlara anlamsızca gülümseyerek geçirmişti.

"Baba, bu Jacinda. Okuldan bir arkadaşım."

"Jacinda," dedi sıcak bir sesle ve tokalaşmak için elini uzattı. Elini tuttum. Şeytanın kendisiyle tokalaşıyordum, gözlerine bakıyor, dokunuşunu hissediyordum. Will'inkiyle ilgisi yoktu. Bu avcı asla bir drakinin kaçmasına izin vermezdi.

"Bay Rutledge," demeyi başardım olabildiğince normal bir sesle. "Sizinle tanıştığıma sevindim."

Diğer elini de elimin iyice gerilen teninin üstüne koydu. "Ben de. Will arkadaşlarını pek sık eve çağırmaz."

"Baba," dedi Will gergin bir ses tonuyla. Rahatsızlığını ondan da saklamıyordu.

Adam elimi bırakıp Will'in sırtını sıvazladı. "Tamam, seni utandırmayı keseceğim." Yeniden bana bakıp tavırlarıyla beni onayladı. "Jacinda, lütfen bize katıl. Arka bahçede ızgara yapıyorduk."

"Baba, Jacinda'nin vakti olduğunu hiç sanmıyorum..."

"Çok hoşuma gider," diye yalan söyledim. Will'in babasıyla yemek yemek ancak dişçinin dişlerimi oyması kadar eğlenceli olabilirdi ama içeri girmek zorundaydım. Söz konusu olan sadece benim kaderim değil, Tamra'nın, annemin, kabilenin ve her yerdeki drakilerin kaderiydi. *O* gömleğin *bu* evde kalması herkesi tehlikeye atıyordu.

Bay Rutledge elini sallayıp içeri girmemi işaret etti. Will'i geçip buz gibi soğuk eve adım attım.

"Göğüs eti sever misin Jacinda? Kısık ateşte sabahtan beri göğüs eti pişiriyoruz. Yakında hazır olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babasının peşinden devasa holü geçtiğimiz sırada Will hemen arkamdaydı. Adımlarımız parke zeminde yankılanıyordu. Bütün ev mükemmel bir şekilde soğutulmuştu. Donuk sanat eserleri duvarları süslüyordu ve geçtiğimiz her yer yüksek tavandan sarkan sağlam beyaz vantilatörlerle doluydu. Geniş bir koridora saptık.

Kulağıma fısıldadığında Will'in sesinden sinirlendiğini anladım. "Burada ne işin var?"

Bu soruyla beraber işin burada olma kısmı aklıma takıldı. O'nun evinde, düşmanın inindeydim. Tutsak aldıkları drakileri buraya mı getiriyorlardı? Onları enkrosa satmadan önce burada mı tutuyorlardı? Korku hissinin tehlikeli ölçüde güçlenmesiyle tenim diken diken olmaya başladı. Soluklarımı düzenlemeye ve hayal gücümü kontrol altına almaya çalıştım.

"Beni görmek seni bu kadar mı hayal kırıklığına uğrattı?" dedim cesaretimi topladığımda. Babası önümüzden bir köşeyi döndü. "Dün gece beni görmek istiyordun." Gece olanları hatırlattığımda bir an nefesim kesildi. Peşimden eve girebileceğini bile düşünmüştüm.

Kolumu tutup beni durdurdu. Renk değiştiren gözleri bir sorunun yanıtını ararcasına yüzümde dolaşıyordu. Kafa karışıklığını, beni anlamayı başaramadığını ve neden burada olduğumu çözemediğini hissediyordum. "Seninle görüşmek istiyorum, başka hiçbir şey düşünemiyorum," duraksadı, rahatsız bir görüntüsü vardı, "ama burada değil."

"Will? Jacinda? Haydi!"

Babasının sesi irkilmesine yol açtı. Bakışları benim öteme, arkamdaki bir şeye kaydı. "Başka bir yerde görüşebiliriz. Sana ailemle ilgili hislerimi anlattım. Burada olmamalısın," dedi alçak sesle.

"Ama buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum." Kolumu ondan kurtarıp yürümeyi sürdürdüm. "Anlaşılan tam zamanında gelmişim. Çok acıkmıştım," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacinda," diye yalvardı, sesinde bir türlü anlayamadığım bir çaresizlik vardı. Beni evinden ve ailesinden uzak tutmaktaki kararlılığının draki avcısı olduğu gerçeğiyle bağlantısı olduğuna emindim. Ama bunun benimle ne ilgisi vardı? Ne olduğumu bilmiyordu. Ailesi, eve bir kızı davet ettiği için herhangi bir şeyden şüphelenmeyecekti.

Will mutfağın parıldayan yüzeylerinin ve sanat eseri mutfak malzemelerinin arasından geçtiğim sırada bana yetişti. Arka taraftaki kapılardan geçtiğimizde tedirginliğini hissediyordum. Bütün yüzler bize döndü. Kimse konuşmuyordu.

Bay Rutledge ilerlememi işaret etti. "Çocuklar bu..."

"Jacinda," dedi Xander. Elinde gazoz şişesiyle demir koltuktan kalktı. "Will, birini davet ettiğini bilmiyordum."

Angus önündeki dev paketten patates cipsi tıkınmayı bırakıp bakışlarını bize çevirdi ama ayağa kalkmaya veya konuşmaya zahmet etmedi.

"Aklımdan çıkmış olmalı." Will beni masalardan birinin yanına götürüp diğerleriyle tanıştırdı: Xander'ın ailesi, bir sürü hala ve amca, kuzenler. Hepsinin avcı olduğunu kavradım. En azından on üç yaşından büyük olanlar öyleydi. Meyve suyunu içen ufaklığın veya salıncakta sallanan yedi yaşındaki çocuğun avlandıklarını sanmıyordum. Henüz.

Hepsi beni selamladı ve Will'in babasınınkini hatırlatan bir sıcaklıkla beni aralarına aldılar. Yemek yediğimiz sırada soru yağmuruna tutuldum. *Nerede yaşıyorsun? Daha önce nerede oturuyordun? Ailen ne iş yapıyor? Kardeşin var mı? Spor yapıyor musun?* Sorguya çekildiğimi hissediyordum. Bay Rutledge koşmamla, evlerine kadarki on bir kilometrelik yolu koşmuş olmamla ilgileniyordu.

"Ayrıca çok hızlı," diye araya girdi Will. Neredeyse zorla konuşuyordu, havadan sudan konuşmanın gerekli olduğunu bildiğini ama katkıda bulunmak istemediğini anlamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten mi?" Bay Rutledge kaşlarını çattı. "Uzun mesafe koşuculuğu büyük dayanıklılık gerektirir. Dayanıklı insanlar beni her zaman etkilemiştir."

Sohbetimiz boyunca Xander masanın diğer tarafından beni inceledi. Will'in yanımda olması beni bir nebze olsun rahatlatıyordu. Ona ve avluya soğutucu sıkan spreylere minnettardım. Tenim spreyi kana kana içiyordu.

Yemek yeme faslı bittiğinde Will'in halası tatlıları getirmek üzere mutfağa gitti. Bu fırsatı değerlendirmeye karar verip ona yardım etmek için ayağa fırladım. Mutfağa ulaştığımızda kadından kurtulmak için banyoyu kullanmam gerektiğini söyleyip özür diledim.

Ana girişin yakınlarındaki merdivenleri kullandım. Evin içinde koştuğum sırada ayağımda spor ayakkabı olduğuna sevindim çünkü ayakkabılarım parkelerin üstünde hiç ses çıkarmıyordu. Tek tek kapıları açıp odaları kontrol edip Will'inkini bulmaya çalıştım.

Odaya sinmiş olan varlığını hissetmeseydim bile ahşap kaplamalı odanın onunki olduğunu anlardım. Orada evin geri kalanına hâkim olan soğukluktan eser yoktu. Yatak mükemmel bir şekilde yapılmış olduğundan hiç uyunmamış gibi görünüyordu fakat bu odada yaşandığı hissediliyordu. Yatağın yanındaki masanın üstü kitaplar ve dergilerle kaplıydı. Edebiyat kitabı masadaydı, yanında yarısı tamamlanmış bir kompozisyon vardı. Will gibi altın rengi ile karışık kahverengi saçlara sahip bir kadının çerçeveli fotoğrafı masanın köşesinde duruyordu; görür görmez annesi olduğunu anladım. Kadının gülümseyen yüzünde Will'i görmek mümkündü.

Bakışlarımı fotoğraftan uzaklaştırıp dolabı açtım ve giysilerin altındaki kirli sepetini gördüm. İçindekileri karıştırdığımda kanlı gömleği bulup rahat bir nefes aldım. Onu titreyen ellerime alıp dolabın kapısını kapadım ve zihnimde yeni bir soru işareti belirdi. Şimdi bununla ne yapacağım?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Koridoru kontrol ettiğim sırada aklıma gömleği dışarıda bir yere saklamak fikri geldi. Belki sonra gelip almak üzere ön taraftaki çalıların arasına bırakabilir veya izin isteyip eve dönerken onu sakladığım yerden alabilirdim. Aceleyle koridoru geçtiğim sırada yaptığım plan aklıma yatmıştı, bunu akıl ettiğim için kendimi takdir ediyordum ama endişeliydim. Gömleği bulmak fazlasıyla kolay olmuştu.

Sonunda bir ses duydum... merdiveni çıkan birinin ayak sesleri.

Panik duygusu içimi kapladı. En yakındaki odaya dalıp gürültü yapmadan kapıyı kapadım. Kapı kolunu tutup diğer taraftaki hareketleri takip edebilmek umuduyla kulağımı kapıya yapıştırdım. Beynimi korkunun beni sımsıkı yakalayan kıskacından kurtarıp nefes almaya ve ciğerlerimi soğutmaya konsantre oldum. Şimdi drakiye dönüşmek yapabileceğim en aptalca şey olurdu.

Bakışlarım ön tarafa odaklandı, zorlarsam diğer tarafı görebilecekmişim gibi hissediyordum. Kapı kolunu bırakıp bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha. Gözlerim kısıldı, gömleği elimde sıkı sıkı tutarken gözlerimi hiç kırpmadan kapıya bakıyordum. Sanki onu öldürebilir, yok olmasını sağlayabilirdim. Yangın alarmını harekete geçirmeden dönüşüp yakabilecek olsam bunu çoktan yapmıştım.

Saniyeler geçti ve kimse gelmedi, üzerimdeki gerilim azaldı. Daha rahat nefes almaya başladım ve dikkatimi içinde bulunduğum odaya çevirdim.

Dehşet duygusu bir kırbaç gibi vücuduma inince donakaldım. Bakışlarım etrafta dolandı ve beynim baş döndürücü bir hızla gördüklerini sindirmeye çalıştı.

Her taraf draki derileriyle kaplıydı.

Masa, lambanın kumaşı, mobilyaların kaplaması. Hepsi benim türümün derisinden yapılmıştı. Boğazım düğümlendi. Dizlerim tutmaz oldu ve yalpaladım, tutunmak için koltuklardan birine uzandım ama dokunduğum anda acı dolu bir tıslamayla elimi çektim. Gömleği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşürdüm, dokunduğum mobilyayı kaplayan vahşete bakıyordum. Oniks derisi. Üzerindeki mor izler çok tanıdıktı. Babamın derisini hatırlıyordum. *Mümkün mü?..*

Hayır! Hastalıklı bir öfke beni ele geçirdi. Ellerimle ağzımı kapatıp çığlıklarıma engel oldum, parmaklarım yanaklarıma battı. Gözlerim yanmaya başladığında ağladığımı anladım. Ellerim gözyaşlarıyla ıslandı.

Yine de etrafa bakmayı sürdürdüm, ufak bir daire çizip hıçkırarak kanepedeki yastıkların toprak drakisi'nin bronz derisinden olduğunu gördüm. Türümün arasında en sık rastlanan ikinci draki tipidir. Mücevherleri ve yenilebilir bitkileri bulmakta ustadırlar. Yer altındaki su kaynaklarını kimse onlar kadar çabuk bulamaz. Toprakla bağlantılı her konuda iyidirler. Drakiden kalanları burada, çölün ortasındaki bu evde, o kadar sevdiği verimli topraklardan bu kadar uzakta görmenin yıkıcı bir etkisi vardı.

Türümü avlayan katillerin geride bıraktıkları delillere bakmak beni hasta ettiğinden bakışlarımı kaçırdım.

Gözlerim duvardaki dev Kuzey Amerika haritasına kaydı. Üstü siyah, yeşil ve kırmızı bayraklarla doluydu, bayraklar çoğunlukla drakilerin yaşaması için ideal koşullar sunan dağlık bölgelerde toplanmıştı. Bayrakların ne anlama geldiğini kavramamla beraber midem düğümlendi. Ellerimi yüzümden çekip haritaya yaklaştım ve gözlerim siyah bayraklara odaklandı. Sayıları çok fazlaydı. Ne anlama geldiklerini düşünmek titrememe yol açtı.

Haritada sadece iki tane kırmızı bayrak vardı ama bu bayraklar diğerlerinden daha büyüktü. Tek başlarına duruyorlardı, yakınlarında siyah veya yeşil bayrak yoktu. Bir tanesi Kanada'daydı. Diğeri Washington'da. *Ölüm bölgeleri mi? Ölü bölgeler mi?*

Gözlerim endişeyle haritayı tarayıp Cascade Dağları'nı buldu. Dünyanın, bütün hayatımı yaşadığım ufak köşesi. Orada iki bayrak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Biri yeşil. Biri siyah. Ellerimi öylesine şiddetle yumruk yaptım ki artık parmaklarımı hissedemiyordum.

Yeşil bayrak evimin olduğu bölgedeydi ve üzerine arkadaki tek siyah bayrağın gölgesi düşüyordu. *Tek bir siyah bayrak.* Hemen babamı düşündüm. Kabilemizdekiler arasında iki kuşaktır doğal olmayan bir ölümle karşılaşan tek draki oydu. Gözlerim acıyana kadar o tek siyah bayrağa baktım. Karanlık, korkunç bir kavrayış tenime yayıldı. Siyah bayrak, ölüm bayrağı.

İçime korkunç bir kuşku çöktü, bir yılan gibi kalbime yerleşti. *Will babamı öldüren grubun parçası olabilir.*

Sürümün topraklarının en fazla üç yüz kilometre güneyindeydik... Daha önce akıl etmiş olmalıydım. Belki de bunu düşündüm, belki bu bilgi baştan beri zihnimin derinliklerindeydi; ama onunla yüzleşmeyi reddettim. Haritaya bakarken artık bu gerçekten kaçmam mümkün değildi. Bölgemizde avlandıkları açıktı. Ve aslında baştan beri bunu biliyordum.

Gözlerim acımaya başladı ve acının geçmesi için gözlerimi kırpıştırdım. Tüm bunlara inanmak korkunçtu. İçimde karanlık bir kuyu oluştu, boğazım kurudu.

Babam beni anlardı. Uçma ihtiyacımı anlıyordu çünkü o da aynı şeyleri hissediyordu. Benden asla drakimi bastırmamı talep etmezdi. Will'in, beni ben olduğum için seven tek kişiyi benden almaktan sorumlu olduğuna inanmak istemiyordum.

Başımı salladım. O dönemde avlanamayacak kadar küçük olmalıydı. İçten içe buna inanıyordum. O diğerlerinden farklıydı. Kaçmama izin vermişti. Babamı öldürmüş olamazdı.

Ama ailesi bunu yapmış olabilirdi ve hemen alt kattaydılar.

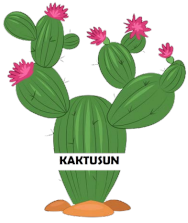
Eğilip gömleği yerden alıp kendimi dışarı çıkmaya zorladım. Çok geç olmadan bu evden kaçmalıydım. Kaçma şansım varken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gitmeliydim. Ama gözlerimi duvardan ayıramıyordum. Korkunç bir araba kazasına bakmak gibi, tek görebildiğim duvardaki haritaydı.

Arkamdaki kapıdan gelen çıtırtı irkilip dehşet verici transtan çıkmamı sağladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15

Arkama dönüp Xander'la karşılaştığımda her şey normalmiş gibi davranmaya çalıştım. Çaresizce korkuyu bastırmayı ve beni nerede bulduğunu düşünmemeyi denedim. Zihnimi türümün pek çok örneğinin derileriyle süslenmiş korku odasından uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyordum.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Tuvaleti arıyordum." Gözlerimi kırpıştırıp kurumalarını sağladım, burnumdan nefes alıp içimde biriken ısıyı söndürmeyi denedim.

"Mutfağın hemen yanında bir tane var." Başını yana eğip parıldayan siyah gözleriyle beni inceledi. "Neden üst kata çıktın?" Bakışları odada dolanıp delici bir kararlılıkla yeniden üzerime kaymadan önce birkaç saniye duvardaki haritada oyalandı. "Neden gizlice etrafta dolanıyorsun?"

"Dolanmıyorum," diye karşı çıktım ve yutkunarak boğazıma doğru yükselen ısıyı boğmayı denedim.

Bakışları Will'in gömleğine kaydı. "O ne?"

Buruşmuş kumaşı sıkı sıkı tuttum. "Hiçbir şey. Sadece bir gömlek."

"Will'in gömleği mi? Sende ne işi var?" Gözlerini kıstığında yüzünde gerçekten şüpheci bir ifade belirdi. "Bana erkek arkadaşlarının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saçından bir tutamla uyuyan kızlardan olduğunu söyleme. Gözüme o kadar zavallı birisi gibi görünmedin."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Sessizliğimi korudum, heykel kadar hareketsizdim. Gömleğe uzandım ve bir adım geri çekildim. Tepkimin aşırı olduğunu biliyordum –özellikle de hiçbir şey ifade etmediğini iddia ettiğim bir gömlek için– ama elimde değildi. Bu gömleği ona veremezdim.

Bakışları üzerimde dolaştı. "Neyin peşindesin? Neden buradasın?"

Geri çekilmeye devam ettim. "Will yüzünden. Will'den hoşlanıyorum, hepsi bu. Yoksa neden burada olayım?" Avucumla onu ittim, öfkem panik duygusunu bastırdığı için ona dokunma riskini göze almıştım. "Geri çekil."

Talimatımı görmezden gelip üzerime yürümeyi sürdürdü. "Bence o da senden hoşlanıyor ve bu bir ilk." Hakaret edercesine hatlarımı inceledi. "Sende bu kadar özel olan ne?"

Masaya çarptım. Kenarına tutunmak için elimi uzattım fakat dokunur dokunmaz ne olduğunu hatırladım. İğrenerek elimi çektim ve vücudumu oniks derisiyle kaplı masadan uzaklaştırdım.

Tepkimi kaçırmadı ve yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi. "Çok güzel, değil mi?" Masaya uzanıp okşamaya başlamadan hemen önce eli elime değdi.

Midem bulanmaya başlamıştı. Kusmaktan korkarak yanlış bir şey söylemeden veya yapmadan önce ondan uzaklaştım. Geri dönülemez bir hata yapmamalıydım.

Yanından geçtiğim sırada beni kolumdan yakalayıp onunla yüzleşmeye zorladı. Dokunuşu beni iğrendirdiği için tenim bir saliseliğine bile olsa kızılımsı altın rengi bir ışıltıya büründü. "Will en son ne zaman bir kızdan hoşlandı hatırlamıyorum. Kızlardan hoşlanmak için kendine izin vermez. Hastalandığından beri... Bu yüzden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göründüğünden daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyorum. İtiraf etmeliyim ki merakımı uyandırdın."

Hasta mı? Will ne zaman hastalanmıştı? Sormak istiyordum ama elimde kanlı gömlekle o korkunç odada bir an daha durmaya cesaret edemezdim. Xander'a neden farklı olduğumu sormak için oyalanmaya niyetim yoktu.

Kolumu kurtarıp yürüyüp gitmeyi denedim ama fazla uzaklaşmama fırsat vermeden beni yine yakaladı. O zaman asla bu odadan ayrılamayabileceğim korkusu zihnimde belirdi. Yüzünü yüzüme öylesine yaklaştırdı ki neredeyse siyah gözlerinde kendi yansımamı görecektim. "Burada ne aradığını bilmek istiyorum."

Göğsüm kalkıp iniyordu, buhar içimde birikirken ateş neredeyse kontrolümden çıkacaktı.

"Onu bırak."

Odada yankılanan ses içimdeki alevin sönmesini ve rahatlamamı sağlayan serin bir dalga gibiydi. Will kapının eşiğinde durmuş, ellerini yumruk yapıp gevşeterek sakinleşmeyi deniyordu.

Xander beni bırakmadı. "Onu etrafı karıştırırken yakaladım."

Will öne çıktı, yüzündeki ifade mermer kadar soğuktu. "Bırak onu."

Xander yana çekilip kolumdan tutarak beni kendine yaklaştırdı. "Kafanı kullan. Onu burada yakaladım."

"Ortada hiçbir şey yokken boş yere anlamsız sonuçlar çıkarmaya çalışıyorsun." Will öne çıkıp beni ondan kurtardı. Yalpaladım. Xander gömleği elimden kaptı.

"Hayır!" İnleyip gömleğe uzandım.

Çok geç kalmıştım. Xander ulaşamayacağım bir mesafeye çekilip gömleği açtı ve gittikçe artan bir can sıkıntısıyla kumaşı inceledi. "Bu gömlekte bu kadar özel olan ne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gömlek umurunda değildi fakat gömleği bu kadar istemem ilgisini çekmişti. Onu benden almanın beni üzdüğünü gördüğü için elinde tutmayı sürdürüyordu.

Gözlerim mor kan lekesine kaydı çünkü şimdi önemli olan tek şey oydu. Nefesim göğsümü dumanla doldurdu.

Xander'ın neye baktığını anladığı anı açıkça gördüm. Yüzündeki sıkılmış ifade kayboldu ve gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. Hiç olmadığı kadar neşeli ve hayat doluydu.

Will de lekeyi tanıdı ve bir an hepimiz donakaldık. Zaman durmuştu. Herkes bir diğerinin harekete geçmesini bekliyordu.

İlk harekete geçen Will oldu. Gömleği kuzeninden kaptı.

Xander kavga etmeden gömleği almasına izin vermişti. Hareket edemiyordum, ne söylemem veya ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Zihnimde pek çok senaryo tasarlamış olmama karşın hiçbiri böyle gelişmemişti.

"Bu..." dedi Xander. "Kan" demek istiyordu, o duraksamada kan kelimesini duymuştum ama Xander cümlesini tamamlamak yerine gözlerinden şimşekler çakarak bana döndü.

Zihninden neler geçtiğini bilmediğim için titredim. Beni inceliyordu.

Yeniden Will'e baktı. "Küçük kız arkadaşınla ilgili ne yapacağız? Ona neler anlattın? Aile sırlarını mı paylaştın? Onunla ilgili ne biliyorsun?"

"Aptallık etme. Bu konuyu kapatalım," diye karşılık verdi Will. Eli elime ulaşmak için kolumdan aşağı kaydı. Bana destek olmak için mi? Beni kontrol altında tutmak için mi? "Yanılıyorsun ve düşünmeden konuşan sensin. Bu yüzden çeneni kapa."

Hangi konuda yanılıyordu? Xander ne olduğunu düşünmüştü? Neler olduğunu anlamaksızın kuzenlere baktım. Will'in gömleğindeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

draki kanı neden Xander'ın çıldırmasına yol açmıyordu? Neden bir açıklama talep etmiyordu?

Will bakışlarını aşağı çevirdi. Gözleri elindeki gömleğe kaydı ve kanımı gördü. Başparmağı neredeyse saygılı diyebileceğim bir şekilde mor lekenin üzerinde dolaştı.

"Artık tek başına ava mı çıkıyorsun? Bu mu yani?" diye sordu Xander. O zaman anladım. Xander, Will'i tek başına draki avlamaya gitmekle suçluyordu. "Baban nasıl bir riske girdiğini biliyor mu? Kahretsin Will. Kendini bir şey sanıyorsun..."

Söylediklerinin kalanı kaybolup gitti.

Will, Xander'ı gömleğinin önünden yakaladı. "Kes sesini!"

Xander, Will'in omzunun üzerinden bana bakıp kim olduğumu çözmeye çalışıyordu. Gereğinden fazla şey söylediği için endişelenmiş görünmüyordu. Neden endişelensin? Onu ilgilendirdiği kadarıyla ya zaten her şeyi biliyordum ya da gerçeği tahmin etmem imkânsızdı. Sıradan birinin tüm bunlara inanması mümkün değildi.

Will, dokunmaya bile dayanamıyormuş gibi Xander'ı itti. "Kaçık gibi davranmayı bitirdiysen annemin keklerinden yemek için alt kata ineceğim. Ne dersin, Jacinda? Kek yemek ister misin?"

Saçmalık derecesinde normal olan bu soru aslında soru değildi, çünkü seçme şansım yoktu. Will bu cümleyle sorgulamayı sona erdirdi.

Şapşallaşmış olarak başımı salladım ama bu işin bitmediğinin farkındaydım. Xander kanı görmüştü. Benim kanımı. Henüz benim olduğunu bilmemesi bir teselli değildi. Ve Will de onu görmüştü. Sırtımda bir ürperti dolaşıyordu çünkü en azından o gerçeği anlamış olmalıydı.

Xander bir şeyler mırıldanıyordu, çıkmak üzere kapıya döndü fakat son anda durup gözlerinde şeytani bir parıltıyla bana baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Koşup kaçma içgüdümü zorlukla bastırdım, draki içgüdüleri ortaya çıkmak için sınırlarımı zorluyordu.

Will bana yaklaştı. Yakınımda olması cesaretimi toplamamı ve çaresizce ihtiyaç duyduğum sakinliğe kavuşmamı sağladı. "Sen önden git, Xander. Biz de birazdan geliriz."

Xander öfkeli adımlarla odadan çıktı.

Bana dönen Will doğrudan konuya girdi. "Kimsin sen?"

Dağları, draki halime baktığında yüzünde beliren şefkati hatırlıyordum. Gerçek dilimin ucuna geldi ama yutkunup kelimeleri geldikleri yere yolladım. O kadar aptal değildim. Bu itirafı yapmak bana düşmezdi. Burası yeri değildi. Riske attığım sadece ben değildim.

"Ne demek istediğini bilmiyorum."

Bakışlarını kaçırmadan önce uzun uzun beni süzdü. Ardından gözleri odadaki eşyaların üzerinde dolaştı ve yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. Gözleri karanlık bir orman rengine bürününce odaya baktığında benim gördüğümle aynı şeyleri gördüğünü anladım. Her yer ölü drakilerle doluydu.

Ardından bakışları elindeki gömleğe kaydı. "Elini kestiğinde bu gömleği giyiyordum. Bu senin kanın." Gömleği havada tuttu, o gömlek varlığını reddedemeyeceğim sessiz bir delildi.

Hiçbir şey söylemedim... Ne söyleyebilirdim ki?

"Bir insanın bu renk kana sahip olmasının tek bir yolu var," diye ekledi.

Yüzümdeki şok ifadesini saklamak için mücadele ettim. *İnsanlar draki kanına sahip olabilir mi?* Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Enkros musun?" diye sordu. "Başka nasıl..." Cümlesini tamamlayamadı ve yavaşça başını salladı, titrediğini görüyordum, midesi bulanıyormuş gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudaklarımı nemlendirdim. "Enkros da ne?" Sadece bana mı öyle gelmişti yoksa yanıtını bildiğim bu soruyu sorarken sesim mi titremişti?

Bana bakıp beklemeye devam etti. Sanki her şeyi itiraf edebilirmişim gibi. Beni delip geçen bakışları, bana inanmadığının göstergesiydi. Bir şeyler sakladığımı biliyordu. Bunun ispatı olan gömlek elindeydi. Artık iyice yakınımdaydı. Kararlı duruşunu hissediyordum, yüzünde beklenti dolu, aradığı yanıtları bulmaya kararlı bir ifade vardı. "Yapma, Jacinda. Bu kana sahip olup ne olduğunu bilmiyor olamazsın." Göz bebekleri koyulaştı, artık durgun bir suyun gece görülen yansıması gibi kapkaraydılar. "Söyle bana. Sen nesin?"

Etrafından dolanmayı denedim. "Gitmeliyiz..."

Kararlı bir tonla adımı söyleyip önümü kesti. Etrafından dolanmam mümkün değildi. Bundan kaçmam mümkün değildi. Tavşan gibi tuzağa düşmüştüm, kalbim her an alev alev yanan tenimden fırlayıp çıkacakmış gibi şiddetle çarpıyordu.

Nedenini açıklayamazdım. Çok şey biliyordu, neler olduğunu anlıyordu... mantıklı bir açıklama uydurmam mümkün değildi.

Ben de sorularını durdurmak için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ellerimle yüzünü yakalayıp başını benimkine yaklaştırdım. Dudaklarımız dokunduğunda heykel kadar hareketsizdi. Teni ılıktı, avuçlarımın altında güneşin ısıttığı bir kaya gibiydi. Ardından öpücüğüme karşılık verdi.

Tutkulu bir nefesle beni kendine çekti. Elleri sırtıma kaydı. Ona yapıştım, yumuşak hatlarım onun sert hatlarına karıştı. Sanki bir yapbozun birbirine mükemmel uyan iki parçasıydık.

Yükselen ısıyla savaşıyordum, içimdeki titreşimleri susturmayı deniyordum. Derken boğazımdan yükselen mırıltıyı duydum, içimdeki drakinin sesiydi. Kesinlikle insani değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun için biraz daha riske girdim, biraz daha çabaladım, niye onunla öpüşmeye başladığımı, dudaklarımın üzerindeki dudaklarının bana hissettirdikleri dışında her şeyi unuttum. Kendimi onun rüzgâr kadar tatlı tadına bıraktım. Sırtıma bastıran avuçları, birbirimize karışmamızı istiyormuş gibi beni ona çekiyordu.

Derken daha fazlasını riske edemeyeceğim noktaya geldim.

Ciğerlerim buharla dolmuş, gerçek derim ortaya çıkmak için çırpınırken olmazdı. Bu ölüm odasında olmazdı.

İnleyerek ondan ayrıldım.

O da titriyordu. Elleri havayı dövüp beni aradı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı, gözleri o kadar koyu bir kahverengiye dönmüştü ki aradaki yeşili görmek neredeyse imkânsızdı. Nefesimi tuttum, beni kendine çekmek istediğine ikna olmuş durumdaydım ve öyle yapmasını umuyordum. Bana seçme şansı bırakmamasını diliyordum. Derken ellerini iki yana indirdi. Ardından haşin gözlerle bana baktı, sanki beni kaybetmişti, ondan çalınmıştım.

"Gidip kek yiyelim," dedim nefes nefese. Dudaklarım karıncalanıyordu, bütün vücudum her yanımı kaşındıran bir sıcaklığa bürünmüştü ve dün gece arabasının ön koltuğundayken olduğum gibi capcanlıydım. Kendimi uçuyormuş, rüzgâr yüzüme vururken sislerin içinden geçiyormuş gibi hissediyordum.

Pes edip yeniden onu öpmeye başlamadan aceleyle odadan çıktım. Ona yeniden beni sorgulama şansı tanımadım. Gömlek elindeydi ama artık olan olmuştu.

Merdivenlerden indiğimiz sırada söyledikleri zihnimde yankılanıyordu. *Bir insanın bu renk kana sahip olmasının tek bir yolu var.*

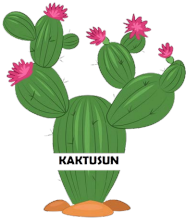
Nasıl? Bir insanın damarlarında nasıl draki kanı akabilirdi? Daha önce hiç böyle bir şeyden bahsedildiğini duymamıştım. Enkros ve yaptıkları korkunç şeylerle bir ilgisi mi vardı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O zaman Will benim türümle ilgili ne kadar az şey biliyorsa benim de onun dünyasıyla ilgili o kadar az şey bildiğim gerçeği kafama dank etti. Daha fazlasını öğrenmenin açlığını çekiyordum. Her şeyi bilmeliydim. Bu bilgi hayatımı kurtarabilirdi.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16

Pazartesi günü elimde tuvalet izniyle koridorda yürüdüğüm sırada kalabalıktan bir anlığına da olsa kurtulmuş olmanın mutluluğunu yaşıyordum. Duvarlar, iğnelerle oldukları yere çivilendikleri için kaçamayan kelebekleri andıran posterlerle kaplıydı. Havalandırma okulun ortasında uyuyan bir canavar gibi kükrüyordu. Ayak seslerim yıpranmış parkelerde yankılanırken tek tük, sınıflardan yükselen sesleri duyuyordum.

Nefes alabilmek güzeldi. Küçük gözlü Ken, Bayan Schulz'un ona sürekli önüne bakmasını söylemesine ve tehdit etmesine rağmen İngilizce dersinde benimle konuşup durmuştu. Kadın asla tehditlerini yerine getirmiyordu ve herkes bunun farkındaydı. Sınıf tam bir hayvanat bahçesiydi.

Oysa bizim kasabadayken, asla öğretmenlerimize saygısızlık etmeye cesaret edemezdik. Fen öğretmenimiz sürüdeki en yaşlı onikslerden biri olduğundan bunu yapmanız imkânsızdı. Ya da müzik öğretmenimiz sesinin gücüyle camları kırabilecek bir toygar drakisi olduğundan çıt çıkarmak bile cesaret gerektirirdi.

Çeşmenin başında durup su içtim ve suyun rahatlatıcı serinliğinin dudaklarımı ve dilimi okşayıp boğazımdan kaymasına izin verdim. Koridorun diğer ucunda biri dolap kapısını çarpınca olduğum yerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıçradım. Toparlandım. Elimin tersiyle çenemden aşağı akan suyu sildim. Kızlardan biri elinde ders kitabıyla dolabından uzaklaştı.

Titremelerime engel olmaya çalışarak iç çektim. Bütün gün diken üzerindeydim. Aslında bütün hafta sonu... Will'in evine gittiğimden beri. Her an bir avcı birliğinin üzerime atlayıp beni ele geçirmesini bekliyordum.

Böyle olmasına şaşırmamam gerekir, diye geçirdim içimden. Beni o odada yakaladılar... Elimde o gömlek vardı... ve mucizevi bir şekilde Xander'a veya Will'e açıklama yapmadan oradan kurtuldum.

Xander benden şüpheleniyordu ama gerçeği bulmaya kesinlikle çok uzaktı. En azından kendimi buna ikna ediyordum. Eğer draki olduğumu veya olabileceğimi düşünseydi o evden sağ çıkamazdım.

Will'in durumu farklıydı. Gömleğin benimle olan bağlantısını biliyordu. Eğer drakilerin şekil değiştirebildikleri ihtimalini aklına getirecek olursa gerçeğe ulaşacaktı.

Kızlar tuvaletinin kapısında duraksadım, içeriden yumuşak, aceleci sesler ve kahkahalar geliyordu. Yüzü kıpkırmızı bir kız dışarı çıktı, saçlarını düzeltmeye çalıştığı sırada gözleri ışıldıyordu.

"Ah," diye somurttu beni görünce. Rujunun dağılmış olmasından korkuyormuş gibi eliyle ağzını kapadı. Sorun şu ki dudaklarında ruj yoktu. En azından artık.

Bir adım arkasında tanıdık koyu renk gözler belirdi. Neler olduğunu kavradım.

Bir an evvel geçip gitmeleri için kenara çekildim.

Kız, Xander'ın elini tutup kızlar tuvaletinde bir oğlanla olması önemli bir şey değilmiş gibi yanımdan geçmeye hazırlanıyordu. "Haydi Xander." Kıkırdadı. "Sınıfa dönelim."

"Hey, Jacinda." Xander yavaş adımlarla yanımdan geçti ve geçerken bana sürtündü. Dişlerimi gıcırdattım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kanımla lekelenmiş gömleğin Xander'ın elinde olduğu anın görüntüsü gözümün önüne geldiğinde boğazım kurudu. Ne olduğumun delili ellerindeydi ve farkında bile değildi.

Kendimi başımı sallayıp onu selamlamaya zorladım. Korku ve panik beni ele geçirmek için mücadele ediyordu. Ellerimi yumruk yapıp kendimi savunmaya hazırlanarak korkuyla savaştım. Ciğerlerim dumanla doldu, ısı boğazıma doğru yükseldi.

"Haydi, Xander." Kız, Xander'ı çekiştirip bakışlarını benden ayırmasını sağlamaya çalışıyordu. Oğlanın dikkatinin başka bir kıza kaymış olmasından hoşlanmadığı belliydi.

"Etütte görüşürüz, Jacinda." Adımı, tadıma bakarmış gibi söylemişti. "Bugün bizimle oturacak mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Catherine'le oturacağım."

Kahkaha attı. "Bizimle oturmaya korkuyor musun?"

Kız da kahkaha attı fakat kafasının karıştığını görebiliyordum, esprinin ne olduğunu kavrayamamıştı.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diye çıkıştım. Oysa gerçeğin bununla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Korkmuyor musun?" Yakınıma geldi. Geri çekilme ihtiyacına ve boğazımdaki yanma hissine karşı koydum, dönüşme güdüsünü bastırdım. Zaten tek eksiğim buydu. "Belki de korkmalısın."

Kolunu kızın omzuna atıp döndü ve beni tuvaletin önünde tek başıma bıraktı.

Kibirli bir tavırla koridorda ilerleyişini izlediğim sırada geçip gitmeyecekmiş gibi gelen bir dehşet duygusuna kapılmıştım. Aklıma karla kaplı dağların arasındaki çaresiz uçuşumun anıları geldi. Ormandaki umutsuz kaçışı hatırlayan kaslarım yanmaya başladı. Hissettiğim paniği unutmam mümkün değildi. Bir an için yeniden oraya döndüm, avcılar peşimdeydi. Soğuk vücudumu sarmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kanatlarım sızladı, zarın delinişini hatırlıyordum. Acının geçmesi, kanadın iyileşmesi günler sürmüştü. O anıyı kendime doğru çektim, ona sıkı sıkı sarıldım, asla unutmamaya kararlıydım. Xander o anının parçasıydı. Ama Will de öyleydi.

Belki kendime bunu unutmak için izin vermiştim.

Vermemeliydim. Yapamazdım. Dudaklarımda Will'in hoş tadını hissetsem de bir daha o gün yaşananları unutmayacağıma dair kendi kendime söz verdim.

Yedinci derste iskemleme geçip sınıfa girmelerine kendimi hazırladım. Yanımda oturan Catherine önümüzdeki hafta sonu şehre gelecek bir müzik grubundan, Brandon'la konsere gideceklerinden ve onlarla gitmemin ne kadar hoş olacağından bahsediyordu. Kalabalığı, beni bunaltan kokuları ve sesleri düşünüp bir bahane uydurdum. Başka bir şey söylemedim çünkü Will'in geldiğini hissetmiştim.

Odaya girince beni gördü. Masama yaklaştığını gören hain kalbim deliler gibi çarpmaya başladı.

Catherine'e dönüp nazikçe sordu: "Jacinda'yla oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Evet, var," diye müdahale ettim Catherine tam tersini söyleyemeden. "Ders çalışmamız gerekiyor."

Gözlerinden ne düşündüğünü okuyamıyordum. Ortaları kapkaraydı, bana bakarken yüzünde en ufak bir duygu yoktu. Ardından sesi havayı doldurdu... Tüylerimin ürpermesine yol açan, duygusuz olmaktan uzak, kaba bir uğultu. "Sonra konuşacağız," dedi. Bu bir sözdü. Bir tehdit.

Masum masum gülümseyip o yanımızdan uzaklaşana kadar nefesimi tuttum. Ondan kurtulduğum ve yanıtlayamayacağım sorulardan kaçabildiğim için sevinçliydim. Şimdilik sorun çözülmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu da neydi?" Catherine kelimeleri uzatarak konuşuyor, yüzüme bakmak yerine önüne bakıyordu. Omzu omzuma değdi.

Kitaplarımdan birini açtım. "Hiç."

Bakışlarımı önüme çevirip kitap okuyormuş gibi yaptım. Will'in benimle konuşmak istemesini, geçen cuma birlikte arabasında oturmamızı ve dönüşmeme yol açacak kadar yoğun bir şekilde öpüşmemizi umursamıyormuş gibi davrandım. Yaralandığım için endişelenip bacağıma dokunduğunu, o kâbus gibi odada beni kuzeninden koruduğunu ve onu yeniden öptüğümü...

Onu unutabilirdim. Bütün hislerimi bastırabilirdim. Yapabilirdim. Yapacaktım. Etrafında olmamam gerekiyordu. Bunu yapabilirdim. Annem ve Tamra için.

Yemekten sonra annemi odasında buldum, yatağın kenarına çökmüştü, önünde çelik bir kutu vardı. Oturma odasındaki televizyondan bir arabalı takip sahnesinin gürültüsü geliyordu.

Kapının eşiğinde durup kutunun kilidini açışını ve kapağını kaldırışını izledim. Durduğum yerden bile içindekileri *hissediyordum. Onları.* Kutunun içindekiler beni kendilerine çağırıyordu. Kanım yeni bir canlılıkla akıyordu. Hava değişti. Belirsiz bir değişimdi. Kulağıma ulaşan bir fısıltı vardı. Sayısız ses tekrar tekrar adımı fısıldıyordu. *Jacinda. Jacinda. Jacinda.*

Kendimi durdurmayı başaramayarak bir adım yaklaştım, öne eğildim, seslere, sürekli tekrarlanan adımın oluşturduğu melodiye kulak verdim.

Başkaları mücevherlerin soğuk ve cansız olduğunu düşünüyordu. Onların sesini duyamıyorlardı. Sadece drakiler mücevherleri duyar, enerjilerini hisseder. Onlar bizim yakıtımız. Yaşam gücümüz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geldiğimizden beri defalarca mücevherleri bulmak için annemin odasını araştırmıştım. Şansım hiç yaver gitmedi. Will dışında beni güçlendirecek ve içimdeki drakinin hayatta kalmasını sağlayacak bir şeyler bulmak istiyordum.

Anlaşılan, kutuyu iyi saklamıştı. Annem taşlardan birini eline aldı. Ufak bir kehribar parçasıydı. Parmaklarını kehribarın üzerinde dolaştırdı. Neredeyse sevgi dolu bir hareketti ki bu oldukça garipti. Onun böyle davranmaması gerekirdi, drakisi solduğu için mücevherlerden etkilenmiyor olmalıydı.

Kutudan bir ışıltı yayılıyordu. İçindekiler havayı kırmızı, sarı ve yeşil gölgelerle dolduruyordu. Drakime sesleniyorlardı. O mücevherlerle aramda kopması imkânsız bir bağ vardı. Kanım, ailemdeki drakilerin ve hatta ejderha atalarımın kanı o mücevherlere bağlıydı.

İç çektiğimde ciğerlerimden dökülen hava dudaklarımı titretti. Annem beni duyup omzunun üstünden bana baktı ve hemen o anda kutunun kapağını kapadı.

Artık saklanmamın bir anlamı yoktu. Odaya girdim. "Ne yapıyorsun?"

Yüzünde gergin bir ifadeyle kutuyu kilitledi. Anahtarı cebine koydu. Ayağa kalkışını ve dolabının kapısını açışını izledim. Kalbim içimi kaplayan ihtiyaçla sarsılıyordu. Aç gözlerle dolabın rafına kaldırdığı kutuya baktım. Kutu bana sinsi sinsi gülümsüyordu. Daha o andan biliyordum; daha sonra baktığımda kutu orada olmayacaktı.

"Hiçbir şey," diye karşılık verip iş giysilerini dolaptan çıkardı. "İşe gitmeye hazırlanıyordum."

Taşlardan birini satacaktı.

Boğazım acıdı ve bu düşüncenin içinde yatan kesinlik canımı yaktı. Daha önce mücevherlerden birini satmasını önermiş olsam da –bunu yapmamın yegâne nedeni sürünün mücevherin izini sürüp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bizi bulabileceğini bilmemdi– artık mücevherlerin bir tanesini bile kaybetmek fikrine katlanamıyordum.

"Yapamazsın," dedim ve gömleğini çıkarıp askıdan aldığı dar bluzu giyişini seyrettim.

İnkâr etmeyi denemedi. "Paraya ihtiyacımız var, Jacinda."

"Mücevherler bizim parçamız."

Giyinmeyi sürdürürken dudaklarını büzdü. "Artık değil."

Farklı bir yaklaşım denedim. Bu seferkinin işe yarayacağına emindim. "Sürü bizi bulur. İzimizi sürerler. Onları sattığın anda..."

"Onları burada satmayacağım."

"Nerede satacaksın?"

Boy aynasına dönüp dudaklarının kanıyormuş gibi görünmesine yol açan aşırı kırmızı bir ruj sürdü. "Birkaç gün izin isteyeceğim. Başka bir yere gidip onları satacağım. Buradan çok uzakta bir yerde. Güvende olacağız." Annemin her zaman verecek bir yanıtı vardı ama verdiği yanıtlar vermesini istediğim yanıtlar değildi.

Ellerimin titremesine engel olabilmek için onları önümde birleştirdim. "Yapamazsın."

O zaman bana baktı. Yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. "Anlamıyor musun Jacinda? Doğru olanı yapıyorum."

Sakinliğine dayanamıyordum. Kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissettim. Üzgün. *Yanlış*. Sanki daha fazla çaba harcamalı, daha iyi bir evlat olmalıydım. Tek yaptığının bana yardım etmeye çalışmak olduğunu kavramalıydım.

Ama kavrayamıyordum. O kız ben değildim. Ne kadar denersem deneyeyim istediği türde bir kız çocuğu olamazdım. Ruhumun bir parçasını öldürmeye çalıştığı sürece olmazdı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17

Ertesi akşam annem mücevherlerden birini satma konusunu açmadı ve ben de konuyu gündeme getirmedim. Aptalcaydı ama konuyu açmazsam mücevherlerden birini satmayı istediğini unutabileceğini düşünüyordum.

O ve Tamra, Chaparral'daki en iyi pizzacı olduğu söylenen Chubby's'te pizzamızın hazır olmasını beklerken o gece izleyeceğimiz filmi seçmek için üç bina öteye yürüdüm. Tercihen bir komedi. Dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey.

Ve dönüş yolunda olan oldu. Elimde filmle, Chubby's'e gelmeden önceki sokağın önünden geçerken biri beni çekip karanlık dar sokağa sürükledi. İki duvar arasına sıkıştım, çöp kutusundan yükselen koku burun deliklerime saldırıyordu.

Mücadele ettim, tısladım ve buharlar saçtım, boğazım ateşle dolmuştu. Başımı çevirip bana saldıran kişiyi görmeye çalıştım, onu kemik yığınına ve küle dönüştürecektim.

"Kes şunu!"

Hemen o anda buğulu sesi tanıdım ve aslında şaşırmadığımı fark ettim. Zihnimin derinliklerinde bir yerde sürü benim izimi sürüp beni bulacak olursa arama grubunun başında onun olacağını biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni hafifçe sarstı. "Sakinleştin mi? Beni ateşe vermeyeceğine söz verene kadar bu tarafa dönmene izin vermeyeceğim."

Pes edip keyifsizce kahkaha attım. "Buna söz verebileceğime emin değilim."

Uzunca bir süre bekledikten sonra beni omuzlarımdan tutan geniş elleri gevşedi. Özgür kalıp ona döndüm.

"Merhaba, Jacinda," dedi. Sanki orada karşılaşmamız dünyanın en doğal olayıymış gibi.

Gözlerim zaten bildiğim şeyi kabullenmekte beynimden daha yavaştı. Onu uzun uzun süzdüm. Boyunu, duruşunu. Bir seksenin üzerindeydi. Ne kadar iri olduğunu unutmuştum. Her nedense aradan geçen zaman ve aramızdaki mesafe nedeniyle, burada insan dünyasında geçirdiğim süre içinde zihnimde küçülmüştü. Şimdi yeniden onun neden sürünün önde gelen onikslerinden olduğunu hatırlamıştım. Babasından sonra ikinci sıradaydı.

"Bizi nasıl buldun, Cassian?"

Başını yana eğdi. Mor ışıltılı siyah bukleler omuzlarına döküldü. "Bulamayacağımı mı düşünmüştün?" diye sordu.

"Neden bizi aradığını bilmiyorum."

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Unutmayı tercih edebilirdin..."

"Bunu yapamam."

"Çünkü baban izin vermez," diye fısıldayarak karşılık verdim, babasından hoşlanmıyordum.

Bronz teninin altında kömür rengi ışıltılar belirdi. Cassian'ın drakisi dışarı çıkmaya hazırdı. "Buraya babam veya sürü için gelmedim."

Mor-siyah gözleri tenime işlercesine bana bakarken söylediklerinin gerçek olduğunu hissediyordum. Tam olarak ne demek istediğini anlamıştım. *Buraya kendi istediği için geldi.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı yana eğdim. "Sana yeni haberlerim var, Cassian. Eve dönmeye niyetim yok." En azından böyle dönmeyecektim. Kimsenin beni bir yerlere sürüklemesine izin vermeyecektim.

Buna tipik bir erkek draki gibi karşılık verdi. Gerçek yüz hatları ortaya çıktı, burnu genişleyip keskin bir görüntü kazandı, teni yanıp sönmeye başladı. Derisi bir an siyah ejderha derisi, bir sonrakinde insan teni olmuştu.

Kendime hâkim olup ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı kımıldattım. Soğuk bir günde insanın ağzından çıkan buhar gibi sıcak bulutlar burnumdan dışarı döküldü. "Maço tavırların beni korkutmuyor." Yalan. "Seninle dövüşürüm," diye uyardım onu.

Güçlü olabilirdi fakat savunmasız değildim. Elbette bunu biliyordu. Bu yüzden buradaydı. Ne de olsa beni yapabileceklerim için istiyordu.

Yüzümü inceleyip tehdidimi yerine getirip getirmeyeceğimi anlamaya çalıştı.

"Böyle bir mücadeleye hazır mısın?" diye meydan okudum.

"Ya sen?" diye karşılık verdi.

Onu bir nefeste yakmaya hazır mıydım? Bütün haşmetli görünüşüne rağmen o, annemin paketleyip eski bebek giysileri gibi satabileceği mirasın ve geçmişimin bir parçasıydı, türümden biriydi.

Bir saniye sonra ilk sorduğum soruyu yanıtladı. "Bütün sürüyle savaşamazsın."

Kaşlarımı çattım. "Bu işe sürüyü de mi karıştıracaksın? Buraya kendi isteğinle geldiğini sanıyordum."

"Öyle ama peşimden birini yollayacaklardır. Ben gönüllü oldum. Eğer ellerim boş dönersem başka birini yollarlar. Büyük ihtimalle Corbin'i."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ürpermemeye çalıştım. Corbin. Jabel'ın oğlu ve Cassian'ın kuzeni. O ve Cassian asla anlaşamazdı. Anlaşmayı denemeye zahmet bile etmezlerdi.

"Benimle eve dön, Jacinda. Sonunda zaten bunu yapacaksın."

Ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avucuma batıyordu. "İstediğin bu mu? Seninle gitmem ve bana seçme şansı tanımadığın için hayatımın geri kalanında senden nefret etmem mi?"

"Atlatırsın..."

"Hayır, atlatamam."

Önce şaşırmış, ardından üzülmüş göründü. Gözlerini kısıp beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. Daha doğrusu daha önce görmediği bir tarafımı görüyordu.

"Geri dönebilirsin," dedim bu fırsatı değerlendirerek. "Sahte ipuçları yerleştirebilirsin. Onlara beni bulamadığını söyleyebilirsin..."

"Bunu yapamam."

"Bir gün uyanıp yeniden sürünün malı olmak istediğime karar vereceğimi mi sanıyorsun? Üremek için kullanılan bir araç olmaktan hoşlanacağımı mı düşünüyorsun?" Kollarımı kavuşturdum. "Geri dönmeyeceğim."

Uzun uzun bana baktı. Bakışları midemin karıncalanmasına yol açtı ve bir an için diğer kızların üzerindeki etkisini kendi üzerimde hissettim. Demek kız kardeşim ve kabiledeki diğer dişiler bunu yaşıyordu. "Pekâlâ. Burayı sevemezsin. Burada kalmayı isteyemezsin. Bu sefalete hazır değilsin. Ne söylersen söyle, şimdi ne düşünürsen düşün insanların dünyasından bıkacaksın. Bu sıcak, drakin için cehennem olmalı. Bekleyeceğim. Seni kontrol etmek için," başını yana yatırıp ne kadar dayanabileceğimi hesapladı, "beş hafta sonra geri geleceğim," diye cümlesini tamamladı.

Beş hafta demek. Bana bu kadar zaman verdiği için şaşkındım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annem uğradığını duyunca çok sevinecek. Sana enfes bir rosto hazırlayacağına eminim."

"Seni bulduğumu bilmesi gerekmiyor... veya buralarda olacağımı." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Yine seni alıp kaçmasını istemeyiz."

Cassian haklıydı, neler olduğunu bilse bizi buradan götürürdü.

Bakışları içime işledi ve tanıdık rahatsızlık hissinin geri geldiğini fark ettim. Ama bir şey daha vardı. Daha önce Cassian'la birlikteyken hissetmediğim bir şey. Garip bir özlem hissi. Kendime, bunun ona değil sürüme, türümden olanların arasında olmaya duyduğum özlem olduğunu söyledim. Bu daha mantıklıydı. Özellikle onu özlemiyordum. Onun olduğu şeyi, temsil ettiklerini özlüyordum. Ona baktığımda dağların kokusunu alabiliyor, üstüne yerleşen sisi görebiliyordum. Bir adım öne çıkıp onu koklamamak için bütün irademi kullanmam gerekiyordu. Oysa içten içe burnumu onun sıcak, enfes kokulu tenine yaklaştırmak istiyordum.

"Sabırlı olabilirim," diye ekledi.

Hiçbir şey söylemedim. Bakışlarına karşılık verdim, mor-siyah gözlerine baktığım sırada hafifçe başım döndü ve ona yaklaşmamam gerektiğini kendime hatırlattım.

Önceden olsa onu tarif etmek için sabırlı kelimesini asla kullanmazdım. Doğuştan hakkı olduğunu düşündüğü için sormaya bile gerek duymadan istediği her şeyi alan erkeklerdendi. Drakilerin muhteşem prensi. Benden hoşlandığı için diğer bütün dişi drakiler gibi ayaklarına kapanmamı ve kendimi ona teslim etmemi bekliyordu. Neden değişmişti?

Elimi kalçama koydum. "Sabırlı mı? Sen mi?"

İç çekip bana bir adım yaklaştı. Geri çekildim, gidecek yer kalmayana kadar ondan uzaklaştım. Duvara yaslanınca durdum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aramızda arkadaşlıktan fazlasının olacağını umduğumu inkâr etmeyeceğim, Jacinda. Gerçek ve sonsuza kadar sürecek bir ilişki istiyorum." Yüz ifademin değiştiğini görmüş olmalı ki geri çekildi. "Benimki sadece umut. Seni asla zorlamayacağım."

"Ya ben asla seninle olmak istemezsem?"

Dudaklarını birbirine bastırdığında ağzı ince bir çizgiye dönüştü, sanki kelimelerin tadına bakıyor ve onlardan hoşlanmıyordu.

"O zaman seçimine saygı duyarım." Bu kelimeleri tükürürcesine söylemişti, onları içinde tutmak canını yakıyormuş gibi. Yüzündeki hoşnutsuz ifadeye neredeyse gülecektim. Onunla asla birleşmemem, üremem ve küçük ateş püskürtenler yaratmamam fikri hiç hoşuna gitmiyordu. Farkında olsun olmasın daha şimdiden her şeyi bir lider gibi değerlendiriyordu. Sürünün kralı, türümüzün geleceğini kolluyordu. Üstelik bedeli ne olursa olsun. Buraya kendi isteğiyle geldiğini söylemişti. Farkında olmadığı şey şuydu: Sürü onun bir parçasıydı. Asla sürünün ihtiyaçlarını ve isteklerini kendininkilerden ayıramazdı. Tehlike de burada yatıyordu zaten.

"Bana söz vermeni istiyorum. Yemin etmeni. Burada olduğum sürece müdahale etmeyeceksin, beni geri dönmeye zorlamayacaksın." Buna söz verirse ona inanacaktım. Cassian pek çok şey olabilirdi ama yalancı değildi.

Bakışları bakışlarıma kilitlendi. "Söz veriyorum."

"Tamam," dedikten sonra yanından geçtim. "Sana güveniyorum." Çünkü gözlerinde, yüzünde ona inanmamı sağlayan bir şey vardı. Ayrıca başka seçeneğim var mıydı ki?

"Güvenmelisin de," diye mırıldandı, "bana her zaman güvenebilirsin."

Ara sokaktan çıktığımda annemin ve Tamra'nın Chubby's'in önünde olduklarını gördüm. Omzumun üstünden baktığımda Cassian'ı göremedim. Ani bir rüzgâr bakışlarımı yukarı çevirmeme yol açtı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

havadaki karanlık gölgeyi fark ettim, gittikçe yükselip dağılan sis gibi geceye karıştı. Ama sesi hâlâ kulaklarımdaydı. *Bana her zaman güvenebilirsin.*

Haklı olduğunu umuyordum.

Beşinci ders başladıktan kısa süre sonra çalan beklenmedik zille irkildim. Şaşkın şaşkın sınıftaki bütün öğrencilerin eşyalarını bırakıp sınıftan çıkışlarını izledim.

"Neler oluyor?" diye sordum yanımdaki kıza.

Kız gözlerini devirdi. "Hangi dünyada yaşıyorsun? Bütün hafta yapılan duyuruları dinlemedin mi?"

Başımı iki yana salladım. Sabahları müdürün sesinin okulla ilgili haberleri hoparlörlerden öğrencilere duyurduğunun farkındayım fakat şimdi bile, aradan bir ay geçmiş olmasına karşın dikkatimi verdiğim bir şey değildi.

Bir ay. Zamanı mahkûmlar gibi düşünüyordum. Hapis yattığı zamanı hesaplayan bir tutuklu gibi.

Cassian'ın anısı zihnime doldu. Sokaktaki halini düşündüğümde gözlerime uyku girmiyordu. Yakınlarda olduğunu ve tüm bunlara katlanamayacak olursam beni eve götürmeye hazır olduğunu bilmek son derece baştan çıkarıcıydı. Bazen bu fikri dayanamayacağım kadar çekici buluyordum. Bir çıkış stratejisine sahip olmak hoştu.

"Öğrencilerin gösterisi var," diye açıkladı kız.

"Ah." Masama bakıp sınıfta kalıp kalamayacağımı merak ettim.

"Katılım zorunlu," dedi düşüncelerimi okumuş gibi.

"Ah," diye tekrarladım.

Bana küçümseyen bir bakış attı. "Biraz okul ruhunu hissetmenin zararı olmaz. Beyzbol takımımız yarı finallere kaldı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden bahsettiğini biliyormuş gibi başımı salladım. Umurumdaymış gibi davrandım. Oysa çoktan bir adım sonrasını düşünmeye başlamıştım. Kendimi gösteriye hazırlıyordum. Açık alanda olmasını umdum.

Altı yüzden fazla öğrenciyle kapalı bir alana tıkılacağım fikri tüylerimi diken diken ediyordu. Mümkün değildi. Öyle bir şeyin altından kalkamazdım. Altmış öğrenciyle beden derslerinde spor salonuna tıkılmak yeterince kötüydü, daha fazlasının kesinlikle üstesinden gelemezdim. Ayağa kalkıp koridorlara doluşan öğrencilerin peşine takıldım.

Hiçbir şey benim lehime gelişmiyor, diye düşündüm bütün öğrencilerin yetmiş yıl önce tasarlanmış spor salonuna indiğini görünce. Salon daha az sayıda öğrenci düşünülerek inşa edildiğinden hepimizin rahatça sığamayacağı kadar küçüktü.

Davulların sesi ahşap parkelerin titremesine yol açıyor ve titreşim bacaklarımdan geçip göğsüme yerleşiyordu. Orada, hiç hoş karşılamadığım rahatsız edici ikinci bir nabza dönüştü.

Kapıdan girince midem altüst oldu, heyecan içindeki gençlerin sıkış tıkış sıralara oturduğunu görmek bile midemin kasılmasına yetmişti. Bando spor salonunun uzak köşesine yerleşmişti. Üyeleri koyu kırmızı üniformalarını giyip rahatsız yakalarını takmışlardı. Hepsi enstrümanlarını çalıp hayatlarından memnunmuş gibi davranıyordu. Ama ter içinde kalmış kıpkırmızı yüzleri başka bir hikâye anlatıyordu.

Vücudum ter içinde kaldı. İçerisi dışarıdan bile sıcaktı. Derimdeki gözenekler genişledi, birazcık serin hava ve nem için çırpınmaya başladı. Ama içeride sadece birbirinin içine girmiş insanların rahatsız edici kokusu vardı. Öğrenciler bana çarpıp geçiyordu.

"Kımıldasana," diye homurdandı bana çarpan kızlardan biri.

Vücut seline kapılıp ilerledim. Spor salonunun istemediğim kadar içlerine girdim. Geri dönüp arkada bir kapı veya dışarı çıkmamı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sağlayacak herhangi bir şey var mı diye baktım. Birine, insanların terli dokunuşlarını unutmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Tamra, Catherine veya Brandon. Hatta Nathan bile işimi görürdü. Biri dikkatimi dağıtıp bunu atlatmamı sağlamalıydı.

Will hariç herhangi biri. Ondan uzak durmalıydım. O, istemediğim türde bir dikkat dağınıklığını beraberinde getiriyordu.

Başımı yukarı çevirip temiz havayı solumaya çalıştım. İmkânsızdı. Spor salonu ter kokuyordu. Derin bir nefes alıp havayı küçülen ciğerlerime doldurdum. Ahşaba dökülmüş bir damla kanın kokusunu alınca kendimi daha da hasta hissettim. Cassian'ın sesi kulaklarımdaydı. *Burayı sevemezsin. Burada kalmayı isteyemezsin. Bu sefalete hazır değilsin.*

Bacaklarım kendiliğinden gibi hareket ediyordu. Kendime bu gösterinin uzun süremeyeceğini hatırlattım. Bir koltuk seçtim. Bulduğum ilk yere sıkıştım, olabilecek en alçak sıradaydım.

Amigo kızlar kalabalığı eğlendiriyordu, ponponlarını sallayıp kendilerini havaya atıyorlardı. Brooklyn oradaydı. Aşırı parlatıcı sürülmüş dudaklarını büzüp kalabalığa bağırıyordu. Ve en önde, tam ortada, harekete en yakın sırada Tamra oturuyordu. Yüzünde heyecanlı bir ifade vardı.

"Hey!" Diş telleri olan bir kız –ağzındaki metalin iki yanından yeşil kauçuk bantlar çıkmıştı– beni dürttü. "Birinci sınıflardan mısın?"

Ona baktım, dişlerinin düşmanca görüntüsü eşliğinde kelimeleri kusuşunu izledim. Kelimeleri kavrayamıyordum.

Duygusal olarak aşırı yüklenmiştim. Bandonun davullarının sesi içime işliyordu, kafatasım içten dışa doğru patlayacakmış gibi hissediyordum.

Titredim, çığlıklar ve bağırışlar başladığında yerimden sıçradım. Bandonun başka bir ritme geçmesiyle gürültüler daha da arttı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bezginlikle etrafa bakındım. Beyzbol ceketli bir düzine genç kapıların birinden sahaya dalmıştı. Kalabalık çıldırdı, herkes bağrışmaya başladı.

Derken müdürün sesi herkesinkini bastırdı. Mikrofondan gelen garip, vücutsuz bir ses. Kitlelere hitap eden bir tanrı gibi.

Biri kolumu çekiştirince o tarafa baktım. Yine aynı kızdı. Diş telli olan. "Hey, burası birinci sınıflar için."

Söylediklerini duyuyordum ama bir türlü kafam almıyordu. Ne demek istediğini anlamıyordum.

"Nesin sen? Son sınıf mı?" diye sordu.

"İkinci sınıf," diye karşılık verdim.

Yüzünü benimkine yaklaştırdıktan sonra yüksek sesle ve tane tane konuştu. Zihinsel özürlüymüşüm gibi davranıyordu. "Sen. Orada. Oturacaksın." Parmağıyla omzumun arkasındaki bir yeri işaret etti.

Arka taraftaki iki kız bana güldü. Diş telli kıza takdir ederek bakıyorlardı. Kız yeniden beni dürtüp oturmam gereken yönü işaret etti. "Haydi. Git buradan."

Canımdan bezmiş olarak gitmeye hazırlandım. Diş telli kız yüzünden değil, tüm bunlar yüzünden. Burada olduğum için. Her şeyi kaybettiğim için. Gökyüzünü, sürümü... hayatımı.

Çünkü annem bana ne yaptığına aldırmıyordu. Çünkü Tamra çok mutluydu. Çünkü Will, beni kendime getiren, acımı dindiren tek kişiydi fakat asla yakınlarında olmamam gereken biriydi.

Ayağa kalktım. Birkaç sıra yukarı çıktığımda başım döndü. Sıcak, kokular, beynimin zonklamasına yol açan gürültü, her taraftaki insanlar...

Çok fazlaydı. Katlanamayacağım kadar fazlaydı. Başım beladaydı.

Biri bağırıp oturmamı söyledi. Diğerleri ona eşlik etmeye başladı. Gözlerimi kırpıştırdım. Titriyordum. Betim benzim attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bütün o gürültü arasında diş telli kızın sesini tanıdım. "Kusacak mı yoksa? İğrenç!"

Kusmak mı? Keşke o kadar kolay olsaydı. Keşke sadece hasta olsaydım ve ölüyor olmasaydım. Ölü olmasaydım. Bir *hayalet* olmasaydım.

Görüşüm bulanıklaştı. Artık hiçbir şey göremiyordum. Ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Ayağımı kaldırıp adım atmayı denedim. O anda kaderimin ne olduğunu anladım. Yere yapışmak üzereydim. Ya da birinin üstüne düşecektim. Bu hissi biliyordum. Düştüğümü fark ettim. Derinleşen griliğe doğru kayıyordum. Etrafımdaki hava dağıldı.

Derken, hiçbir şey kalmadı. Her şey durdu.

Bir el kolumu tuttu. Beni geri getirdi. Beni yakaladı. Grilik geri çekiliyordu. Gözlerim yeniden görmeye başlayınca karşımdaki yüzü seçebildim.

Will.

Bana doğru eğilmişti, yüzünde yoğun bir ifade vardı ve çok güzel görünüyordu. Ela gözleri parıldıyordu ve orada ne olduğunu çözemediğim bir sürü duygu vardı. Bir şeyler mırıldandı, ardından ağzını sıkı sıkı kapadı. Başka kelime yoktu.

Elini kolumdan aşağı kaydırıp elimi tuttu. Parmakları benimkilere dolandı, avuçlarımız öpüştü. Bu tek dokunuşla kalbinin atışlarını hissetmeye başladım. Avucumda hissettiğim düzenli nabız beni hayata döndürdü.

Varlığı her zaman bana bunu yapıyordu. Canlanmamı ve etrafımı saran sisin dağılmasını sağlıyordu. Tenim gerilip Will'in yanımdaki varlığının bilincine vardı. Göğsüm titreşti. İçim rahatlama, minnettarlık ve başka bir duyguyla doldu.

Bakışları üzerimdeydi. O anda her şey sessizdi. Her şey uzak bir uğultu gibiydi. Geriye sadece biz kalmıştık.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

18

"Çıkalım buradan."

Sesi büyünün bozulmasını sağladı. Bir kere daha gürültüler her yanımı sardı. Beceriksiz bando, çığlık atan yüzlerce genç. Berbat kokular. Baş dönmesi geri geliyordu. Etrafa baktığımda kayıp giden yüzleri gördüm. Diş telli kız şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış, bana bakıyordu. Arkadaşlarının yüzünde de benzer şok ifadeleri vardı.

Başımı salladım. Gitmeye dünden razıydım. Aniden ondan uzak durmam gerektiği gerçeği bütün önemini yitirdi. Aklımdaki tek şey bir an evvel spor salonundan kaçmaktı.

Beni elimden tutup sıralardan aşağı indirdi. Sıcak parmakları benimkilere dolandı. Hoş bir histi, kendimi güvende hissediyordum. Aşağı indiğimiz sırada büyük bir özgüvenle hareket ediyordu. Diğerlerinin arasından geçip gitik. Catherine'in yanına vardığımızda arkadaşım beni bileğimden yakaladı.

"Nerelerdeydin..." Will'i gördüğünde sustu. Dudaklarını kımıldatıp ne olduğunu çıkaramadığım bir kelime fısıldadı.

Yürümeyi sürdürdüm.

"Hey, Will!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üst sıralardaki Angus, Will'e gidip onlarla oturmasını işaret etti. Xander'ı göremedim. Büyük ihtimalle başka bir kızla tuvaletlerden birindeydi.

Will, elimi her zamankinden sıkı tutarak Angus'a bakıp başını olumsuz anlamda salladı.

Spor salonunun ortasından geçtik, Tamra'nın oturduğu yerin yakınlarındaydık. Başımı çevirdiğimde kardeşimin ayağa kalktığını gördüm, kaşlarını çatmıştı. Kehribar rengi gözlerinde nedenini anlayamadığım kıvılcımlar vardı.

Ardından bakışları amigo kızlara kaydı. O anda kafama dank etti. Neden onlara baktığını kavradım. O tarafa bakmamalıydım ama baktım. Brooklyn'le göz göze geldik. Yüzü kıpkırmızıydı ve kırmızılığın nedeni yaptıkları yorucu hareketler değildi.

Derken, hiçbir şey göremez oldum. Will kapıları itip bizi dışarı çıkardı. Salondan çıktığımız anda gürültü uğultuya dönüştü. Hâlâ bandonun çaldığı ritmi hissedebiliyordum çünkü bütün binaya yayılan titreşimler vücudumun içine işlemiş durumdaydı fakat beni rahatsız etmiyordu.

"Nereye gideceğiz?" diye sordum.

Will uzun adımlar atarak yürümeyi sürdürdü. Binadan dışarı çıktığımızda beni kendine çekti, bir an binanın girişindeki kapalı alanda durduk. Gölge kuru sıcaktan bizi biraz olsun koruyordu.

"Önemli mi?" Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri sıcak, bakışları yoğundu. Midem kasıldı.

Hayır, diye düşündüm, *hiç önemi yok*. Nereye gittiğimiz umurumda değildi. Her yer buradan iyiydi. Onunla olduğum sürece hiç önemi yoktu.

Will beni binanın güney tarafındaki bir merdivene götürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çarpan kapının sesi merdivende yankılandı. İçerdeydik. Merdiven dar bir kapsül gibiydi, iki tarafı kapalıydı. Geri kalan her şeyden ve herkesten kopuktu. Sanki dünyadaki son iki insan bizdik.

Will elimi bırakıp basamağa oturdu. Ben de bir alt basamağa geçtim. Yanına oturamayacak kadar heyecanlıydım. Altımdaki beton soğuk ve sertti. Sırtımı yasladığım demir parmaklıklar omurgama saplansa da aldırmadım.

Çoğunlukla dar, havasız merdivenlerden kaçınıp binanın merkezindeki geniş rampayı tercih ederdim. Birinci kattan ikinci kata geçmek için ideal yol orasıydı. Sınıfıma ulaşmam daha uzun sürse de basamakların geniş olmasından hoşlanıyordum.

Ama şimdi Will'le olduğum için merdivenin hali beni o kadar rahatsız etmiyordu. Kapalı bir yerde olma duygusuna katlanabilirdim.

"Beni oradan çıkardığın için teşekkürler," diye mırıldandım. Parmaklarımı dizlerime yaslayıp oturduğu yöne baktım.

"Sapsarı görünüyordun."

"Kalabalıklarla aram iyi değildir. Hiçbir zaman iyi olmadı."

"Gösteriye katılmadığın için başın belaya girebilir," diye uyardı. Yüzünde içimin cız etmesine yol açan garip, aç ifade vardı. Parmaklarından biriyle alt dudağına dokundu. Bir saniyeliğine gözleri değişti. Öncekinden farklıydı. Parlak irisler ve koyu renk, ince göz bebekleri. Neredeyse drakilerinki gibi. Yanlış gördüğüme inandığım için gözlerimi kırpıştırdım. Gözleri yeniden normale dönmüştü. Hayal gücüm aşırı çalışıyor olmalıydı. Belki de evimi ve Azure'u özlediğim için arzularımı ona yansıtıyordum. "Bu tür gösterilere katılmak zorunludur," diye devam etti. "Pek çok kişi salondan ayrıldığını gördü. Buna öğretmenler de dâhil."

"Senin de ayrıldığını gördüler," diye belirttim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yana yaslanıp dirseğini bir üst basamağa koydu. "Önemli değil. Başım daha önce de belaya girdi." Yüzünde serseri bir gülümseme vardı ve parmaklarını çapraz yaptı. "Müdürle sıkı fıkıyız. Adam beni çok seviyor. Gerçekten."

Elimde olmadan kahkaha attım.

Gülümsemesi bana kendimi iyi hissettiriyordu. Özgürmüşüm, sanki hiçbir şeyden kaçmıyormuşum, onunla olabilsem sonsuza kadar bu dünyada kalabilirmişim gibi.

Göğsüme çöken bu düşünce beni huzursuz etti. Gerçek hayatta ona sahip olamazdım. Onunla olmam imkânsızdı. Asla. Sadece geçici olarak yanında olmanın tadını çıkarabilirdim.

"Kendin için korkmuyorsun ama benim başımın belaya girmesi ihtimali seni endişelendiriyor demek." Bunu duymaktan ne kadar memnun olduğumu belli etmemeye çalıştım. Günlerdir onu görmezlikten gelmeyi başarmıştım ama şimdi baş başaydık ve ihmal edilmiş bir yavru köpek gibi onun ilgisini çekebilmek için numaralar yapıyordum. Bu düşüncelerle sesim öfkeli bir tınıya büründü. "Neden umursuyorsun? Günlerdir seni görmezlikten geliyorum."

Gülümsemesi soldu. Yüzünde hem alaycı hem ciddi bir ifade belirdi. "Evet. Bunu yapmayı kesmelisin."

Kahkahamı güçlükle bastırdım. "Yapamam."

"Neden?" Artık gözlerinde neşeden eser yoktu, alaycılık kaybolmuştu. "Benden hoşlanıyorsun. Benimle olmak istiyorsun."

"Asla böyle söylemedim..."

"Söylemen gerekmiyordu."

Derin bir soluk verdim. "Bunu yapma."

Bana öyle ateşli ve yoğun bir ifadeyle bakıyordu ki. Sözlerim onu öfkelendirmişti. "Hiç arkadaşım yok. Beni serseri kuzenlerimden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başkasıyla gördün mü? Bunun bir nedeni var. Bilerek insanları uzak tutuyorum. Derken sen geldin ve..."

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım.

O zaman yüzündeki ifade yumuşadı. Bakışları yüzüme kayıp içimi ısıttı. "Kim olursan ol Jacinda, senin bana yaklaşmana izin verdim."

Bir süre başka hiçbir şey söylemedi, yoğun bakışlarıyla beni incelemeyi sürdürdü. Burun delikleri büyümüştü. Yine sanki benim kokumu içine çekiyormuş gibi hissediyordum. "Her nasılsa baştan beri seni tanıdığımı hissediyorum. Seni gördüğüm ilk anda önceden tanıştığımız hissine kapıldım."

Bu kelimeler zihnimde dolaşıp dağlardayken kaçmama izin verdiği zamanı hatırlattı. O, iyi biriydi. Koruma güdüsü gelişmiş bir insan. Ondan korkmam için bir neden yoktu ama ailesinden korkmak için çok nedenim vardı.

Ona fazlasıyla yakındım, hissettiğim çekim çok güçlüydü. İçimin ısınması, göğsümü kaplayan titreşimler o kadar doğal geliyordu ki. Onun yanındayken her şey çok kolaydı. Dikkatli olmam gerektiğini biliyordum fakat bu hissettiklerim fazlasıyla güzeldi.

Boynundaki damar nabzının hızlanmasıyla belirginleşti. "Jacinda."

Bu boğuk fısıltıyla tenim karıncalandı. Beklenti dolu gözlerle ona baktım. Yavaşça benim oturduğum basamağa kaydı. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, başını yana eğdi. Solukları hızlanmıştı. Yavaş yavaş aramızdaki mesafeyi aştı.

Yanağına dokunduğumda elimin titrediğini gördüm ve hemen geri çektim. Bileğimden yakalayıp avucumu yanağına yasladı ve acı çekiyormuş veya huşu içindeymiş gibi gözlerini kapadı. Ya da ikisi birden. Sanki daha önce kimse ona dokunmamıştı. Kalbim sıkıştı. Sanki daha önce kimseye dokunmamış gibiydim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen artık benden uzak durma." Durmayacağımı söylemek üzereyken kendime engel oldum. Bu sözü veremezdim. Ona yalan söyleyemezdim.

Gözlerini açtı. Hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. "Sana *ihtiyacım* var."

Nedenini anlayamıyormuş gibi söylüyordu bu cümleyi. Sanki başına gelen en kötü şey, katlanması gereken bir çileymiş gibi. Ne hissettiğini anladığım için gülümsedim çünkü benim için de aynısı geçerliydi. "Biliyorum."

Derken beni öptü. Karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm.

Dudakları soğuk ve kuruydu. Titriyorlardı... yoksa *ben mi* titriyordum?

Onu önce temkinli bir şekilde öptüm, bu sefer kontrolü kaybetmemeye kararlıydım... Ama dudaklarının dudaklarımla oynadığı oyun hoşuma gitmişti. Öpücüğü derinleşti ve ona karşılık verdim, bütün düşünceler suya düşen çakıl taşları gibi birer birer kaybolup gidiyor, dibe batıp karanlık hiçliğe karışıyordu.

Kendimi hislerime bıraktım. Onun tadına bakıyor, temiz teninin kokusunu içime çekiyor, diş macununun naneli tadını alıyordum. Derken tüm duyularım canlandı. Göğsümdeki titreşimler güçlendi. Kemiklerim çekildi. Sırtımdaki karıncalanma...

Ah, Tanrım, yine mi!

Ondan ayrıldım, acı dolu bir inlemeyle ondan uzaklaşıp soğuk demirlere yaslandım. Sert metalin sırtımı acıtmasına ve dışarı çıkmaya cesaret eden kanatları itmesine izin verdim. Şimdilik yerlerine geri dönmüşlerdi.

Yüzünü boynuma gömüp beni kendine çekti, adımı fısıldadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzümdeki kemikler şekil değiştirmeye hazırdı, derim gerildi. Burun kemiğim öne çıktı, yüz hatlarım keskinleşti. Kollarıma baktım. Tenim parıldıyordu, zayıftı ama fark edilmemesi imkânsızdı.

Ufak bir çığlığın ardından dönüp yüzümü metal parmaklıklara yasladım. Panik duygusu her yanımı kaplamıştı. Korku içime yayılıyordu. Arabasındaki o gece gibi. Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyordum. Kontrolümü bu kadar çabuk kaybetmem inanılmazdı. Çok aptalca davranmıştım. İlk seferinden ders almamış mıydım?

Burnumdan düzenli nefes alıp vücudumun kontrolünü ele geçirmeyi denedim. Kendimi toparlamalıydım. Drakinin en büyük, en iyi korunan sırrını açığa çıkaran kişi olmayacaktım.

Koluma baktığımda altın ışıltının azalmış olduğunu gördüm. Yanaklarımı ve yüzümü kontrol edip tenime baktım. Normal. İnsan.

Will'in elleri omuzlarıma kondu, parmakları omuzlarımı sıktı. "Jacinda..."

Birkaç dakika sonra, güvenli olduğuna emin olunca yeniden ona döndüm. Yavaş yavaş, sakince, dikkatli bir şekilde nefes aldım.

Beni izlediği sırada gözlerinden ne kadar acı çektiği anlaşılıyordu. Boğazım ağrıyor. Bu korkunç yerde bulduğum tek parlak ışık oydu. Bu, hiç adil değildi. Bu sefer drakim kendi aleyhine çalışıyordu. Dudaklarıma dokundum. Hâlâ yanıyorlardı, üzerlerinde hâlâ onun tadı vardı.

Sesi dağlardaki gün ışığı gibi derinden ve yumuşaktı, sis kadar yoğun duygularla yüklüydü. "Özür dilerim. Kontrolümü kaybettim. Düşündüm ki..." Başını iki yana sallayıp ellerini saçında dolaştırdı. Yüzümde gördüğü şeyi yanlış anladığı açıktı. "Seninleyken, ben sadece... Jacinda, ileri gitmek istememiştim..."

"Kes şunu," dedim. Beni öptüğü için özür dilemesine katlanamıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni öpmesini bu kadar isterken olmazdı. Beni tekrar tekrar öpmesini bu kadar isterken olmazdı. Derin bir nefes alıp havayı ciğerlerime doldurdum, kontrolümü kaybetmeyip dönüşümü durdurmak beni mutlu etmişti.

Çok iyi, diye hatırlattım kendime. Drakim ona tepki veriyordu. Drakim hayattaydı. Biraz fazla hayattaydı ama olsun. Onu kontrol etmesini öğrenecektim. Will'e ihtiyacım vardı. Sahip olduğum tek şey oydu. Cassian değil. Cassian'ın beni kurtarmasına ihtiyacım yoktu.

Will yanımdaydı. Bu kasabada gökyüzüne dönmemin yolu oydu.

Will elinde değilmiş gibi bir şeyler gevelemeyi sürdürüyordu. "Benim seni kullanacağımı, serserinin biri olduğumu düşündüğün için seni suçlayamam. Okul merdivenlerinde seninle öpüşmeye çalışıyorum, tam bir..."

Öperek onu susturdum. Yumuşak veya derin bir öpücük değildi. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarımı dudaklarına yasladım. Kısmen istediğim için, kısmen *istememeyi başaramadığım için.* Ondan uzak durmam gerektiğini bana hatırlatmalarına gerek yoktu. Ama kendimi kontrol altına almış olduğumdan yeniden denemek istiyordum.

Ciğerlerim soğuktu. Derim rahat ve gevşekti. Will, benim garipliklerime aldırmıyormuş gibi görünüyordu. Onu öpmemin verdiği şokla gelen hareketsizliğin ardından elleri sırtıma kaydı. Hemen o anda derim yeniden karıncalandı, kaslar gerilip dönüşüme hazırlandı.

Vücudum bana ne kadar yanıldığımı gösteriyordu. Kendimi kontrol edemiyordum. Will yanımdayken drakimin ortaya çıkmasına engel olamıyordum. *Çok kötü, Jacinda.*

Öpücüğünün bana yaşattıkları o kadar güçlüydü ki içime işlememesi mümkün değildi. O da kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Ondan ayrılmaya fırsat bulamadan yukarıdaki kapılar açıldı ve beton basamaklardaki ayak seslerini duyduk. Sesler bize doğru ilerliyordu. Ayakkabıların gürültüsü ve kahkahalar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will hemen benden uzaklaştı.

Demir parmaklıklara yaslanıp parmaklarımı demire doladım.

İki oğlan ve bir kız basamaklardan aşağı iniyordu. Yanımızdan geçerken bize baktılar.

"Hey, Rutledge," dedi oğlanlardan biri, bize baktığı sırada yüzünde pis bir sırıtış vardı; ukala ve bilmiş bir ifade.

Başını sallayarak ona karşılık veren Will'in yüzündeki ifadeyse soğuktu.

Onlar aşağı inerken olduğumuz yerde kaldık. Büyük bir gürültüyle basamakları indiler. Alt kapı açılıp kapanınca yeniden yalnız kalmıştık.

"Gitsek iyi olacak." Will ayağa kalktı.

Parmaklığı ittim, bacaklarım titriyordu.

"İyi misin?"

"Elbette." Rahat bir sesle konuşmaya çalışıyordum. "Sadece bir öpücüktü, yanılıyor muyum?"

Yüzü ifadesizdi. "Gösteriyi kastetmiştim. Artık kendini kötü hissetmiyorsun, değil mi?"

"Ah," dedim. "Hayır, iyiyim. Teşekkürler."

Bir süre boşluğa baktıktan sonra basamakları inmeye başladı. İsteksizce onu takip ettim, bundan sonra bizi neyin beklediğini bilmiyordum. Merdivenlerden ayrıldığımız sırada zil çaldı.

"Gösteri bitti," diye gereksiz bir açıklama yaptı. Koridorlar boştu fakat uzun süre öyle kalmayacaktı. "İngilizce dersim var," diye ekledi.

Üşüyormuş gibi kollarımı göğsümde birleştirdim. Sıcağa rağmen titriyordum.

Drakim ondan, gizlenmeyi sürdüremeyecek kadar çok hoşlanıyordu. Ne kadar denersem deneyeyim onun yanındayken kendimi kontrol edemiyordum. Bunu yapabileceğimi söyleyerek kendimi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kandırmayacaktım. Drakimi canlı tutmak için bile olsa kabilenin sırlarının açığa çıkması ve ne olduğumu öğrendiğinde yüzünde belirecek ifadeyi görme riskini göze alamazdım. Sırrımı öğrenirlerse ailesindekilerin ne yapacağından bahsetmiyorum bile. Bir de Cassian meselesi vardı. O hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Bekliyordu. İzliyordu. Her an ortaya çıkabilirdi. O ve Will asla karşılaşmamalıydı.

Başımı salladım, göğsüm sıkıştı. "Benim de İspanyolca dersim var. Sınıfım binanın diğer tarafında. Sonra görüşürüz."

Boş bir vaat.

Koridor canlandı, dolaplarının kapaklarını açıp kapayan öğrencilerle doldu. Gürültü arttı, hareketler hızlandı, kokular güçlendi.

Will önümde durmuş bir şey söylemek istercesine bana bakıyordu. Gözlerim ona hiçbir şey söylememesini söylüyordu. Ne anlamı olacaktı ki?

Annem ve Tamra'yla kasabadan gitmemiz anlamına gelse bile aramızdaki bu şeyi tamamen sona erdirmeliydim. Bu oyunu sürdüremezdim ve anneme düşmanla görüştüğümü söyleyemezdim. Her iki düşmanımızla da. Will'le ve Cassian'la.

Zihnimde her şey yerli yerine oturdu. Cassian geri geldiğinde onunla gidecektim.

Will başını sallayıp bakışlarını üzerime dikti. "Artık benden kaçamazsın. Sonra görüşürüz." Sözlerinde ciddiydi.

Hüzünle gülümsedim. Gerekirse sonsuza kadar ondan kaçabilirdim. En azından beni hiçbir zaman bulamayacağı bir yere. Öğrenciler akıntıya kapılmış balıklar gibi yanımızdan geçip giderken dönüp kalabalığa karıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19

"Bu da neydi," dedi Catherine koridorda yanıma geldiğinde. Olabildiğince masum bir ifade takınmayı denedim ama ders kitabı ile *Bülbülü Öldürmek* kitabını masanın üstüne fırlattı. "Anlat bakalım. Onunla işinin bittiğini sanıyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Catherine'i oyalamayı denedim, zihnim verebileceği yanıtları gözden geçiriyordu. Arkadaşım bir yanıtı hak ediyordu. Kasabada Catherine ve Brandon dışında arkadaşım diyebileceğim kimse yoktu. Aniden gittiğim zaman onları ne kadar özleyeceğimi fark ettim.

"Gösteriden bahsediyorum." Başını yana eğdiğinde kâkülleri sallandı. "Sen. Will. Btün okulun gözü önünde salondan çıktınız. Şimdi neden bahsettiğimi anladın mı?"

"Ah, o mu?" Kapıya bakıp tam ondan bahsettiğimiz sırada içeri girmemesini diledim. "Hiçbir şey olmadı. Rahatsızlandığımı görmüş ve yardımıma koştu..." Devam etmek yerine omuz silkmekle yetindim.

"Anlıyorum," dedi alaycı bir ciddiyetle. "Elbette anlıyorum. Ve merdivende öpüştüğünüz sırada da tek yaptığı iyi olduğuna emin olmaktı öyle mi?"

Gözlerimi kapadım. *Harika.* Şimdi insanların neden bana bakıp durduğunu anlamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haber çabuk yayılıyor," diye mırıldandım.

"Bu tür haberler çabuk yayılıyor."

"Sadece bir öpücüktü."

"Daha önce hiçbir kız ondan bir öpücük koparmayı başaramamıştı."

Bunu duyduğumda heyecanlanmamalıydım ama kalbim coşkuyla çarpıyordu. Gülümsememi gizlemek için başımı öne eğdim. Catherine dirseğiyle beni dürttü. "Hah! Ondan hoşlanıyorsun! Biliyordum. Hem de ilk günden beri ondan hoşlanıyorsun. Hey, senden hoşlanıyorsa o kadar da kötü biri olamaz. En azından zevkli biriymiş. Brooklyn'in canı cehen..."

"Şişşt." Başımı kaldırdım, gerilmiştim, yaklaştığını hissettiğim için içeri girmesini bekliyordum.

Kapıda belirdi.

Ama yalnız değildi. Kuzenleri yanındaydı. Gölge gibi onu takip ediyorlardı. Neşem kaçmıştı.

Bu Will tanıdığım Will değildi. Merdivende benimle konuşan Will değildi. Ciğerlerinin ihtiyaç duyduğu oksijenmişim gibi çaresizce beni öpen kişi değildi. Kuzenleri yanındayken o başka biri oluyordu. Drakimi özgür bırakan Will'le ilgisi yoktu. Ama böyle olmasının bir sakıncası yoktu. Artık onun karşı koyamadığım kişi olmasını istemiyordum. Onun yakınlarındayken kendimi kontrol edemediğim için bu son derece zalimce ve anlamsızdı.

En iyisi birbirimizden uzak durmamızdı. Kuzenleriyle olması benim için daha iyiydi, böylece onu gördüğümde düşmanım olduğunu hatırlıyordum. Düşmanım olduğunu unutmamayı başarırsam Cassian gelip beni alana kadar aramızda bir duvar oluşturabilirdim. Yakında Chaparral'dan gidecektim ve böyle sorunlarım kalmayacaktı.

Masamın yanından geçtikleri sırada onlarla göz göze gelmekten kaçınmak için ellerime baktım. Aşağı baktığım için Xander'ın ayak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kabılarının masamın dibine varınca durduğunu gördüm. "Selam, Jacinda."

Karanlık bir ürperti omuzlarımda dolaştı. Kollarımı göğsümde birleştirip yukarı baktım. Bakışlarımın hiç arkadaş canlısı olmaması umurumda değildi.

Xander alaycı bir tavırla dudaklarını kıvırarak Will'i süzdü. "Selam vermeyecek misin Will?"

Angus, aniden dikkatini vermesine değecek bir şeye dönüşmüşüm gibi beni incelemeye başlamıştı. Sanki tartılması gereken bir et parçasıydım.

"Daha önce selamlaşmıştık," diye kestirip attı Will.

"Evet." Angus kahkaha attı. "O selamı duydum. Kızın bu kadar eğlenceli biri olduğunu fark etmemiştim. Onunlayken bu kadar eğlenildiğini bilseydim ben de bir hamle yapardım."

Catherine'in öfkelendiğini hissettim. Öne atılacak gibi oldu ama kolundan tutup onu durdurdum.

"Kes sesini," dedi Will kuzenine.

Arabadayken Will'in ailesiyle ilgili söylediklerini hatırladım. Onların zehir olduğunu söylemişti. Odayı, Kuzey Amerika'ya yayılmış kırmızı ve siyah bayrakları ve beni orada gördüğünde Xander'ın yüzünde beliren ifadeyi hatırlıyordum.

Angus yeniden bir kahkaha attı, yüzünde vahşi bir ifade vardı.

"Eh," diye söze başladım, sesim kulaklarıma yabancı geldi. "O kadar da unutulmaz bir an değildi." Yalan söylemek canımı yakıyordu, zalimlik ettiğimi biliyordum ama buna mecburdum.

Xander şaşkın görünüyordu, ikna olmamıştı, bakışları benim ve Will'in üzerinde dolaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will'in bakışları delip geçecekmiş gibi üzerime yerleşti. Bir an için kırıldığını gördüğümü sandım. Ardından bütün duygular kaybolup gitti.

"Belki başka bir Rutledge'ı denemelisin." Angus kalın kızıl kaşlarını kımıldattı.

"Hepiniz birbirinizin aynısı mısınız?" diye sordum. "Birinizi deneyince hepinizi tanımış mı oluyoruz?"

Duraksadı. Espri yapıp yapmadığımı kavrayamamıştı.

"Domuz," diye mırıldandı Catherine.

Uyarırcasına arkadaşımın bileğini sıktım.

"Kimse seninle konuşmuyor ucube," diye ona karşılık verdi Angus.

Verdiği yanıttan ve yeniden duygusuz bir ifadeye bürünmeden önce bir saniye için de olsa arkadaşımın yüzünde beliren kırılmış ifadeden hoşlanmamıştım. Tanıdık öfke hissi içimi doldurdu.

"Ah!" Arkadaşım şaşkın gözlerle bana bakıp kolunu çekti. Ona dokunduğumu unutmuştum. Hemen kolunu bıraktım. Bileğini ovuşturunca vücudumdan yayılan ısıyı hissettiğine emin oldum.

Harika. Önce az kalsın Will'e kim olduğumu gösterecektim, şimdi de bu.

Belki bu gece golf sahasında şansımı denemek için iyi bir geceydi.

"Yerlerinize geçin," diye seslendi Bay Henke.

Angus sınıfın arkalarına geçti. Xander iblis gözleriyle beni inceledikten sonra kardeşine katıldı.

Will oyalanıyordu, bir şeyler söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyordu. "Sanırım seninle oturmamı istemiyorsun."

Bakışlarımı kaçırdım. Herhangi bir şey söylemeyi başaramadım. Dudaklarımdan yeni bir çirkin yalan dökülmeyecekti. Ona bakmadan uzaklaştığını hissetmiştim. Yavaş yavaş üzerimdeki etkisi azalıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vay be," diye mırıldandı Catherine. Sesi hayranlık doluydu. "Gerçekten de az önce Will Rutledge'ı reddettin."

Omuz silktim ve boğazımı sıkıştıran acı verici yumruyu bastırmaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu Catherine.

"Neden iyi olmayayım? Benim tipim değil."

Omzumun üstünden baktığımda kuzenlerinin yanına geçtiğini gördüm. Diğerleri sohbet ediyor ama Will konuşmuyordu. Pencereye bakıyordu, gözleri dışarıda bir noktaya odaklanmıştı. Yüzündeki ifade bana annemi anımsatıyordu. Ve Tamra'yı. Sürüyle yaşadığımız dönemde ikisinin de yüzlerinde şimdi Will'in yüzünde olan ifadeyi görürdüm. Tuzağa düşmüş hissederlerdi. Sürekli bir çıkış yolu ararlardı.

Ciğerlerim sıkıştı, kalbimin üstüne büyük bir ağırlık çöktü. Will bu şekilde cezalandırılmayı hak etmemişti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye beni azarladı Tamra okulun önünde buluştuğumuzda. Annemin trafik yüzünden ancak milim milim ilerleyen arabası hâlâ bizden uzaktaydı.

"Tahmin etmen gerekirdi. O spor salonu, o kalabalık..." Çöl güneşine rağmen ürperiyordum. Sahipsiz bir rüzgâr omuzlarıma dökülen saçları uçuşturuyordu. Saçlarım da samanlar kadar kuruydu.

Kardeşimin gözlerinde öfke kıvılcımları vardı. Gösteriden beri bu anı beklediğini anlamıştım.

Damarlarım öfkeyle doldu. Başka hiç kimse durumumu anlamasa bile Tamra, gösterinin bana ne yapacağını tahmin etmeliydi. Kendisi draki olmayabilirdi ama bizi anlardı. Aynı geçmişi paylaşıyorduk, ikimiz de ejderhaların soyundan geliyorduk. Binlerce yıl önce dünyaya ve gökyüzüne hükmeden ejderhaların soyundan. Bir yerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapalı kalmaya dayanmamı nasıl beklerdi? Hele de kaba seslerle ve insanlarla dolu bir spor salonunda kapalı kalmaya.

"Kontrolünü kaybettiğini biliyorum. Özellikle de Will Rutledge'ın yakınlarındayken. Ondan uzak duracağını sanıyordum."

Deniyordum. Beni öldüreceğini bilsem de deniyordum. Ama bunu kardeşime söylemedim.

Bunun yerine Will'le geçirdiğim zamanları ve kız kardeşimin hiçbir şey bilmediğini düşünüp tatmin duygusunun içimi doldurmasına izin verdim. "Eğer bu kadar endişeleniyorsan o zaman beni anneme şikâyet et," diye meydan okudum ona, çünkü yapmayacağını biliyordum.

"Söylersem bizi buradan götürür."

Kardeşim için önemli olan tek şey buydu. Omuz silkerek tepki verdim.

Dudaklarında kararlı bir çizgi oluşurken mükemmel saçlarını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum."

Arabalara baktım. Annemin arabası hâlâ yanımıza gelememişti. Güneş kafamı ısıtıyor, kafatasımın pişmesine yol açıyordu ve sabırsızca ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktardım.

Parmaklarım sırt çantamın askısına dolandı ve kendimi kontrol etme fırsatı bulamadan kardeşime zihnimde dönüp duran soruyu sordum. "Burada olmanın beni ne hale düşürdüğü umurunda mı?"

Bana bakmak için başını çevirdiğinde saçları savruldu. "Sanki sen sürüde geçirdiğimiz onca yıl benim ne hissettiğimi umursadın."

Elbette umursamıştım. Umursamasaydım Cassian'la yakınlaşmaya bu kadar karşı koymazdım. Cassian bir zamanlar arkadaşımdı. Daha çok Tamra'nın arkadaşıydı ama benim de hep yanımdaydı. Bizi çevreleyen dağlar kadar kalıcı ve sağlamdı. Ondan hoşlanmak için kendime izin verebilirdim. Ama vermedim. Tamra'ya bunu yapmayı reddettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yapmamı bekliyordun? Sürü evimizdi," diye hatırlattım.

Burun delikleri büyüdü, parlak gözleri acıyla doldu. "Senin evindi. Asla benim evim olmadı. Her zaman yabancı muamelesi gördüm, Cassian'ın sana yaklaşmasını izlemek zorunda kaldım. Herkes seni seviyordu. Herkes senin arkadaşın, erkek arkadaşın, bir şeylerin olmak istiyordu."

"Öyle olmasını ben istemedim. Asla Cassian'dan..."

"İstemene gerek yoktu. Ne istediysen senin oldu. Cassian'ı elde ettin. Üstelik kişiliğin sayesinde veya seni sevdiği için değil." Başını iki yana salladı. "Eğer seni gerçekten sevseydi ikinizin bir arada olması fikrine katlanabilirdim..." Son cümleyi imkânsızmış gibi söylemişti. Bir şakaymış gibi. Yakıcı sıcağın altında beni birazcık olsun rahatlatabilecek bir esintiye kavuşma umuduyla başımı gökyüzüne çevirdim.

Ama beni rahatlatacak hiçbir şey yoktu. Kardeşim devam etti. "İnsanları sana çeken kişiliğin değil, ne olduğundu. İlk doğan ödülü kazanır. Her şeyi. Herkesi. Aynısı babam için bile geçerliydi. Sanki sadece ikinizin üye olduğu bir kulübünüz vardı." Burnundan derin bir nefes aldı.

"Zalimlik etmeye mi çalışıyorsun?" diye bağırdım. "Tüm bunları değiştiremem. O zaman da değiştiremezdim."

Uzun süre konuşmadı fakat konuştuğu zaman sesi artık kızgın değil yumuşaktı. "Burayı sevmeyi öğrenemez misin Jacinda? Bunu yapmayı biraz olsun deneyemez misin?" Kehribar gözlerindeki kıvılcımlar sönerken benden nefret etmediğini, sadece içerlediğini gördüm. En azından benden nefret etmemeye çalışıyordu.

Başımı iki yana salladım, hayır anlamında değil, ne yanıt vereceğimi bilmediğimden. Gerçekleri duymak istemediğini, gerçekleri duymaktan hoşlanmayacağını biliyordum. Denediğimi duymak istemiyordu. Benim için burayı sevmek veya sevmemek bir seçim meselesi değildi. Kontrol edebileceğim bir şey değildi. Ama ne fark ederdi ki... Uzun süre burada kalmayacaktım. Elbette ona bunu söyleyemezdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annemin arabası önümüze yanaştığında arabaya bindik. Tamra öne geçti, ben arkaya.

"Hey! Okul nasıldı?" diye sordu annem.

Tamra hiçbir şey söylemedi. Ben de söylemedim. İçerideki hava kurşun gibi ağırdı. Otoparktan çıkarken annem bakışlarını ikimizin üstünde dolaştırdı. "Demek o kadar kötüydü."

Tamra homurdandı.

Tamra'nın gösteride olanlarla ilgili bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için nefesimi tutup bekledim. Benimle ve Will'le ilgili bir şey söyleyecek miydi? Dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı. Rahatlayıp derin bir nefes aldım. Demek burada kalmayı bu kadar çok istiyordu. Belki de öfke krizi yüzünden pişman olmuştu. Duygularını bastırmakta ustaydı ve onu tanıyorsam hissettiklerinin açığa çıkmasına izin verdiği için kendine kızıyor olmalıydı.

Gerçeği bilse konuşup konuşmayacağını merak ediyordum. Will'in kim olduğunu bilse umurunda olur muydu? Büyük ihtimalle hayır. Kız kardeşim sadece ve sadece kendisiyle ve istediklerini elde etmekle ilgileniyordu. Bu yüzden onu suçlayamazdım. Haklıydı. Daha önce hiçbir zaman istediklerine kavuşma şansı olmamıştı. Onun durumu yüzünden kendimi hep kötü hissetmiştim.

Fakat kendimi feda edecek kadar kötü hissetmiyordum. Burada kalıp hiçbir şey yapmayacak olursam drakimin bir hayalete dönüşeceğini bilerek yaşayamazdım. Üstelik eylemlerimi haklı çıkarmak çok kolaydı. Gitmemle beraber Tamra ve annem özgür kalacaktı. Hüzünlü bir farkına varış: Sevdiklerinizin siz olmadan daha mutlu olacaklarını bilmek acı vericiydi.

"Jacinda?" dedi annem soru soran bir ses tonuyla.

"Harika," diye yalan söyledim. "Harika bir gün geçirdim."

Çünkü ikisinin de söylememi istediği şey buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20

Annem büyük duyurusunu yaptığında neredeyse eve varmıştık. "Yarın gidiyorum."

Bir an için şaşırdım ve yarın kasabadan ayrılacağımızı kastettiğini sandım. Ardından neden bahsettiğini anladım. Mücevherlerden birini satacaktı. Işıltılı kehribarı. Donmuş ateşi.

Yüzünü görebilmek için öne eğildim, ciddi olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Nasıl yapabilirdi? Nasıl içimden bir parçayı koparıp almıyormuş, kalbimi un ufak edip bir taş parçasıymış gibi başkasına satmıyormuş gibi hissedebilirdi? Taşı satacağı kişiler için kehribarın sadece maddi değeri vardı, onun canlı olduğunu kavramaları mümkün değildi.

"Yarın sabah ilk iş yola çıkacağım. Okula otobüsle gitmeniz gerekecek. Cuma öğleden sonra sizi okuldan almaya gelebileceğim sanırım. Bayan Hennessey ile konuştum, ben yokken sizi kontrol etmek için uğrayacak."

Karnımda garip bir sızı oluşmuştu. Yıllar önce Severin kapıya gelip babamın kaybolduğunu haber verdiğinde hissettiğim şeyleri hissediyordum.

"Bayan Hennessey mi?" Tamra surat astı. Annemin neden gittiğini sormamasından onun da annemin niyetini bildiğini anladım. Umu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

runda değildi. Sadece benim umurumdaydı. Sadece ben mücevheri kaybetmenin düşüncesiyle hastalanıyordum...

"Nereye gideceksin?" diye sordum, bilmeye ihtiyacım vardı. Sanki bir anlamı varmış, bir gün taşı bulup geri alabilirmişim, sonsuza dek kaybolmasına engel olabilirmişim gibi.

Annem sessizdi.

"Onu nerede satacaksın?" diye ısrar ettim.

"Harika," dedi Tamra ve öfkelenmeme yol açan bir umursamazlıkla çantasını karıştırdı. "Taşınabilir miyiz? Yine aynı bölgede kalalım ama daha iyi bir eve geçelim. Ya cep telefonları? Okulda cep telefonu olmayan sadece ikimiz..."

"Kendine hâkim ol, Tam. Şimdilik o kadar ileri gitmeye gerek yok." Annem kardeşimin dizine vurdu. "Mücevheri üzerimizdeki baskıyı azaltmak için satıyorum. Hiçbir yere taşınmayacağız. Bu sayede size yeni giysiler alabiliriz ve amigo kız takımına girersen malzemeler için paramız olur. Belki vardiyalarımı azaltabilirim. Bazı geceler evde kalırım. Kızlarımı özlüyorum. Belki," vaat dolu parlak gözlerini ve sıcak bakışlarını üzerimizde dolaştırdı, "belki ikinize bir araba almayı bile düşünebilirim."

Tamra sevinç çığlığı atıp arabayı kullanıyor olmasına aldırmaksızın anneme sarıldı.

Araba mı? Araba için mi aile mücevherlerinden birini satıyorduk? Büyük ihtimalle on yıl bile dayanmayacak bir metal yığını için mi? Hiç de adil bir değiş tokuş olduğu söylenemezdi. Öfke içinde pencereden dışarı baktım. Duyguların sıcaklığı boğazımı yakıyor, beni konuşamaz hale getiriyordu.

Araba Tamra için olacaktı elbette. Tamra, araba kullanamadığımı söylerken şaka yapmıyordu. Kullanamıyordum. Direksiyonun başına bir bebeği oturtsanız dünya daha güvenli bir yer olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırpıştırdım ve akıp giden arazileri izledim. Her taraf kayalarla doluydu. Kaktüsler, begonviller ve çöl çiçekleri. Asfalt güneşte kızmıştı.

"Uslu duracağınıza söz vermelisiniz. Bayan Hennessey'yi kızdırmayın. Bir şeye ihtiyacınız olursa ona haber verin. Her gün arayacağım."

"Tamam, nasıl istersen." Kız kardeşim yerinde duramıyordu.

"Jacinda?" Annem ön koltuktan adımı söyledi. Sanki bekliyordu, bir şey söylememi umuyordu.

Ne yapacağını kafasına koyduğu belli olduğundan onunla tartışmanın anlamı yoktu. Ama ben de ne yapacağıma karar vermiştim. Birimiz şimdilik pes etmeliydik. Gerilim olmaması için buna mecburduk. Ve pes eden elbette ben olacaktım.

Burada çok mutluydular, şimdiden bu hayata alışmışlardı ve artık her zaman istedikleri yaşam tarzına sahip olacaklardı. Onlar buradan ayrılmak istemiyordu, benimse kalmam mümkün değildi.

"Her neyse," dedim zorlukla. Annemi tatmin edecek kadar belirsiz bir yanıt olmasını umdum. Bir an ciğerlerimdeki bütün hava çekilmiş gibi hissettim.

Bir keresinde babam bizi Oregon'daki bir lunaparka götürmüştü. Annemin planlamaktan hoşlandığı ve sürüden kaçmak için kullandığı tatillerimizden biriydi. O zamanlar Tamra ve ben tek şikâyetleri aynı oyuncakları paylaşmak olan iki küçük kızdık. İçimdeki drakinin ortaya çıkmasından önceki günlerdi. Pek çok aleti denedik, sonunda yirmi kat yüksekliğindeki bir kızaktan aşağı kaymaya karar verdim. Düşerken yerçekimine karşı savunmasızdım. Uçmam ve kendimi kurtarmam mümkün değildi.

Şimdi de aynı çaresizliği hissediyordum. Söyleyeceğim hiçbir şey annemin fikrini değiştirmesini sağlamayacaktı. Hiçbir şey bana ne yaptığını kavramasını sağlamayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Düşüyorum.

Ve bu sefer beni kurtaracak hiçbir şey yoktu. Hiçbir mekanik alet mucizevi bir şekilde araya girip son anda beni geri çekmeyecekti.

Annen neler olduğunun farkında, diye fısıldadı zayıf bir ses kulağıma. *Seni bu yüzden buraya getirdi. Tüm bunları bu yüzden yapıyor. Senin yere çakılmanı istiyor.*

O gece ilerleyen saatlerde odasına gittiğimde annemin valizini hazırlamakla meşgul olduğunu gördüm. İş giysilerini giymişti, anlaşılan vardiyası bittiğinde gitmeyi planlıyordu. Paslanmaz çelik kutu yatağın üzerinde, valizinin yanındaydı. Kutuyu görür görmez beynimde alarm çanları çaldı. "Hepsini satmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

Gömleklerden birini katlayıp bana baktı. "Hayır." Valizini hazırlama işi bitmişti, hareketleri hesaplı ve yavaştı.

Başımı salladım, içim rahatlamıştı, kilitli kutuya doğru ilerledim. Avucum karıncalanıyordu, onu açmak istiyordum. "Bakabilir miyim?"

İç çekti. "Kendine bunu yapma, Jacinda. Unut gitsin."

"Unutamam."

Kapağa dokunup kutuyu okşadım. Boğazım acıyordu. "Son bir kez göster bana."

Başını iki yana salladı. "İşleri kendin için zorlaştırmaya kararlısın."

"Göster bana."

Elini cebine soktu, hareketi öfkeliydi, anahtarı çıkardığı kısık sesle mırıldanıyordu. Kutunun kilidini açıp kapağı kaldırdı.

Mücevherlerin renkleri ve ışıltısı nefesimi kesti.

Şefkatli sesleri beni sardı. Fısıltıları beni kucakladı ve bana bu dünyada solmakta olan gerçek doğamı hatırlattı. Fakat drakim annemin zannettiği kadar hızlı solmuyordu. Will etrafımdayken imkânsızdı. Büyük ihtimalle drakimin hâlâ hayatta olmasının yegâne nedeni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oydu. Bu çölde, mücevherler olmaksızın, o olmaksızın hiç şansım yoktu. Will'in öpücüğü gibi mücevherler de özüme ulaşıyordu. Beni canlandırıyordu. Tenim gerildi. Titredim.

Taşlardan biri enerjisiyle bana uzandı. Gözlerimi kapayıp enerjiyi emdim.

"Hangisi?" diye fısıldadım, gözlerimi açtım ama hangisi olduğunu zaten biliyordum.

Annem mücevherlerin arasından kehribar parçasını çıkardı.

Elbette. Çenem kasıldı. Biliyordum. Her nasılsa bu taşın benden ayrılacağını biliyordum. Öne doğru eğilip taşa bakıp hatlarını ezberledim. Onu yeniden bulacağıma yemin ettim. Sessizce içimden bunları söylerken kehribarın ışıldayışını izledim. Beni duyuyormuş gibi parıldıyordu.

Seni geri alacağım. Bir gün. Annemin seçimlerinin kölesi olmaktan kurtulduğumda. Eğer o zamana kadar tamamen solmamış olursam, olmamı beklediği gibi bir hayalete dönüşmemiş olursam seni bulacağım. Yüzeyini okşamak için taşa uzandım. Ilık ve canlıydı. Hayat kıvılcımları taşa dokunduğum anda içimi doldurdu.

Taşın beni beslediğini bildiği için annem geri çekilip taşı ulaşamayacağım bir noktaya çekti.

Tenim sızladı. Öne atıldım, onu yeniden hissetmenin açlığını çekiyordum.

"Kes şunu. Eski hayatını bırakmalısın." Annemin delici bakışları üzerimdeydi, o zaman eskiden nasıl göründüğünü hatırladım. Canlı, enerji dolu. Belki taş onun içindeki bir parçaya da sesleniyordu. "Kendini açacak olursan burada seni bekleyen çok şey var."

"Evet," diye homurdandım. "Belki amigo kız takımına girmeyi denerim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını yana eğip keskin bakışlarını üzerime dikti. "Bunda yanlış bir şey yok."

Evet. Bunun hoşuna gideceğine emindim. Keşke yapabilseydim. Bunu yapabilsem her şey çok daha kolay olurdu. Tamra gibi olabilseydim...

"Ben Tamra değilim anne! Ben bir drakiyim..."

"Hayır sen..."

"Benim kimliğim bu. Eğer *o* parçamı öldürmek istiyorsan aslında beni öldürmek istiyorsun demektir." Derin bir nefes aldım. "Babam bunu anlıyordu."

"Ve öldü. Draki onun ölümüne yol açtı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Geri dönüp kehribarı kilitli kutuya koydu. Önce bu konuşmayı orada keseceğini düşündüm, hemen sonra bana döndü. Yüzü sanki annemin yüzü değil, bir yabancının yüzüydü, gözleri aşırı parlaktı. Ormandan yeni çıkmış vahşi bir hayvanı andırıyordu. "Bizi kabul edecek başka bir sürü bulabileceğini düşündü. Kızımızı kurban etmemizi beklemeyen bir sürü..."

"Rakip bir sürü mü?" diye sordum, inkâr gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. Başka sürülerle görüşmek yasaktı. Birbirimizi neredeyse öldürdüğümüz büyük savaştan beri bu böyleydi. "Babam bunu asla yapmazdı!" Görür görmez onu öldürmeyecek bir sürü bulabileceğini mi düşünmüştü?

"Senin için. Bizim için." Acı kahkahalar attı. "Evet yapardı. Ve yaptı. Baban seni korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı, Jacinda." Gözlerinde donuk bir ifade belirdi. "Yaptı da."

Başımı sallayıp bu kelimelerle savaştım. Babam benim yüzümden ölmüş olamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğruyu söylüyorum," dedi zihnimi okurmuş gibi. Hemen o anda doğruyu söylediğini kavradım. İnsanı hasta eden korkunç gerçeklerdendi. Titriyordum, canım o kadar yanıyordu ki güçlükle nefes alıyordum. *Babamın ölmesinin sebebi benim.*

Nefes almaya çalıştım. "Beni suçluyorsan neden olduğu gibi söylemiyorsun?"

Annem öfke içindeki gözlerini kıstı. "Asla seni suçlamadım. Sürüyü suçluyorum."

Suyun altındaymış gibi başımı yavaşça bir yandan diğerine çevirdim. "Geri dönmek istiyorum." Bu söylediğimde ciddi miydim emin değildim. Annemden ve bana söylediklerinden uzaklaşmak istiyordum. Katlanamayacağım kadar fazlaydı. Ona neredeyse Cassian'dan bahsedecektim ama bir şey beni durdurdu. Kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel oldu. "Sen ve Tamra burada kalabilirsiniz. Belki arada bir sizi ziyarete..."

Başını öfkeyle iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. Sen benim kızımsın, yerin benim yanım."

"Benim yerim sürümün yanı. Dağlar ve gökyüzü."

"On altı yaşında seni kendilerine bağlamalarına izin vermeyeceğim!"

Annem neden bir türlü anlamıyordu? Sürüden ayrılmayı deneyenleri sadece bela, acı ve ölüm bekliyordu. "Bana bunu yapmazlar." *Cassian söz verdi.* "Bunu yapmalarına izin..."

O zaman annem bir kahkaha attı. Sesindeki vahşi ton korkutucuydu. "Ah, Jacinda, ne zaman anlayacaksın? Açık açık söylemem mi gerekiyor?"

Söylediklerini inkâr edercesine başımı iki yana salladım, kafam karışmıştı, belki de Cassian'a hemen inanmamalıydım. Chubby's'in önündeki o gece yüzyıllar önce yaşanmış gibi geliyordu. Neden ona inanmıştım? "Cassian'la birleşmemi istediklerini biliyorum. Belki de..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hepsi bu değil." Öne çıkıp beni kolumdan yakaladı. "Sürünün senin için ne planladığını bilmek ister misin?"

Sırtımdan soğuk terler boşandı, korkunç bir şeyin geldiğini hissediyor fakat söylemesi için başımı sallıyordum.

"Eğer kasabadan ayrılmamış olsaydık kanatlarını keseceklerdi."

Kolumu annemden kurtarıp yalpalayarak geri çekildim. Başımı iki yana salladım. Deliler gibi titriyordum. Hayır, hayır, hayır. Kabilemiz kuşaklardır bu barbarca uygulamaya başvurmamıştı. Kanatları kesmek drakileri cezalandırmak için eski zamanlarda kullanılan bir yoldu. Bir drakinin uçma yeteneğini almak ona verilecek en büyük cezadır. Ve çok can yakar.

"Bana bunu yapmazlar," diye inledim.

"Sen onlar için bir malsın, bir nesneden ibaretsin. Gelecekleri için büyük önem taşıyan, değerli bir nesnesin. Seni ellerinde tutmak için her şeyi yaparlar."

Cassian'ın yüzü gözümün önüne geldi, yüzündeki hevesli ifadeyi hatırladım. Bana yalan söylemiş olamazdı, beni neyin beklediğini biliyor olamazdı. Geri dönüp bununla yüzleşmemi istemiş olamazdı. İmkânsızdı. İnanamıyordum. "Söylediğin doğru değil. Yoksa bana önceden söylemiş olurdun..."

"Şimdi söylüyorum işte. Senin için çok belirgin planları var, Jacinda. Riske girmemeye kararlılar, hele yaptığın son numaradan sonra."

Yaşlar yüzümden aşağı akıp yanaklarımı ıslattı. "Tüm bunları geri dönmemem için söylüyorsun." Ses benim sesim değildi sanki. Duyguların harareti boğazımın kurumasına ve nefes alamamama yol açmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Büyü artık, Jacinda. Artık küçük bir kız değilsin. Sana gerçeği söylüyorum. İçten içe bunu biliyorsun. Gerçekten o dünyaya dönmek istiyor musun?"

"Anne," dedi Tamra kapı eşiğinden ve endişeli gözlerle bana baktı. Alnındaki kırışıklıklar bana küçük birer kız olduğumuz zamanı hatırlatıyordu. O zamanlar birbirimizi korumak için her şeyi yapardık. Gizlice birbirimizin yatağına kaçar ve diğerine her şeyin yoluna gireceğini söylerdik.

Bu anıyla beraber artık kendimi eskisi kadar yalnız hissetmemeye başladım. Sadece utanıyordum. Elimle yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Yaşlar güçsüz hissetmeme yol açmıştı. Bir draki güçsüz olmamalıydı.

Belki de zannettiğimden daha fazla insandım.

Annemin ses tonu yumuşaktı ama omzuma dokunduğunda irkildim. "Geri dönemezsin, Jacinda. Asla. Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım. Saçlarım yüzüme döküldü. Gözyaşlarını görmesine izin vermeyecektim. Yenilmiştim. Yalan söylemediğini biliyordum. Söylediği her şey doğruydu. Sürüye geri dönemezdim.

Burada kalmak beni köşeye sıkıştırıyordu. Sürüye dönersem de tuzağa düşmüş olacaktım. Ne olursa olsun sonuç değişmiyordu. Asla özgür olamayacaktım.

Gerçeğin ağırlığını omuzlarımda hissettim. Zalim, keskin bir acı omuzlarımın ortasına saplandı.

Kapı eşiğinde duran kardeşimin yanından geçip koşar adım uzaklaştım. Az kalsın takılıp düşecektim. Yalpaladığım sırada anneme belli belirsiz bir şeyler fısıldadığını duydum. Bir an onun da kanatlarımın kesileceğini bilip bilmediğini merak ettim. Baştan beri biliyor muydu? Cassian, babasının ve sürünün yaşlılarının kanatlarını kesmeyi planladığını biliyor olmalıydı. Nasıl yüzüme bakıp yalan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylerken o kadar dürüst görünebilmişti? Beni hiç sevmiyor muydu? Bir zamanlar arkadaş olmamızın hiç önemi yok muydu?

Kendimi tam bir budala gibi hissediyordum. Çok aptaldım. Bu kadar erken yaşta beni biriyle birleşmeye zorlamayacaklarına olan inancım, beni sakat bırakmaya karar verdiklerini duyduğumdan beri o kadar anlamsız gelmeye başlamıştı ki.

Öne eğilip banyo kapısından içeri daldım. Klozete sarılıp vücudum acı verici sarsıntılara boğulmuşken kustum. Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Sarsılmış ve kırılmış olsam da sonunda gözyaşları ve hıçkırıklar kesildi. Yere yığıldım. Zayıftım. Hareketsizdim. Sırtımı küvete yaslayıp yüzümü ellerimin arasına aldım ve gerçek olduğunu düşündüğüm, inandığım her şeyin yok olduğunu kabullenmeye başladım.

Asla eve dönemezdim. Bir evim yoktu.

Kapı çalınana kadar ne kadar uzun süre yerde oturduğumu bilmiyorum. Sırtımın ve popomun karıncalanmasından uzun süre olduğunu tahmin ettim.

"Git buradan," diye seslendim.

Ağlamaktan yorgun düşmüş halde bir süre dudaklarımdan dökülen nefesin sesini dinledim.

Tamra'nın sesi ahşap kapının diğer tarafından bana ulaştı. O kadar yumuşak bir tonla ve o kadar alçak sesle konuşuyordu ki söylediklerini kavramam zaman aldı.

"Senin hatan değil, Jacinda. Kendine bu kadar yüklenme. Elbette onlara güvendin."

Başımı kaldırıp kapıya baktım. Biliyor muydu? Umursuyor muydu?

Sanırım şaşırmamalıydım. O benim kız kardeşimdi. Birbirimizden farklı olsak da hiçbir zaman benden nefret etmemiş veya beni suçlamamıştı. Cassian konusunda bir hatam olduğunu hiç düşünmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elimi kımıldatmama bile gerek kalmadan ona sahip olduğum için bana gücenmemişti. Ama burada, Chaparral'daki hayatını mahvedecek olursam beni suçlayacaktı.

Zihnimi okumuş gibi devam etti. "Sana sürü için dikilmiş bir anıt muamelesi yaptılar. Kimse kanlı canlı olduğunu, sana saygı duyulması gerektiğini düşünmedi. İçten içe kim olduğunu umursamadılar. Çok yanlıştı. Cassian hatalıydı." İç çekti ve o an bunları duymaya ihtiyacım olduğunu nereden bildiğini merak ettim. "Bilmeni istiyorum, Jacinda," duraksadı, "seni seviyorum."

Neredeyse, *biliyorum,* diyecektim.

Ayaklarının gölgesi kapının altından uzaklaştı. Kanın tadını alana kadar dudağımı ısırdım. Sonra tuvaletten çıkmak için yavaşça ayağa kalktım.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

21

O gece buraya geldiğimden beri ilk kez yağmur yağıyordu. Yağmuru bir daha göremeyeceğimi veya yağmur damlalarının tenime düşüşünün tadını alamayacağımı düşünmüştüm. Dünyanın hiç yağmur yağmayan, tek bir yeşilin bile olmadığı bir köşesine taşındığımızı düşünmeye başlamıştım. Toprağın şarkı söylemediği bir yere.

Ama bu gece gökyüzünde kıyametler kopuyordu. Bulutlar ağlıyordu. Hem de tam annemin çirkin gerçeği bana açıkladığı günün gecesinde. Aslında çok uygundu. Yağmurun bu gece yağması bir şekilde duruma uygun kaçıyordu.

Damlalar pencerelere çarparken korkunç ailesiyle yaşamak zorunda kalan Will'i düşündüm. O da benim gibi bir mahkûmdu. Dilimi kuruyan dudaklarımın üzerinde dolaştırıp onun varlığını hissetmeye çalıştım. Garip fakat Cassian beni öpse nasıl hissedeceğimi merak ediyordum. Başka bir drakiyle öpüşmek nasıl olurdu? Drakim yine ortaya çıkar mıydı? Öpücüğümüz aynı büyüye sahip olur muydu? Beni öpüp yine de bana yalan söylemeye devam edebilir miydi? Öylece durup kanatlarımın kesilmesini izler miydi?

Yatağımda yan dönüp yağmuru dinledim. İlk kez duyuyormuş gibi damlaların sesine kulak verdim. Tenim yağmurun gürültüsünün tadını çıkarıyordu. Dışarıdaki çakıl taşlarına dökülürken çıkardığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nazik ritmi takip ediyordum. Damlaların bahçedeki kulübenin çatısına düştüklerinde çıkardıkları metalik sesi duyuyordum.

Babam, ölümü için kendimi suçlamamı istemezdi. Pes etmemi de istemezdi. Annemi seviyordum ama yanılıyordu. Draki, benim çok büyük bir parçamdı. Bir çözüm bulmalıydım ama sürüye dönemez ve burada kalıp Will'den kaçarak Cassian'ın gelmesini bekleyemezdim.

Başka bir yolu olmalıydı.

Babam olsa savaşmamı, drakimi canlı tutmanın bir yolunu bulmamı isterdi. Bize çıkış yolu ararken öldü. Bir seçim yaptı. Ve bu seçimi bizi ölümlü dünyaya gömmek için yapmadı. Başka bir kabileye ulaşmayı başaramasa da mümkün olduğuna inanıyordu.

Sesi zihnimde belirdiğinde yanımda oturuyormuş gibi hissettim: *Yeni bir sürü bul, Jacinda.*

Parmaklarım kıvrılıp açıldı ve yatağın kenarını tuttum. İşte bu. Aradığım yanıt buydu. Yapmam gereken buydu.

Diğer sürülerin yerini bilmiyor olabilirdim ama bilen birini tanıyordum. Will'i sorguya çekebilirdim; ayrıca haritayı kendi gözlerimle görmüştüm. Eğer onu biraz daha uzun süre inceleme şansım olursa sürülerin yerlerini ezberleyebilirdim.

Bu da bir şeydi. Bir başlangıç.

Will'den bilgi alıp alamayacağım veya kimsenin şüphesini uyandırmadan o odaya girip giremeyeceğim ayrı bir konuydu. Onunla daha fazla zaman geçirmem gerekeceği açıktı.

Tavırlarımdaki bu ani değişikliğin kuşku uyandırmasına yol açmadan bu planı nasıl uygulamaya koyacağımı düşünürken boynumda bir ürperti hissettim.

Dışarıdan bir kuşun sesi geliyordu. Bezgin, çaresiz bir ses. Aptal yaratığa şaşırıyordum. Yağmurun altında dallardan birine tünediğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayal ettim. Neden gidip bir yere saklanmıyordu? Belki o da benim gibi kaybolmuştu. Belki eve gidemiyordu. Belki evi yoktu.

Yüzümdeki gülümseme eriyip gitti. Odamı kaplayan ani soğuk titrememe yol açtı. Yatağın örtüsünü çeneme kadar örtüp ısınmaya çalıştım.

Dizlerimi göğsüme doğru çekip büzüştüm. Gözlerimi sıkı sıkı kapayıp sesi duymamayı denedim.

Annemin yanağımı öptüğünü, küçükken yaptığı gibi alnıma dökülen saçları çektiğini hissettim. Oda karanlıktı. Henüz sabah olmamıştı. Mutfaktan hafif bir ışık süzülüyordu.

Vardiyası bittiğinde eşyalarını almak için eve gelmiş olmalıydı. *Kehribar*. Taşın anısı kalbimi sızlattı.

Nefes aldığımda havadaki kahve kokusunu fark ettim. Yol boyunca uyanık kalmak için kahveye ihtiyacı olacaktı. Gittiği yer yakınlarda olamazdı ve bütün gece zaten ayakta kalmıştı. "Uslu dur," diye fısıldadı altı yaşındaymışım gibi. Tamra'yla ne zaman okula gitmek üzere evden çıksak bize bunu söylerdi. "Seni seviyorum." Evet, bunu da söylerdi.

Kısık gözlerimin arasından gölgesinin uyumakta olan Tamra'ya doğru ilerlediğini gördüm. Annemin dudakları yanağına dokundu. Aceleci bir veda daha.

Ardından odadan çıktı. Ailemizin mirasını satmaya gidiyordu. Ruhumun asla geri alamayabileceğim bir parçası kaybolup gidecekti.

Mutfaktaki ışık kayboldu. Rüzgârın söndürdüğü bir kibrit gibi bir anda sönüp gitti. Ön kapının annemin arkasından kapandığını duydum. Ayağa fırlayıp kapıya koşmamak, annemi yakalayıp durdurmamak için bütün irademi kullanıyordum. Kendimi onun önüne atmak ve beni görmesini, içimdeki drakiyi sevmesini sağlamak istiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamra karşı taraftaki yatakta kımıldandı, uykuya ve huzurlu rüyaların kollarına geri döndü.

Ardından, ev sessizleşti. İçeriye bir ölüm sessizliği hâkimdi. Sadece ben uyanıktım. Her şeyin farkındaydım.

Kalbim kan ağlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22

Telaş içinde kapıdan çıkıp havuzun yanından geçen çakıl taşlı patikaya koştuk. Zamanında hazırlanmamızı sağlayacak annem olmadan, okula geç kalıyorduk. Yine.

Dün gece telefonla konuştuğumuzda bugün bizi okuldan almaya geleceğine söz vermişti. Sonunda otobüse binmekten kurtulacağımız için mutluydum. Kokudan ve içeri yayılan egzoz dumanından nefret ediyordum. Yan evde Bayan Hennessey'nin televizyonunun ışığı görülüyordu. Perdeler iki yana açıldı ve kırmızıya boyanmış tırnaklar perdenin kenarını tuttu. Annem gittiğinden beri bizi kontrol etmek için normal casusluk rutininin dışına çıkması gerekmemişti. Artık en azından bir bahanesi vardı.

Tamra koşarak önüme geçti. Okula gitmek için her zaman heveliydi fakat bugün daha da enerjikti. Çünkü amigo kız seçmeleri vardı.

Okuldan sonra ben de orada olacaktım. İzleyip tezahürat yapacaktım. Kardeşimi destekleyecektim. Tüm bunları geride bırakmayı planlasam bile bugün onun yanında olacaktım. Bu düşünce boğazımın kurumasına yol açıyordu. Kız kardeşimi geride bırakmam gerekecekti. Zamanı geldiğinde annemin ve onun yeni sürüde bana katılacaklarını umuyordum ama tek başıma gitmek zorunda kalmamın daha yüksek bir ihtimal olduğunu biliyordum. Yine de almam gereken bir riskti. Başka bir sürünün yerini aramanın ve beni kabul edeceklerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ummanın riskli olduğunu biliyordum. Belki de açıklama yapmama imkân tanımadan beni öldürürlerdi.

Yan kapıdan çıkarken kahvemi yudumladım. Annem normalde kahve içmemize izin vermezdi ama şimdi burada değildi.

Tamra aniden durdu. Elindeki kek yere düştü. Ona çarptım ve sıcak kahve parmaklarıma sıçradı.

"Sen ne yaptığını..."

"Jacinda." Can sıkıcı bir şey yaptığımda söylediği gibi adımı vurgulayarak söylemişti. Tabağındaki tereyağlı ekmeği yürüttüğümde veya kendisine koyduğu içeceği aldığımda yaptığı gibi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Onun baktığı yöne baktım. Siyah Land Rover kaldırımın dibindeydi. Motoru çalışır durumdaydı. Sürücü kapısı açıldı ve Will dışarı çıktı. Elleri ceplerindeydi, yavaş adımlarla yanıma geliyordu.

Donakaldım. Son birkaç gündür yoktu, ava çıktıklarına emindim. Ondan bilgi alma planlarımı ertelemem gerekmişti. Kaldırıma çıkıp topukları üzerinde sallandı. Orada öylece dururken çok güzel görünüyordu ve birini nasıl hem sevip hem ondan korkabileceğimi düşündüm. Tanıdık acı göğsüme yerleşti.

Kımıldamadım. Ciğerlerim acıyordu.

"Nefes al," dedi Tamra alçak sesle.

Doğru ya. Burun deliklerimden nefes aldım. Acı biraz olsun azaldı fakat içimdeki sıcak titreşimler hâlâ oradaydı, enerji içimde birikmeyi sürdürüyordu.

"Sen ne..." Sesimin zavallı fısıltısı kesildi.

Tamra geri çekilirken omuzlarımız birbirine değdi. Ona ters bir bakış attım. Bana, sanki gelmesini Will'den ben istemişim gibi bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzaktan otobüsün yaklaştığını duyduk. Motorunun kükremesi gittikçe güçlendi. Her an köşeyi dönebilirdi. Kız kardeşime bakıp başımı iki yana salladım. Yeniden adımı söyledi. Rüzgârın tıslaması gibi vurguyu uzatmıştı. "Jacinda."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedim Tamra'ya.

Sonunda Will konuşmaya karar verince bu garip an sona erdi. "Sizi okula bırakmamı isteyebileceğinizi düşündüm."

Şaşkın şaşkın ona baktık.

"İkinizi kastediyorum," diye ekledi ve ellerinden birini cebinden çıkarıp ikimizi işaret etti. Tamra ve ben birbirimize baktık.

Otobüs köşeyi döndü.

"Normalde bu numara işe yarar mı?" Sıkılmışım gibi yapmayı denedim ama ses tonum bu numarayı yapamayacak kadar öfkeliymişim gibi çıkıyordu.

Will'in kafası karıştı. "Ne?"

"Davet edilmeksizin bir kızın evine geliyorsun, tatlı tatlı gülümsüyorsun ve onun seninle beraber ön koltuğa geçmesini mi bekliyorsun?"

"Sakin ol," diye fısıldadı Tamra. Öfkeme yenilip onun önünde drakiye dönüşeceğimden mi korkuyordu yoksa uzak durmam için beni uyardığı oğlanla gitmemi mi istiyordu emin değildim. Bunu neden istesin ki? Bu sayede uyum sağlayıp bu kasabadan hoşlanacağımı mı sanıyordu?

Will başını öne eğdi. Çok tatlı ve alçakgönüllü bir duruşu vardı. Düşüncelerimi okumuş gibi, "Daha önce bir kere işe yaramıştı," dedi. Dudaklarında bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi garip bir gülümseme belirdi. Elimde değildi. Kıpkırmızı oldum ve arabasına ilk bindiğim geceyi hatırlayınca derim gerilmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba," dedi Will, Tamra'ya. Ancak o zaman daha önce tanışmadıklarını hatırladım. En azından resmî olarak. Bir yetişkin gibi elini uzattı. "Ben Will..."

"Biliyorum." Tamra elini sıkmadı. Bana bakıp iç çekti. "Haydi, arabaya bin." Önüme geçti.

Will kardeşimin arabaya binebilmesi için kapıyı açtı. Otobüs yanımızdan geçerken kardeşim arka koltuğa yerleşti.

Will sinsi bir tavırla gülümsüyordu. "Otobüsünü kaçırdın."

"Evet." Uzun uzun birbirimize baktık ve sonunda içimi yakan soruyu sordum. "Neden buradasın?"

Derin bir nefes aldığından göğsü şişti. "Buraya kadar."

"Ne buraya kadar?"

"Artık benden kaçmana izin vermeyeceğim."

Başımı yana yatırdım. Onu kaçırmayı başaramamış mıydım? Bu kadar kolay olabilir miydi? İstesem de istemesem de buradaydı. Onu fikrimi değiştirdiğime ikna etmeye çalışmam bile gerekmeyecek miydi? "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Çünkü ben değildim. Tam bir korkak gibi kendim için belirlediğim hedef karşıma çıktığında içim şüpheyle doluyordu. Ona hazır olduğuma emin olamıyordum. Başka sürülerle ilgili bilgi edinmeliydim ve bu bilgilere ulaşmanın yolu onunla olmaktı. Ama her yakınlaştığımızda içimdeki drakinin ortaya çıkması gibi ufak bir sorunum vardı. Ve ona yakın olmak istiyordum. Onunla olmadan onunla olabilir miydim? Gerçek şeklime dönüşmemeyi başarabilir miydim?

O kadar kontrollü müydüm?

"Eminim," diye karşılık verdi inandırıcı bir ses tonuyla.

"Ne dilediğine dikkat et, dileğin gerçekleşebilir sözünü duymuş muydun?" Ona yaklaşabileceğim kadar yaklaştım.

Tamra arabadan bize seslendi. "Artık gidebilir miyiz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will yeniden gülümsediğinde bu gülümseme zaten ısınmış olan tenimi daha da ısıttı. "Seni bırakmamı ister misin?" diye dalga geçti.

Sanki seçme şansım varmış gibi. "Otobüsü kaçırdım," diye ona hatırlattım ve o daha uzanıp kapıyı açamadan ön koltuğa yerleştim.

Evimizi arkada bırakıp okula doğru yola koyulduğumuzda arka koltukta kız kardeşimle bunun çok garip bir yolculuk olacağı hissine kapılmıştım. Tamra, "Kız kardeşimle aranızda neler oluyor?" diye sorduğunda korkularım gerçek oldu.

Will kısa bir kahkaha atıp ensesini ovuşturdu.

"Tamra." Arabanın ön panelini tutup kız kardeşime bakmak için arkama döndüm. "Aramızda hiçbir şey olduğu yok."

Kız kardeşim somurttu. "Söylediğin doğru olsaydı şimdi burada oturuyor olmazdık, değil mi?"

Soru sormayı kesmesini söylemek için ağzımı açtım fakat Will'in sesi beni durdurdu.

"Kız kardeşinden çok hoşlanıyorum."

Sersemlemiş halde ona baktım.

Bana bakıp alçak sesle devam etti. "Senden hoşlanıyorum."

Sanırım bunu zaten biliyordum ama duymak bütün vücudumun ısınmasına yol açmıştı.

Önüme dönüp kollarımı kavuşturdum ve camdan dışarı baktım. Vücudumu saran titreşimin belli olmaması için elimden geleni yapıyordum. Konuşamıyordum. Boğazım acıyordu.

"Jacinda," dedi.

"Sanırım şok geçirmesine yol açtın," diyen Tamra iç çekti. "Dinle, eğer ondan hoşlanıyorsan bunu açıkça belirtmelisin. Okuldaki herkesin kardeşimin seninle merdivende işi pişiren aptal bir sürtük olduğunu düşünmesini istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık gerçekten söyleyecek söz bulamıyordum. Kanım damarlarımın içinde âdeta kaynıyordu. Annemin hayatımı kontrol etmeye çalışması yetmiyormuş gibi bir de kız kardeşimin beni kollamasına ihtiyacım yoktu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Will. "Şimdi yapmaya çalıştığım bu... eğer bana izin verirse."

Bakışlarını yüzümde hissettim. Gergindi. Bekliyordu. Ona baktım. Gözlerindeki ifadenin yoğunluğu nefesimin kesilmesine yol açtı.

Söylediklerinde ciddiydi. Zaten öyle olması gerekirdi. Eğer yalnızlığını benim için bozacaksa, üstelik bunu ona yalan söylediğimden şüphelendiği halde yapacaksa hissettiklerinde ciddi olmalıydı.

Parmakları direksiyonda aceleci bir ritim tutturdu. "Seninle olmak istiyorum, Jacinda." Başını iki yana salladı. "Artık bu arzuyla savaşmayacağım."

"Tanrım," diye mırıldandı Tamra.

Kız kardeşimin ne demek istediğini anlıyordum. Tüm bunlar çok abartılıydı. Aşırıya kaçıyordu. Fazla hızlı olmuştu. Ne de olsa daha on altı yaşındaydık...

İrkildim.

Will'in on altı yaşında olduğunu zannediyordum ama daha bunu bile bilmiyordum. Sırrı dışında onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ve o sır her şeye gölge düşürüyordu. Ama daha fazlası olmalıydı. Sırdan fazlası, avcı olduğu gerçeğinden fazlası, türümü yok etmek istemeyen biri olmasından fazlası. Hayatımı kurtarmış olmasının ve onu fantezilerimin merkezine yerleştirmiş olmamın ötesinde bir şeyler olmalıydı. Gerçekte kim olduğunu bilmiyordum. Xander, Will'in hasta olduğundan bahsetmişti ve daha bunun bile anlamını bilmiyordum.

Ama bunu dert etmemeye karar verdim çünkü o da gerçek beni tanımıyordu. Yine de benimle olmak istiyordu. Belki bu, mükemmel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

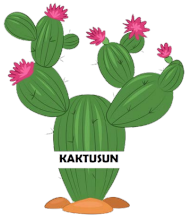
bir durumdu çünkü ben de onunla olmak istiyordum. Sadece ondan bilgi almam gerektiği için değil.

Ama ona bilgi yüzünden ihtiyacım olduğunu unutacak değildim. Bunu unutmak için kendime izin veremezdim. Ne aradığımı unutmak, buradaki hayata razı olmak demekti. Sonsuza kadar burada kalmaya ve bir hayalete dönüşmeye hiç niyetim yoktu.

Bir fısıltı zihnimi doldurup baştan çıkarıcı bir düşünceyi dile getirdi: *Will hayatında olursa öyle olmayacağını biliyorsun.*

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

23

Will arabayı park eder etmez Tamra yanımızdan ayrıldı. Hızlı adımlarla otoparktan geçişini izledim. El sallayarak birilerini selamladı. Adını bilmediğim bir kızla konuşmak için duraksadı. Yıllardır birbirlerini tanıyormuş gibi sohbet ediyorlardı.

Will ve ben ses çıkarmadan oturduk. Oturduğumuz yerden, otoparkın arkalarından, arabaların okul kapısındaki daha iyi park yerlerine doğru ilerleyişini izledik.

Arabayı bu kadar geriye park etmiş olmasının tek bir nedeni olabilirdi, kimsenin bizi görmesini istemiyordu.

Acı bir kahkaha boğazımda yükseldi fakat bastırdım. Sanırım yanında ben varken dünyayla yüzleşmeye zannettiği kadar hazır değildi. Kitaplarıma sarılıp arabadan inmeye hazırlandım.

"Sanırım içeri girmeliyiz," dedi.

Başımı salladım.

Motoru kapadı. "İlk dersin ne?"

"Neden soruyorsun?"

Yüzünde garip bir ifadeyle bana baktı. "Jacinda," diye adımı fısıldadı, neredeyse kahkahalar atacaktı. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? Şaka yaptığımı mı zannediyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki. Evet. Şüphenin gün gibi ortada olan şeyleri bile görememenize yol açması ne komikti.

"Seninle sınıfına kadar yürüyeceğim," diye açıkladı.

Benim istediğim de bu, diye kendime hatırlattım. Ona yaklaşıp aramızdaki bağı keşfetmeliydim. Ona yaklaşıp sırdaşı olmalıydım. Diğer sürülerle ilgili öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliydim. Birkaç üstü kapalı soru işimi görecekti muhtemelen. Ardından, aradığım yanıtlara kavuştuğumda harekete geçebilirdim. Ondan ayrılıp kaçabilirdim.

Sonsuza kadar onu geride bırakma düşüncesi tuhaf hissetmeme yol açtı. Bakışlarımı aşağı kaydırıp Will'in direksiyonu tutan güçlü elini izledim, bir erkeğin ellerini sevmenin mümkün olup olmadığını düşünüyordum. Sadece onlara bakarak bile özlem duymak mümkün müydü? Elleri güçlü ve güneşten bronzlaşmıştı. Damarları hafifçe ortadaydı.

"Sence de uygun mu?"

Bakışlarımı yeniden yüzüne kaydırdım. Bir an planlarımı sorduğunu zannettim. Onu kullanmaya bir itirazım yok muydu? Ağzımda kötü bir tat belirdi. Başımı salladım, gözlerimi kırpıştırıp düzgün düşünmeyi denedim. Eğer mesele sadece onunla olmakla elde ettiklerim olsaydı belki de bir sorun olmazdı. Ama iş orada bitmiyordu. Mesele sadece özümü hayatta tutması değildi. Evet, bu ilişkimizin büyük bir parçasıydı ama fazlası vardı. Draki halindeyken bana tek bir bakış atmış ve güzel olduğumu, kurtarılmaya değdiğimi düşünmüştü. Bu bilgi sonsuza kadar zihnimde olacaktı, bana yaptığı iyiliği asla unutmayacaktım.

Bu, beni her zaman ona çekecekti.

Koltuğunda kımıldandığında deri gıcırdadı. "Sana olan hislerim, Jacinda... senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum."

Bana yönelttiği bakışlar öylesine açtı ki sadece başımı sallayabildim. Elbette hissediyordum. "Evet," diye itiraf ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama onu anlamıyordum. Bana karşı neden böyle hisler taşıdığını çözemiyordum. Neden beni bu kadar çok istiyordu? Ona sunacak neyim vardı? Dağlardaki o gün beni neden kurtarmıştı? Neden şimdi peşimdeydi? Daha önce başka hiçbir kız ilgisini çekmediği halde neden benimle ilgileniyordu?

"Güzel," dedi. "O zaman bir randevuya ne dersin?"

"Randevu mu?" diye tekrar ettim, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamışım gibi.

"Evet. Gerçek bir randevu. Resmî bir şey. Sen. Ben. Bu gece. Bunu uzun zaman önce yapmalıydık." Gülümsemesi büyüdü ve yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "Akşam yemeği, sinema. Patlamış mısır."

"Evet." Kelime, ben engel olamadan dudaklarımdan dökülmüştü.

Bir an için unuttum. Benim sıradan bir kız olmadığımı ve onun sıradan bir oğlan olmadığını unuttum.

İlk kez Tamra'yı anlıyor, normal bir hayatın çekiciliğini hissediyordum.

"Evet." Bu kelimeyi söylemek bana kendimi iyi hissettirdi. Her şey normalmiş gibi davranmak, onun görüntüsünün tadını çıkarmak ve onunla çıkmamın başka bir nedeni yokmuş gibi davranmak hoşuma gidiyordu. Oysa onunla çıkma nedenim sonunda bizi sonsuza kadar birbirimizden ayıran şey olacaktı.

Aptal kız. Onunla bir geleceğin olabileceğini mi sanıyordun? Annem haklıydı. Büyüme zamanı gelmişti.

Gülümsüyordu. Sonra dışarı çıktı. Bir saniye için kafam karıştı. Derken kapımda belirdi, benim için kapıyı açıp dışarı çıkmama yardım etti.

Birlikte otoparkı geçtik. Yan yanaydık. Birkaç adım attıktan sonra elimi tuttu. Binanın önüne yaklaştık. Bayrak direğinin dibinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oyalanan gençleri gördüm. Tamra ve her zamanki arkadaşlarını. Aralarında Brooklyn de vardı.

Elimi çekmeyi denedim. Parmakları benimkileri sıkı sıkı tuttu.

Ona baktığımda gözlerindeki kararlılığı gördüm. Ela gözleri sabah güneşinde ışıldıyordu. "Korkak."

"Ah." Ağzımdan sadece bu ses çıktı. Kulaklarıma inanamıyordum.

Durup onunla yüzleşmek için döndüm. İçimde bir şeyler kayıp gitti, özgür kalan bir duygu beni beslemeye başlamıştı.

Parmak ucuma kalkıp elimi boynuna doladım ve yüzünü yüzüme yaklaştırdım. Onu öptüm. Orada, bütün okulun önünde. Çok dikkatsizce yapılmış bir hareketti. Büyük aptallıktı. İspatlamam gereken bir şey varmış gibi onun sahibi olduğumu tüm dünyaya ilan ediyordum; birleşme töreni için sürünün karşısına geçen drakiler gibiydik.

Derken seyircilerimiz olduğunu unuttum. Dudaklarımızın birleşmesi dışında her şeyi unuttum. Ciğerlerim alev aldı, tenim ışıldadı. Derim de ciğerlerim kadar sıcaktı. Isı ciğerlerimden yukarı yükseldi.

Kesinlikle yaptığım en akıllıca hareket değildi.

Çok geç olmadan ondan uzaklaştım. Buharın ağzıma dolduğunu hissediyordum ve dışarı çıkmaması için dudaklarımı büzdüm. Burun deliklerim açılınca ısı oradan dışarı çıktı. Parmak uçlarımla yüzüme dokunup kızarıp kızarmadığımı anlamaya çalıştım.

"Hey, Will. Jacinda." Xander yanımızdan geçti, dar yüzünde bugün her zamankinden yumuşak bir ifade vardı ama gözleri her zamanki gibi boş ve ruhsuzdu.

Will gerildi. Çenesi yeniden kasıldı, bütün kasları gerildi.

Angus'un tavırları daha netti. Kardeşinin yanında yürüyen kaslı maymun ağzı açık bize bakıyordu.

Will gözleriyle yanımızdan geçip gidişlerini izledi. İlk zil çaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geç kalacağız." Ön kapıya baktım. Herkes harekete geçmişti. İnsanlar sel gibi kapılardan içeri akıyordu. Tamra insan göçüne katılmadan önce bana bakıp selam verdi.

Tek bir kişi hariç herkes gitmişti. Brooklyn, parlatıcılı dudaklarını büzmüş, öfkeli bakışlarını bana dikmiş duruyordu. Bakışlarımı ondan kaçırıp Will'e döndüm. Brooklyn'e bakmadığını gördüm. Gözleri benim üzerimdeydi. Sessiz bir soruyu yanıtlarcasına başını sallayıp yeniden elimi tuttu.

Ve Brooklyn'i unuttum.

Catherine yedinci dersten önce koridorda beni yakaladı.

"Erkek arkadaşın nerede?" diye dalga geçti. Yine.

Bütün gün benimle dalga geçmişti. Will sınıfına gitmeden önce öğle yemeğini yiyeceğim masaya kadar bana eşlik ettiğinden beri.

"Bilmiyorum."

Koridora baktım. Şimdiye kadar ne zaman zil çalsa sınıfımın kapısının önündeydi. Nasıl bu kadar çabuk gelebildiğini çözebilmiş değildim fakat yakındığım söylenemezdi. Yanımda o varken kalabalık koridorlardan geçmek benim için daha kolaydı. Drakime kendini iyi hissettiriyor, beni güçlendiriyordu. Geri kalan her şeyin kaybolup gitmesini sağlıyordu... Ne yazık ki buna insan görünüşüm de dâhildi.

"Çabuk ol. Dersten önce tuvalete gidelim." Catherine'i takip edip etüt sınıfının yanındaki tuvalete girdim.

Ben onun işini bitirmesini beklerken bölmenin içinden benimle konuşuyordu. "Gelmek istersen bu gece Brandon'la konsere gideceğiz..."

"Planlarım var."

"Tahmin edeyim. Will."

Bir kız tuvaletten çıkınca geriye sadece ikimiz kaldık. Zil çalarken dışarıdaki öğrencilerin gürültüsü uzak mırıltılara dönüştü. Catherine bölmeden çıkıp lavaboya ilerledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Acele etsen iyi olur," dedim.

O sırada tuvaletin kapısı sonuna kadar açıldı. Artık yalnız değildik.

Brooklyn yanında dört kızla içeri girdi. Her zamanki ekibi.

Hiçbiri gülümsemiyordu. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı ve birbirlerine ne kadar benzediklerini düşünmeden edemedim. Parlak dudaklar, siyah far. Dümdüz saçlar.

Catherine suyu kapadı. Ellerini sallayıp kapının önünü kesen kızlara baktı.

İç çektim, tuhaf ama hiç etkilenmemiştim. Neden burada olduklarını biliyordum. Sanırım er ya da geç bu an gelecekti. Catherine de bu işe bulaştığı için üzgündüm.

Son zil çaldı.

Dışarıdaki koridor bomboştu ve tuvalet aniden bir mezar kadar sessizleşmişti. Üstelik içerisi bana haddimi bildirmeyi planlayan kızlarla doluydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24

Saniyeler geçti. Belki dakikalar. Birinin konuşmasını veya hareket etmesini bekleyerek ne kadar zaman geçirdiğimizi bilmiyorum. Brooklyn'i izliyordum, bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin edemiyordum. Bence o da ne söyleyeceğini veya yapacağını bilmiyordu.

Kararsızlığından yararlanmayı umarak harekete geçtim. "Çalan son zildi. Yok yazılmak istemeyiz." Catherine'e baktım ve peşimden gelmesini işaret ettim.

Brooklyn başını yana eğip donuk bir sesle bana karşılık verdi. "Şu an derse geç kalmanın benim için önemli olduğunu söyleyemem."

Birkaç adım önünde durdum. O ve yolumu kesen yandaşları sıralarını bozmamıştı. Buldozerle ezip geçmek dışında onları hiçbir şey etkilemeyecekti.

"Benim için neyin önemli olduğunu biliyor musun?" diye devam etti Brooklyn.

Gözlerimi kaçırmaksızın devam etmesini bekledim.

"Senin gibi kızıl saçlı sürtüklerin okuluma gelip buranın sahibiymiş gibi davranmaları."

Catherine araya girdiğinde sesinden sıkılmış olduğu ve sabrının tükendiği belliydi. "Bu işin peşini bırak, Brooklyn."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brooklyn'in kızlarından biri Catherine'in önüne dikildi. "Seninle konuşan yok, ucube."

Brooklyn öne çıktı. Burun buruna geldik.

Omuz silktim, kendimi öfkeli amigo kızların şampiyona için kavga ettikleri berbat bir filmin içindeymiş gibi hissediyordum. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

Sakinliğim daha da öfkelenmesine yol açtı. "Geldiğin fare deliğine geri dön."

"Buraya gelmeyi ben istemedim. Belki annemle bu konuyu konuşabilirsin... şimdiye kadar şansım yaver gitmedi."

Annemle konuşma fikrini ciddi ciddi gözden geçiriyormuş gibi başını yana eğdi. "Şuna ne dersin? Ortadan kaybol yoksa bedelini kız kardeşin öder."

Derin bir soluk alıp beş kızın suratına baktım. Bunlar ciddi miydi?

"Evet. İkiniz için de okulun cehenneme dönmesini ister misin?" dedi sarışınlardan biri. Sanırım onu amigo kızların gösterisinde, piramidin tepesinde görmüştüm.

"Tamra'dan hoşlandığını sanıyordum," dedim.

Brooklyn omuz silkti. Kollarını kavuşturdu. "Onunla bir sorunum yok. Okulun düzenine saygı duyuyor. Onunla anlaşabilirdik." Bakışları üzerimde dolaştı. "Ama sen buraya uymuyorsun."

"Tamra'yı bu işe karıştırma." Ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avucuma batsa da acıyı kucakladım. Öfkem acıdan hoşlanmıştı. Ciğerlerim yanıyordu. Alevler içimde birikiyordu. "Bu iş seninle benim aramda."

"Ah," dedi Brooklyn alaycı bir tavırla. "Ne tatlı, değil mi? Demek kız kardeşini seviyorsun. Belki kendini Will'in kollarına atmayı bırakırsan Tamra'nın takıma girmesine izin veririm."

Kızlar bilmiş bilmiş gülümseyerek başlarını salladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Havadaki gerilimi hissediyordum, asit kadar keskindi, ciğerlerimi yakıyordu.

"Tüm bunlar saçmalık, haydi, Jacinda." Catherine kızları geçmeyi denedi, kollarıyla iterek kapıya ulaşmaya çalıştı. Yanlış bir hareket. Bu eylem Brooklyn ve ekibini harekete geçirdi. Gerilen ipler kopmuştu.

Kızlar, Catherine'in üzerine atıldı. Catherine bağırdı, keskin bir tınısı vardı. Deniz rengi gözlerini gördüm, panik içindeydi. Derken, diğerlerinin altında kaldı.

"Catherine!" Aralarına daldım. Birbirine girmiş vücutların ortasındaydım.

Kaburgalarıma inen bir dirsek ciğerlerimdeki havanın boşalmasına yol açtı. Catherine'i bulamıyordum. Kimin kim olduğunu çözemiyordum. Yüzüm acı içindeydi. Sanırım biri bana yumruk atmıştı. Bir cızırtı beynimi doldurdu, enerji içimde birikti. Göğsümdeki hava titreşti ve her şey için çok geç kaldım. Bir şekilde yere düştüm. Enfes bir titreşim özümden yayılarak vahşi bir ateş gibi bütün vücudumu sardı. Bütün hücrelerim yanmaya başlamıştı.

Derimin altında soğuk parkeleri hissediyordum.

Bir ayakkabının sivri topuğu kaburgalarıma saplandı. İnleyip ayağa kalkmaya çalıştım. Acı.

Ne kadar ayağa kalkmaya çalışırsam beni o kadar aşağı çekiyorlardı. Çenem yere yapıştı. Ağzımdan kanlar akıyor, bakırımsı koku burnuma doluyordu. Yutkunup zeminin soğuğunun içimdeki alevleri yatıştıracağını umdum. Ne yazık ki o kadar şanslı değildim. İçim yanmaya devam etti. Ciğerlerim alevle doldu. Buhar ağzımı dolup burun deliklerimden dışarı çıktı.

Küfürler savuruyorlardı. Bana neler yapacaklarını söylüyorlardı. Tuvalete ilk girdiklerinde amaçları neydi bilmiyorum ama şimdi sürü zihniyetine kendilerini kaptırmış durumdaydılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tutun onu!"

"Yakalayın onu!"

"Saçını tutun!"

Bir el saçlarıma daldı ve koca bir tutamı yumruğuna doladı. Yaşlar gözlerime doluştu. Yeniden görebilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Düşünmeden başımı üstüme yığılan vücutlara doğru çevirdim. Beni tutan, canımı yakan eli buldum... dudaklarımı aralayıp derin bir nefes aldım ve havayı ciğerlerime doldurdum.

Bütün gücümle ateş püskürttüm.

Çığlıklar her şeyi sona erdirdi. Filmlerde duyduğunuz çığlıklara hiç benzemiyordu. Bağırışlar havada asılı kaldı, duvarlarda yankılandı, saniyeler boyunca kulaklarımdan gitmedi. Çığlıklar her şeyin donup kalmasına yol açtı. Buna kalbim de dâhildi.

Herkes deliler gibi etrafa bakınıp alevlerin kaynağını arıyordu. Ben hariç herkes.

Brooklyn'e baktım. Yüzü bembeyazdı. Dudakları titriyordu. Gözlerinde acı vardı. Olduğu yerde sallanıp parmaklarıyla kolunu tuttu. Havayı kokladım. Yanık et kokusu.

Amigo kız piramidinin tepesini oluşturan sarışın, Brooklyn'in yanına gitti. "Ne oldu?"

Brooklyn'in bakışları üzerime kondu. "Beni yaktı!"

Brooklyn elindeki yanığı göstermek için kolunu havaya kaldırdı. Galiba ikinci dereceden bir yanık. Hasarlı derinin pembemsi, yağlı bir görünüşü vardı. Bütün bakışlar bana döndü.

Onu düzeltmemek için kendimi zor tuttum. Elindeki ciddi bir yanık değildi. Dudaklarım aralanır aralanmaz ağzımı kapayıp alevleri yutmuştum. Çok azı ağzımdan kaçıp ona ulaşmıştı. Kontrolü ele almasaydım çok daha kötü olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Catherine bana bakıp alçak sesle, "Yanında çakmak mı var?" diye sordu.

Ona yanıt verme şansı bulamadım.

"Yakalayın onu!"

Üzerime yüklendiler. Yine. Mücadele edip kurtulmaya çalıştım. Tenim titreşti ve draki dışarı çıkmaya çalıştı.

Brooklyn emirler yağdırırken Catherine bana sesleniyordu.

Ciğerlerim iyice genişleyip dumanla doldu. Buhar boğazımı yaktı, burun deliklerim genişledi. Dudaklarımı sıkı sıkı kapalı tuttum. Yeniden ateş püskürtmemeye kararlıydım fakat ağzımda korkunun tadı vardı. Onlardan korkuyordum. Onlar için korkuyordum. Bu tuvaletten kaçamazsam drakimin yapacaklarından korkuyordum. Bunun herkes için ne anlama geleceğini düşünüp korkuyordum...

Ve bütün o korku işimi bitirdi. Binlerce yıllık içgüdüye karşı koyma şansım yoktu. Ciğerlerim bastırdı, kanatlarım çıkmak için çırpındı. İnledim, savaştım, direnebildiğim kadar direndim. Kemikler hareket etti, insan derisi kayboldu ve gerçek yüzüm ortaya çıkmaya başladı. Burun kemiğim genişledi ve elmacık kemiklerim keskinleşti.

Pes ettim. En azından kısmen. Tuvaletin kirli zemininde yatmış dayak yerken drakimi ancak belirli bir süre kontrol altında tutabilirdim.

Burnumdan nefes alıp verdim, tek seçeneğim vardı. Dikkatlice boynumu yana çevirip ağzımdan çıkan buharları üzerlerine saldım.

Beni bırakıp çığlıklar atarak geriliediler. Yere devrildiler.

Ayağa kalktığımda bir saniyeliğine aynada kendimi gördüm. Tenimin kızılımsı altın rengi parıltısı gözlerimi alıyordu. Hatlarım keskinleşmişti. Titreşen bir alev gibi yüzümde ışıltılar dolaşıyordu.

İnleyip kabinlerden birine dalıp kapıyı arkamdan kilitledim. Nefes alıp ciğerlerimi sakinleştirmeyi deniyordum.

Ve çaresizce hiçbirinin az önce aynada gördüğüm şeyi görmemiş olmasını umuyordum.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

25

Titreyen avuçlarımı kapıya yasladım. Başımı öne eğip ayakkabılarıma baktım, havayı dişlerimin arasından dışarı verip sırtımdaki acıyı bastırmayı denedim. Konsantre olmalıydım. Kanatlarımın yeniden katlanıp vücuduma dönmesini sağlamalıydım.

Nefes nefese bütün içgüdülerimle, beni ben yapan hücrelerle savaştım. Kollarım titriyor, kaslarım yanıyordu. Bir kısmım özgür kalmışken savaşmak çok zordu... geri kalanım da açığa çıkmak istiyordu.

İlk kez tam tersi oluyordu. Drakimi gömüp insan yüzümü ortaya çıkarmayı deniyordum.

Şimdi olmaz! Başımı yana yatırdığımda bir tutam saç ağzıma girdi ve onu tükürdüm.

Dışarısı seslerle doluydu ama söylenenleri kavrayamıyordum.

O an için tek yapabildiğim vücudumu saran ısıyla savaşmaktı. Derken onu duydum. Will'i. Ölüyor olsam bile bu sesi tanırdım. Çürümekte olan bir ceset bile olsam bu sesi duyduğumda kendime gelirdim. İçime ulaşıp alevleri canlandırıyordu.

Korkum daha da güçlendi.

"Git buradan!" diye yalvardım. Sesim şimdiden değişmiş durumdaydı, her zamankinden daha boğuktu. Çenemi ve boğazımı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eski haline gelmeye zorladım, insan sesine dönmeyi denedim. Ses tellerim sözümü dinlemiyordu.

Burada olmamalıydı. Beni böyle görmemeliydi.

"İyi misin?" Will kapıyı yumrukladı. "Sana zarar verdiler mi?"

"*Ona* zarar vermek mi?" dedi Brooklyn öfkeyle. "Koluma bak! Beni yaktı! Ona dokunmadım bile ve bana saldırdı! Çık dışarı!" Kapıya bir tekme inince titreyen avuçlarımda darbeyi hissettim. Geri çekildim.

Yüzüm gerginleşiyor, elmacık kemiklerim iyice belirginleşiyordu. Savaşı kaybediyordum. Kollarıma baktığımda derimin değiştiğini gördüm. Eski içgüdüler beni kollarına aldı. İnsan halime geri dönebilmek için zamana ihtiyacım vardı.

Will neden gelmişti?

Kanatlarım hafifçe dışarı çıkınca gömleğimin yırtıldığını duydum.

Pamuklu kumaş yırtılıp omuzlarımdan aşağı kaydı. Kanatlarım açıldı, zarları yavaş yavaş gerilip açılmaya, uçmaya hazırlanmaya başlıyordu. Henüz tam olarak ortaya çıkmış olmasalar da beni havaya kaldıracak kadar güçlüydüler.

Topuklarım yerden yükseldi.

Kabinin duvarlarına tutunup kızılımsı altın rengi kanatları sakinleştirmek için mücadele ettim. İçim ısıyla doluydu. Şekil değiştirmeye çalışırken çığlık atmamak için dişimi sıktım. Boğazımdan bir inleme döküldü.

"Jacinda! Kapıyı aç!"

Derken başka bir ses. Bir çarpma sesi. Ayakkabıların yer karolarının üzerinde çıkardığı gıcırtı. Gümleme. Kabin sarsıldı.

Nefes nefese bir, "Jacinda..."

Sesi artık kabinin ön tarafından gelmiyordu. Sesin geldiği yere baktım. Kalbim kulaklarımda atıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will kabinin üstünden bana bakıyordu, yüzünde şok geçirdiğini belli eden bir ifade vardı. Ela gözleri donuk bir şekilde parıldıyordu, bana baktığı sırada içimde bir şeyler öldü.

"Will," demeyi başardım ama kelimeler ağzımdan buharlarla beraber döküldü. İngilizcem güçlükle anlaşılıyordu. "Lütfen."

Artık karşımdaki genç adamın yüzünü tanımıyordum. Hâlâ eskisi kadar güzel fakat farklıydı. Korkunçtu. Sonra gitti. Ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Tuvaletten kaçıyordu. Benden kaçıyordu.

Müdürün masasındaki saate göre hâlâ yedinci dersteydik.

Bir hata olduğuna emindim. Türüme ihanet etmedim, her şeyi kaybetmedim, bütün umutlarım yok olmadı ve bu kadar zaman içinde Will'le aramdaki her şey bitmedi. Bir günden kısa sürede her şey bitmiş olamazdı.

Müdür telefonu kapatıp bana baktı. Kalın kaşlarının altındaki mavi gözlerinde sert bir ifade vardı. Bu ifadenin ergenlik çağındaki çoğu insana korku saldığına emindim ama benim üzerimde bir etkisi yoktu. Özellikle de şimdi, Will yakınlarda bir yerlerde yapbozun parçalarını birleştirirken ilgilenmem gereken çok daha ciddi sorunlar vardı.

Öylece oturup pencereden dışarı baktım. Kızgın güneşin altında yaşlı bir adamın teni gibi kırış kırış olan ve çatlayan kızıl kahverengi toprağı izledim.

Görevliler gelmeden önce insan haline dönmeyi başarmıştım. Catherine'in kavgayı bizim başlatmadığımız yolundaki şahitliğine rağmen uzaklaştırma almıştım. Brooklyn ve arkadaşlarının bize saldırdığına inanmamışlardı.

Kızlar üzerlerindeki yanıkları gösterip beni suçlamışlardı. Üstümden çakmak çıkmamasına kimse aldırmamıştı, teoriye göre çakmağı tuvalete atmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annen yolda." Başımı salladım, şimdiye kadar eve varmış olmalıydı. Öğleden sonra bizi almaya söz vermişti.

Üzerimde çamaşır deterjanı gibi kokan kırmızı bir Chaparral tişörtü vardı. Parçalanan gömleğim çöp kutularından birindeydi. Herkes kavga sırasında o hale geldiğini düşünmüştü.

"Bu okulda böyle davranışları hoş görmeyiz, Bayan Jones. Şiddete ve zorbalığa yer yoktur."

Başımı salladım ama söylediklerini duymuyordum. Zihnimde sadece Will'in yüzü vardı. Tuvaletten kaçtığı sırada ayaklarının çıkardığı gürültüyü hâlâ duyabiliyordum. Benden kimbilir ne kadar nefret ediyordu.

Sonunda olanlar zihnime yerleşti, dehşet duygusu her geçen anla daha derinlere işledi. Will'in benden nefret etmesinden daha kötü bir şey olduğu nihayet kafama dank etti.

Yapmamam gerekeni yapmıştım. Bütün drakileri açığa çıkarmıştım. En büyük sırrımız artık sır değildi. Yüzyıllardır bizi koruyan kalkana artık sahip değildik. Avcılar ve enkros artık bizimle ilgili gerçeği biliyordu.

Hepsi benim yüzümden olmuştu.

Daha doğrusu en az bir avcının bildiğini biliyordum. Öğrenmesi benim suçumdu. Gözlerimi kapadım. Mideme kramplar girdi. Soğuk bir sefalet duygusu her yanımı kapladı.

Anlaşılan müdür de hissettiğim acıyı görüyordu. Ama nedenini yanlış yorumluyordu. "Pişman olduğunuzu görüyorum. Güzel. En azından tavırlarınızın yanlış olduğunu anlıyorsunuz. Okula döndüğünüzde kendinize hâkim olacağınıza inanıyorum. Burada yenisiniz Bayan Jones ve iyi bir başlangıç yaptığınız söylenemez. Bu konuyu iyi düşünün."

Başımı sallamayı başardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzel. Annenizi dışarıda bekleyebilirsiniz." Kapıyı işaret etti. "Geldiğinde uzaklaştırma cezanızla ilgili onunla görüşeceğim."

Kalkıp gitmeye hazırlandım. Vücudum yavaş hareket ediyordu. Güçsüzdüm. Kavga yüzünden halsiz düşmüştüm. Bir iskemleye yığılıp gözlerini kısan sekreterin bakışlarına katlandım. Ortalığı ateş veren bir kaçık olduğum dedikodusu her tarafa yayılmış olmalıydı. Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı duvara yasladım ve annemi bekledim. Beklerken endişeleniyordum.

Will'in yapacakları beni endişelendiriyordu. Babasına anlatacak mıydı? Ya kuzenlerine? Yoksa sadece benimle yüzleşmeyi mi tercih edecekti? Onu açıkça gördüğü şeyi görmediğine nasıl ikna edebilirdim? Özellikle de beni evinde ortalığı karıştırırken yakaladıktan sonra.

Aslında ceza aldığıma memnundum. Yeniden onunla yüzleşmem gerekene kadar zamanım olacağı için memnundum. Elbette peşinde süvari birlikleriyle beni yakalamaya hevesli olarak kapımda belirmeyeceğini varsayıyordum.

Annem müdürle konuşmayı bitirdiğinde okul çoktan bitmişti. Müdürün ofisinden çıkıp etrafı boş bulduğumuzda içim rahatladı. Koridorlarda kimsecikler yoktu.

Binanın kapısından çıkıp otoparka ilerlediğimiz sırada annem benimle konuşmuyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Ona baktım, seyahatinin nasıl geçtiğini sormak, kehribara ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Şimdi bile, olan bunca şeyden sonra, benim bir parçam olan o mücevheri kaybedip kaybetmediğimizi öğrenmem gerekiyordu.

Tamra bizi arabanın yanında bekliyordu. Yüzü kızarmış fakat kızarıklığın nedeni onu güneşin altında bekletmiş olmamız değildi. Ağlamıştı. Kırmızı şortu ve beyaz tişörtü neden ağladığını açıklıyordu. Bugün seçmeler vardı. Onca şeyin arasında bugünün onun büyük günü olduğunu unutmuştum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hiç zaman kaybetmedi. "Nasıl yapabildin?" Yüzü alev alevdi. "Benim ne kadar iyi olduğumun hiçbir önemi yoktu. Altın madalyalı bir jimnastikçi bile olsam beni aralarına almazlardı! Sen onlara saldırdıktan sonra imkânsız!"

Dudaklarımdan acı dolu bir nida döküldü. Onu savunmaya çalıştığımı bilmiyordu. O kızların ne kadar şeytani olduğunu anlamıyordu. Yüzüne baktığımda şimdi bunları dinleyecek halde olmadığını gördüm. "Özür dilerim, Tamra ama..."

"Özür mü diliyorsun?" Başını iki yana salladı. "Nereye gidersek gidelim hep aynı şey olacak." Kollarını havada sallayıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Neden her şey hep seninle ilgili olmak zorunda?"

Ona bakakaldım. Gözlerimi benimkileri andıran gözlerine diktim. Keşke ona verecek bir yanıtım olsaydı. Keşke suçlamalarını inkâr edebilseydim ama edemezdim.

Annemin sesi ikimizi de susturdu. "Burası ne yeri ne zamanı. Arabaya binin. Şimdi." Etrafa tedirgin bakışlar attı. Otoparkta oyalanan insanlar vardı ve tartıştığımızın farkındaydılar.

Arka koltuğa geçtim. Annem kapıyı çarptığında çoktan kemerimi takmıştım.

"İkinizin orta yerde kavga etmeniz dikkatlerini üzerimize çekmekten başka işe yaramaz." Elinde anahtarlar, omzunun üzerinden bana baktı. "Müdürle konuştum. Şimdi bana neler olduğunu açıklayabilir misin?"

Dudağımı ısırıp nefesimi verdim. Olanları anlatmanın kolay yolu yoktu. "Tuvalette üstüme atladılar." Her gün olan bir şeymiş gibi omuz silktim. "Drakim ortaya çıktı."

Kardeşim inledi.

Annemin omuzları çöktü. Dönüp arabayı çalıştırdı. Havalandırmadan gelen sıcak hava yüzüme vuruyordu. "Durum ne kadar kötü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çünkü drakimin ortaya çıkması ona göre ancak kötü olabilirdi. Ve sanırım bu sefer haklıydı, kötü bir zamanlamaydı.

"Tuvaletteki bölmelerden birine saklandım. Beni görmediler. Bir şey gördülerse bile ne gördüklerini anlamamışlardır. Ama ellerinden kurtulabilmek için birini yaktım." Gözlerimi kırpıştırdım. "Bir kişiden fazlasını da yakınış olabilirim."

Kardeşim öfke içinde koltuğunda sallandı. "Muhteşem."

"Tamra," dedi annem ve iç çekiyor. Burun delikleri büyüyüp küçülüyordu. "Tüm bunlar Jacinda için hiç kolay değil. Umabileceğimizden çok daha iyi idare etti."

Bu söz beni şaşırttı ve ne kastettiğini merak ettim. Hiç de "idare ediyormuş" gibi hissetmiyordum. Ucu ucuna dayanıyormuşum gibi geliyordu.

Annem arabayı otoparktan çıkardı. "Evde geçirilecek bir hafta tam ihtiyacın olan şey olabilir."

"Evde bir hafta mı?" Tamra dönüp öfkeyle bana baktı. "Uzaklaştırma mı aldın?"

"Belki de seni aceleye getirdim," diye devam etti annem. "Hemen okula başlamamalıydın. Tüm bunlar senin için... çok fazla."

"Ben okula gitmek istiyorum," dedi Tamra.

"Bir gecede değişmeni beklememeliydim. Mayıs ayı neredeyse bitti. Eğer yaza kadar dayanabilirsen, önümüzdeki sonbaharda okul yeniden başladığında eminim ki..."

"Kimse beni dinlemiyor mu?" diye bağırdı Tamra. "Bugün çok önem verdiğim bir şeyi kaybettim!" Bacağını yumrukladı.

Annem şaşkınlıkla ona baktı.

Tamra olanlara bir anlam veremiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Neden her şey her zaman Jacinda'yla ilgili?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem yumuşak bir ses tonuyla devam etti. "Ona zaman tanı, Tamra. Yakında bunlar bitecek..."

"Ölmüş olacağımı söylemeye çalışıyorsun," dedim suçlarcasına. "Neden ne demek istediğini açıkça söylemiyorsun? Drakimin yakında öleceğini söylemek istiyorsun. Bu kadarı yetmedi mi? Bir parçamı öldürmek, beni öldürmek bu kadar kaçınılmaz ve seni mutlu edecek bir şeymiş gibi konuşmayı bırak. Neden beni olduğum gibi kabullenemiyorsun?"

Annemin dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Gözlerini yola dikti.

Tamra hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses çıkararak kafasını koltuğa yasladı.

İkisinin de beni asla olduğum gibi kabullenmeyeceğini anlıyordum. Sahip olduğum tek aile onlardı ama onlarla aramdaki bağın ne kadar koptuğu düşünülürse yabancı olsalar da fark etmezdi.

Will'i kaybetmiştim. Drakim açığa çıkmıştı. Ailemi kendimden uzaklaştırmıştım. Sürüm bile beni cezalandırmak istiyordu.

Gidecek bir yerim, kaçma şansım yoktu.

Ama burada kalamazdım.

O gece kız kardeşimin bir randevusu vardı.

Normalde Will'le dışarı çıkacağımız geceyle aynı gece. Durumun ironisi gözümden kaçmamıştı. Akşam yemeği. Sinema. Patlamış mısır. Tüm bunlar benim değil kız kardeşimin olacaktı artık. Will'in beni almaya gelmesini beklemiyordum. Yine de kapının çalındığını duyduğumda kalbim hızla atmaya ve midem kasılmaya başladı.

Kız kardeşimle randevusu olan çocuk gelmişti. Onu oturma odasına aldığımızda tedirgin, terli ellerini pantolonuna sildi. Adı Ben'di. Hoş gözleri olan sevimli biriydi. Sarışındı. Tamra ve benim kadar uzun değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will'i ve artık gerçekleri bildiğine göre ne yapacağını düşünmemeye çalıştım. Her an o ve ailesi ön kapıdan girip beni yakalayabilirdi. Ayakta durmamı sağlayan tek şey ilk karşılaşmamızın anısıydı. O anı bana umut veriyordu. O gün gitmeme izin vermişti. Artık beni daha yakından tanıdığına göre incindiğimi görmek istemeyecekti. Beni ailesine teslim edemezdi. Yoksa yanılıyor muydum? O ailenin parçası olmak istemiyordu. O aileden nefret ediyordu.

Yine de ona gereğinden fazla güvendiğimi hissediyordum. Anneme her şeyi anlatmalıydım ve Chaparral'dan ayrılmalıydık fakat bir türlü o kelimeleri söyleyemiyordum. O kelimeler beni sonsuza dek Will'den ayıracaktı. Onunla aramda bir bağ olduğunda değil... Özellikle de şimdi. *Aptal*, Jacinda. Hiçbir şey yapmadan duramazdım. Ailemi riske atmamalıydım. Will'in bir avcı gibi davranmayacağına ve ailesine olan biteni anlatmayacağına güvenemezdim.

Pencereden Tamra ve Ben'i izlerken hiç ses çıkarmadım. Sanırım biraz somurtuyordum.

Korkunç hissediyordum. Tamra'nın bir randevusu olduğu ve benim olmadığı için değil, birinin ona çıkma teklif ettiğini dahi bilmiyordum. Birinden hoşlandığını bilmiyordum. Bugün herhangi bir şey söyleyip onun gecesini de mahvedemezdim. Bu gecelik susacaktım. Belki yarın...

Haklıydı. Her şey her zaman benimle ilgiliydi. Bunun farkına varmak, başka şeylerin de farkına varmamı sağlamıştı. Bunlardan biri ciğerlerimdeki bütün havayı söküp aldı ve gözlerimin yaşlarla dolmasına yol açtı.

Yakında her şey sadece benimle ilgili olacaktı çünkü hayatımda kimse kalmayacaktı.

Buradan ayrılırken tek başıma hareket etmeliydim. Hayatımın sonuna kadar yalnız olacaktım.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

26

Tamra, pazartesi sabahı okula gitmek için evden çıktığında uyanıktım ama ayağa kalkmadım. O giyinirken uyuyormuş taklidi yaptım. O ve annem gittiklerinde kalkıp eskiden babamın yaptığı gibi peynirli omlet yaptım ve televizyondaki sabah programlarını açıp boş boş ekrana bakarak kahvaltımı ettim.

Öğleden sonra evdeki ölüm sessizliği canıma tak etti. Will'in ne yapacağı ve ne yapmayacağı konusunda endişelenmek yetmişti. Yürüyüşe çıkacaktım. Beş dakika içinde giysiler terden üzerime yapıştı. Golf sahasına ulaştığımda çorak toprağın ortasındaki yeşilliğin tadını çıkarmak için duraksadım. Yeşilliğin kenarına geçip çirkin pantolonlu, gümüş saçlı emekliler ne yaptığımı merak edercesine gözlerini bana dikene kadar çimenlerle oynadım. Gelecek hafta yeniden uçmayı deneyeceğime kendi kendime söz verip sonraki hamlemi planladım. Niyetim gizlice Will'in evine girip haritaya bakmaktı.

Eve vardığımda Bayan Hennessey evinin önündeki çiçekleri suluyordu. "Demek o sensin."

Durdum. "Efendim?"

"Annen birinizin okuldan uzaklaştırma aldığını söylemişti."

Harika. Havuz kulübesini serserilerden oluşan bir aileye kiraladığı yolundaki bütün şüphelerini doğrulamıştım.

"Sen olduğunu tahmin etmiştim," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne hoş diye düşünerek havuz evine doğru ilerledim.

"Gulaş yaptım," diye seslendi.

Duraksadım. "O ne?"

"Biftek, soğan, paprika. Ekşi krema." Omuz silkti. "Açsan diye söylüyorum. Fazla pişirmişim. Tek kişilik yemek yapmaya bir türlü alışamadım."

Bir an için yaşlı kadına bakıp onunla ilgili fikirlerimi gözden geçirdim. Belki meraklı değil, yalnızlık çeken biriydi. Bütün gün tek başına o sessiz evde kaldığı düşünülecek olursa yalnızlık çekmesi doğaldı. Ben de yalnızlık çekiyordum.

"Elbette açım," dedim. "Ne zaman yiyebilirim?"

"Yemek sıcak," dedi.

Peşinden içeri girdim.

Ertesi gün beni yemeğe davet etmesini beklemedim. Annem ve Tamra gider gitmez soluğu Bayan Hennessey'nin yanında aldım.

Bayan Hennessey fazla konuşmuyordu. Sürekli yemek yapıyordu. Fazla yemek pişirdiği konusunda şaka yapmamıştı. Beni semirmesi gereken bir sokak çocuğuymuşum gibi besliyordu. Hoş olduğu söylenebilirdi.

Will'i zihnimden uzaklaştırmama yardımı oluyordu.

Pudra şekeri serpilip reçel sürülmüş kızarmış ekmekten oluşan kahvaltımı ederken bir ses duydum. Biri kapıyı çalıyordu. Çatalımı tabağa bıraktım.

Bayan Hennessey de sesi duymuştu. "Sizin kapı mı?"

Başımı sallayıp ayağa kalktım ve pencereye gittim. "Kim olabileceğini bilmiyorum," diyerek perdelerin arasından eve baktım.

Will havuz evinin kapısında bekliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Donakaldım, seçeneklerimi değerlendiriyordum. Yere yatıp o gidene kadar burada saklanabilir miydim? Buna hazır değildim. Ona hazır değildim.

"Erkek arkadaşın mı?"

Başımı yana eğdim. "Hayır... evet... hayır."

Bayan Heneessey kahkaha attı. Sanki uzun zamandır gülmediği için kahkahası paslanmıştı. "Yakışıklı olduğu kesin," dedi. "Neden gidip onunla konuşmuyorsun?"

Ona ters bir bakış attım.

"Ne var? Kötü bir fikir mi?" diye sordu. "Neden korkuyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şeyden."

Bu bir yalandı. Evet, çok korkuyordum. Söyleyeceklerinden, kızlar tuvaletinde söyleyemediği ama gözlerinde gördüğüm şeyleri dile getirmesinden... Ve şimdi her şey kesinleşecekti, kelimelerini zehirli birer ok gibi kalbime fırlatacaktı.

Perdelerin arkasına saklanıp yeniden kapıyı çalışını izledim.

Adımı seslendi. "Jacinda?"

Bayan Hennessey açık pencereden dışarı baktı. "Korkmuyorsan neden onunla konuşmuyorsun? Neden saklanıyorsun? Yoksa sana karşı kaba kuvvet mi uyguluyor?"

"Hayır. Bana asla zarar vermez." En azından öyle sanıyordum. İlk karşılaştığımızda bana zarar vermemişti. Ama şimdi... Burnumu çekip titreyen ellerimi tişörtüme sildim.

Bütün vücudum gergindi. Bahçeyi taradım, kuzenlerinin çalıların arkasına saklanıp saklanmadığını kontrol ettim. Her an üstüme atlayabilirlermiş gibi geliyordu. Yukarı baktım. Avcı helikopterleri yoktu.

Tuvaletteki halini hatırlıyordum. Bölmenin tepesinden bana bakışını. Yüzündeki ifade gözlerimin önünden gitmiyordu. Korku ifadesi. Hoşlandığı kızın avlamak üzere yetiştirildiği yaratığa dönüştüğünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördüğünde suratında beliren şok. Beni draki halimde gördüğünde yüzünde beliren çelişki dolu ifadeyle aynı. Bu sefer aradaki fark o ifadenin midemi düğüm düğüm etmesiydi.

"Öyleyse ne bekliyorsun?" diye sordu Bayan Hennessey.

İşlerin kolaylaşmasını. Hayatın bu kadar zor olmadığı günlerin gelmesini.

Ama bunlar gerçekleşmeyeceğinden Bayan Hennessey'ye gülümseyip dışarı çıktım.

"Selam, Will," dedim yumuşak bir sesle.

Hemen bana döndü. Bir şeyler arar gibi bana bakıyordu. Ne? Karşısına geçip dönüşmemi mi bekliyordu? Kanatlar, ışıltılı deri falan...

Bakışları omuzlarımdan yukarı kaydı ve pencerede duran Bayan Hennessey'yi gördüğünü anladım.

"İçeri girelim." Hızlı adımlarla yanından geçip havuz evine, buharı tüten tenime merhem gibi gelen soğuğun içine girdim. Annem ve Tamra gittiğinde klimayı çok düşük bir seviyeye ayarlamıştım çünkü tenimde soğuğu hissetmek istiyordum.

Bunu yaptığıma çok memnundum. Özellikle de şimdi Will burada olduğu için.

Kapıyı arkamızdan kapadığını duydum. Küçük oturma odamızın ortasına vardığımda dönüp ona baktım. Ellerimi şortumun ceplerine soktum. Bel kısmı aşağı kaydı. "Okulda olman gerekmiyor mu?"

Öylece durmuş bana bakıyordu. Gözlerinde yoğun bir bakış vardı. Parlak. Bugün kahverengi veya yeşil değil altın rengiydi. Annemin sattığı kehribarı hatırlayınca kalbim sızladı. Kayıp ruhumun bir parçası. Bakışları her zaman etkileyiciydi fakat bu sefer farklıydı. Beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

Ve bir bakıma sanırım ilk kez görüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O gözlerde gördüğüm ifadenin ne olduğunu biliyordum. Kırgınlık. İhanet. Ona bunu ben yapmıştım ve artık kaçamazdım. Onun canını yakmak benim de canımı yakıyordu. Hem de tahmin ettiğimden daha fazla. Bu acı neredeyse babamı kaybetmenin, sürüyü terk etmenin, Azure'u ve Nidia'yı geride bırakmanın acısına eşti. Drakimin parmaklarımın arasından kayıp giden bir sis gibi yok olmasından duyduğum acıyla eşti. Kanatlarımı kesmeyi planlayarak önce onlar bana ihanet etmiş olsa bile türüme ihanet etmekle eşti...

"Bugün okula gitmemeye karar verdim," diye açıkladı.

"Baban öylece..."

"Babamdan izin almam. Hiçbir şey için iznini istemem gerekmez. Sorun çıkmadığı sürece umurunda olmaz." Yanaklarındaki gamzeler derinleşti. "Başka şeyleri umursar." Yavaşça başını salladığında midemde kramplar girdi. "O şeylerin ne olduğunu tahmin edebilirsin."

Kramplar iyice güçlendi. İşte başlıyorduk. Tüm kâğıtları açık oynamalıydık. Bildiğimi nasıl olsa biliyordu.

"Aile işi," diye sözünü tamamladım.

Dudakları acı bir çizgi oluşturdu. "Evet. Ailemin işi aileni avlamak."

Derin bir nefes aldım, bunu sormak zorunda olmaktan nefret ediyordum ama bilmem gerekiyordu. "Onlara benden bahsettin..."

Konuştuğunda ses tonu sertti. "Bahsetmiş olsam hâlâ hayatta olacağını mı sanıyorsun?" Öfkeli gözleri beni pençesine aldı.

Kanepeye yığıldım, şortumun kenarını çekiştiriyordum. "Sanırım hayır."

Başını iki yana salladı. "Evimdeki o odayı gördün..."

"Evet," diye karşılık verdim alelacele. Ailesinin av ganimetlerini topladığı odayı düşünmek istemiyordum. Ne zaman gözlerimi kapasam kâbuslarıma giriyordu. "Ailenin ne yapabileceğini biliyorum."

"Bunu bile bile mi evime geldin?" Öfkeliydi. "Ölmek mi istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seçme şansım yoktu!" Kendime sarılıp öfkesinden korunmaya çalıştım.

İç çekip bana doğru eğildi. Beklediğimden yakındı. Şu an olmasını istediğimden yakındı. Sabununun kokusunu alıyordum. Teninin kokusunu. Yavaş yavaş göğsümde buharlar birikti ve ısının tadı ağzıma kadar geldi. Duman burnuma doldu.

"Demek enkros değilsin," dedi. "Sen bir... *ejderhasın*."

Bunu söylemekte zorluk çektiğini görebiliyordum. Neredeyse gülümseyecektim. "Hayır, enkros değilim ve ejderha da değiliz. En azından uzun zamandır. Onların soyundan geliyoruz. Kendimize draki diyoruz."

"Draki." Başını yavaşça sallayıp bana yaklaştı, gözleri hâlâ öfkeliydi. "Bu olanlar seni çok güldürmüş olmalı, değil mi?" Sesi tenimi yalayan bir kuş tüyü kadar yumuşaktı.

"Hayır." Titredim. Dehşete düştüğüm için mi yoksa zevkten mi bilmiyordum. Belki her ikisi de. Bu kadar yakınında durmamalıydı. "Olanları eğlenceli bulduğumu söyleyemem."

"Sanırım haklısın. Ama bana söyleyebilirdin..."

"Söyleyebilir miydim?" Elimle alnımı, zonklamaya başlayan noktayı ovuşturdum. "Sanki sen bana her şeyi anlattın." İçim titrese bile sesim güçlüydü.

Yüzünde heykellerinkini andıran katı bir ifade vardı. "Ne yapmamı bekliyordun? Aklımdan çıkaramadığım kıza ailemin mistik yaratıkları avladığını mı söyleseydim? Avı saplantı haline getirdiklerini. Öldürmekten, para kazanmak için kasaplık yapmaktan zevk aldıklarını..."

"Kes şunu!"

Elimi dudaklarıma götürüp ağzımdaki kötü tadı uzaklaştırmaya çalıştım. Midemin bulantısı geçmiyordu. Bütün bu detayları duymak istemiyordum. Ailesinin benim gibilere ne yaptığını duymaya katla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

namazdım. Nelere şahit olduğunu, nelere karıştığını bilmek istemiyordum. Evim dediği o dehşetin ortasında durduğu anın görüntüsü zihnimden silmek istediğim anılardan biriydi.

"Ama sen gerçekleri biliyordun," dedi. "Beni daha önce gördün." Gözleri öfkeliydi, kelimelerse hızla ağzından dökülüyordu. Her biri öncekinden daha sert bir bıçak darbesi gibi üstüme iniyordu. "Beni dağlardan tanıyordun. Koridordaki ilk gün kim olduğumu anladın." Gözleri yüzüme, boynuma, vücuduma kaydı. Bana mağaradayken baktığı gibi bakıyordu. Tuvaletteyken baktığı gibi. İnsan derimin altındaki drakiyi görüyordu. "Sana zarar vermeyeceğimi bilmen gerekirdi. O zaman zarar vermedim. Şimdi neden vereyim?"

Kalkıp mutfağa gittim, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı fakat bana bu şansı tanımayacaktı.

Peşimden geldi. "Ben de senin ne olduğunu biliyordum. Kendini kandırma." Gözleri inanılmaz ölçüde parlaktı. Öpmek için beni kendine çekecekmiş gibi iki elini yüzüme doğru uzattı.

"Ne demek istiyorsun?" Bana dokunmaması için geri çekilip tezgâhın etrafından dolandım. Aramıza bir şeylerin girmesi beni rahatlatmıştı.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne olduğunu anlamasam da seni hatırladım. Seni *hissettim*."

Bu söylediği beni şaşırtmamıştı. Tamra'yla beraber dolabımın yanında durduğumuz gün gözlerinde, yüzünde bir şey vardı.

Yeniden elini kaldırdı ve bu sefer yüzüme dokunmasına izin verdim. Tenimde avucunu hissettim. Ağzımı kımıldatıp tenindeki tuzun tadını aldım.

Sesi içimdeki alevleri canlandırıyordu.

"Seni hatırlıyorum. O mağarada yanan bir alevin ışığı gibiydin, parıldıyordun, dans eden bir renk cümbüşüydün." Kelimelerinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyülenmiş halde tezgâhın üzerinden ona doğru eğildim. Eli yüzümdeydi. Eğer böyle konuşmayı sürdürürse yine gerçek halimi görecekti. "Bana beni düşündüğünü söyle. Bana *şimdi* beni düşünüyor olduğunu söyle."

Dudaklarım kımıldıyordu ancak konuşamıyordum.

Elini çekince aniden üşüdüm. Yorgundum. O kadar uzun zamandır böyle hissediyorum ki. Chaparral'a gelmemizden çok önce de durum böyleydi. On bir yaşında drakiye dönüşüp üzerimdeki bütün haklarımı kaybettiğimden beri böyleydi. Herkesin tanıdığı ateş püskürtene dönüşmüştüm. Ailem. Kardeşim. Cassian. Beni öncelikle ateş püskürten draki olarak görüyordu. Sanırım bunun suçu biraz da bendeydi. Kendimi hiçbir zaman ateş püskürten son draki olarak görmenin ötesine geçmemiştim. Ben de diğerleriyle aynı şeyi yapmıştım. Ancak şimdi, burada Will'leyken daha fazlası olduğumu anlıyordum. Sürüsünün, ırkının, ailesinin kurallarına tabi olmayan birisi. Draki olsun olmasın kişiliği için sevilebilecek birisi.

"Seni düşündüm," diye fısıldadım, sesim benim sesim değil gibiydi. Başka birine, kalbinin sesini dinlemekten korkmayan, her şeyi riske atacak kadar cesur birine aitti. "Seni düşünmeyi hiç bırakmadım." Asla bırakamayacağımı biliyordum.

O zaman yeniden ellerini yüzüme koyup beni ödüllendirdi. Dudakları dudaklarımdaydı, yavaşça dokundu, şefkatliydi ama açlık hissediyordu. Gittikçe güçlenen bir fırtına gibi varlığını hissettim. Nefesim dudaklarına ulaştı, beni daha güçlü öptü, elleri yüzümü daha sıkı tuttu. Bir an esip giden rüzgârları unuttum. Başı hafifçe yana eğilirken kolunu yakalayıp vücudunu kendiminkine doğru çektim.

Başlangıçta dudakları buz gibiydi fakat sonra sorunun o olmadığını anladım. Sorun bendim, gittikçe ısınıyordum. Fazlasıyla hızlı. İnleyip ondan uzaklaştım. İki elimle tezgâhı tutup sakinleşmeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

denedim. Fırtına rüzgârları yatıştı. Hâlâ yeteneğimden haberi yoktu ve bu şekilde öğrenmemesini tercih ederdim.

Göğsü hızla inip kalkıyordu. Adımı öyle bir arzuyla söyledi ki gözlerimi kapatmak zorunda hissettim. Yeniden gözlerimi açtığımda daha sakindi. Elini uzattığında kaçma ihtiyacı duymadım. Gözleri bana özlemini çektiğim sığınağı vadediyordu. Elimi eline koydum ve beni oturma odasına götürdü.

"Anlat bana," dedi, gözleri çaresizdi. Orada gerçeğe duyduğu açlığı gördüm.

Zaten biliyordu. En büyük sırrımızdan haberdardı. Ve mantıken ondan olabildiğince çok şey saklamam gerektiğini bilsem de yapamazdım. Türümün ve sürümün iyiliği için bile olsa olmazdı. Artık imkânsızdı.

Will'den hiçbir şey saklamak istemiyordum. Beni sayısız kere korumuştu. Dağlarda. Evinde. Hatta okuldaki o gün. Eğer bana zarar vermek isteseydi uzun zaman önce yapardı. Eğer bana acı çektirmek isteseydi gözlerinde şimdiki ifade olmazdı. Numara yapıyor olamazdı. Aramıza bir daha hiçbir şeyin girmesini istemiyordum. Artık gerçekleri konuşmanın zamanı gelmişti.

"Annem, Tamra... onlar benim gibi değil. Onlar... draki değil."

Bana baktı, kafası karışmıştı. Öteki elimi de eline aldı. Devam edip ona sürüyü, nasıl yaşadığımızı, nasıl dönüştüğümüzü anlattım. Evrimin bize sunduğu en büyük silahtan, insan kılığına girme yeteneğimizden bahsettim. "Ama korktuğumuzda ve tehdit altında olduğumuzda insan biçiminde kalmamız imkânsız. Türümüzün savunma mekanizması öyle gerektiriyor. Tehlike anında daha güçlü olduğumuz gerçek şeklimize dönüyoruz ve yeteneklerimizi kullanabiliyoruz. Bu yüzden Brooklyn ve arkadaşları bana saldırdığında tuvalette dönüşmeye başladım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre konuşmadık. "Yeteneklerden bahsettin. Seninki ne?" diye sordu Will.

Bakışlarımı kaçırdım. "Benimkini çoktan fark etmiş olabilirsin."

İşin zor kısmına gelmiştik. Oysa öyle olmamalıydı. Ne de olsa draki olduğumu biliyordu. Ama şimdi konuştuklarımız her şeyi başka bir seviyeye taşıyordu. Ben sadece draki değildim. Kendi türü içinde bile aykırı görülebilecek bir drakiydim.

Derin bir nefes alıp yüzüne baktım. "Ben bir ateş püskürtenim."

Kafası karışmış görünüyordu, alnındaki kırışıklıklara dokunma arzusu duydum.

"Artık öyle bir şey yok," dedi. "Yüzyıllardır ateş püskürten tek bir ejderha bile rapor edilmedi..."

"Sanırım şanslı genler bana düşmüş."

Gülümsemedi. Parmakları yüzümün yakınlarında dolaşıyordu ancak bu sefer bana dokunmadı. Sonunda yüzünde her şeyi anladığını gösteren bir ifade belirdi. "Merdivende... Tenin ısınmıştı. Az önce... dudakların..."

Kelimeleri içten içe buz gibi hissetmeme yol açsa da yüzüm kızardı. Başımı salladım. "Evet, bir bakıma... beni öptüğünde ısınıyorum."

"Yani... tüm bunların anlamı ne? Öpüştüğümüzde alev alma ihtimalim mi var?" Derken gözleri büyüdü. "Bu yüzden benden kaçıyordun. O gece öpüştüğümüzde bu yüzden koşarak uzaklaştın."

Sadece o gece değil, her seferinde kaçmamın nedeninin bu olduğunu belirtme ihtiyacına karşı koydum.

Elleri dudaklarımın sıcaklığını hatırlamak istermiş gibi dudaklarına dokundu. Güldüm. Acınası bir sesti. Durum bundan daha korkunç olabilir miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ateşin veya buharın dışarı çıkmasına izin verirsem birine zarar verebilirim," diye itiraf ettim. En azından doğru olduğuna inandığım şey buydu.

Konuştuğumuzda parmakları kolumdan aşağı kaydı. Tüm bu anlattıklarımdan sonra hâlâ bana dokunmak istediği için içim rahatlamıştı. Elimi ters çevirip avucumdaki çizgileri takip etti.

"Ve?" Gözlerini yeniden bana çevirdi. "Bilmem gereken başka ne var?"

"Derim..." Durup yutkundum.

Öne eğildi. Dudakları bileklerime tüy gibi hafif öpücükler konduruyordu. "Derine ne olmuş?"

"Biliyorsun. Gördün," diye inledim. "Değişiyor. Rengi..."

"Ateşin renklerine dönüyor." Bakışları bileğimden yüzüme kaydı ve çok uzun zaman önce sisin içinde, o mağarada söylediği kelimeyi tekrarladı. "Güzel."

"Bunu daha önce de söyledin. Dağlarda."

"Söylediğimde ciddiydim. Hâlâ öyle düşünüyorum."

Zayıf bir kahkaha attım. "Sanırım bana kızgın değilsin."

"Olabilseydim kızgın olurdum." Duraksadı. "Olmalıyım." Bana yaklaştı. Minderlere gömüldük. "Ama imkânsız."

"İmkânsız mı?" Parmaklarımı gömleğinin yakasına soktum. Yüzü benimkine o kadar yakındı ki gözlerindeki renkleri inceleme şansım oldu.

Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Sevinç çığlıkları atmak istememe yol açan bir şekilde bana bakıyordu. Bir an için gözlerinin irisleri parıldadı ve göz bebekleri neredeyse ince birer çizgiye dönüştü. Ardından, "Avına âşık olan bir avcı," diye mırıldandı.

Göğüs kafesim sıkıştı. Nefessiz kaldım. Muhteşem, diye düşündüm ama bunu söylemeye utandım. Az önce söylediklerinden sonra bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni seviyor muydu?

Onu incelerken bu seçeneği değerlendirip ciddi olup olmadığını düşündüm. Gerçekten bunu kastetmiş olabilir miydi? Yoksa neden söyleyecekti ki? Yoksa neden yanımda duracaktı? Neden ailesine ve ailesinin yaşam tarzına sırtını dönecekti?

Boğucu bakışlarıyla bana bakıyordu. Arabasındayken elimi kestiğim zamanı, kesikle ilgilenişini ve elini bacağımda dolaştırışını hatırladım. Midem düğümlendi.

Etrafa bakındığımda tehlikeli ölçüde yalnız olduğumuzu fark ettim. Merdivende olduğumuzdan, hatta ilk seferinde mağarada olduğumuzdan bile yalnızdık. Dudaklarımı yaladım. Yalnızdık ve bizi birbirimizden ayıracak bir zil sesi yoktu. Daha da tedirgin edici olan, aramızda hiç sır kalmamasıydı. Engel yoktu. Bizi durduracak hiçbir şey yoktu.

Nefesimi tuttum ve dudaklarının dudaklarıma dokunuşunu hissettim, başka hiç kimseye bu kadar yakın olamayacağıma emindim. Nefes nefese kalana kadar öpüştük. İkimiz de alevler içindeydik. Kanepede birbirimize sarıldık. Elleri tişörtümün altına girip sırtımı okşuyor, omurgamdaki çıkıntıları takip ediyordu. Sırtım karıncalandı, kanatlarım dışarı çıkmaya çalışıyordu. Ciğerlerindeki soğuk havayı kendi sıcak nefesimle birleştirdim.

Durup tenimin renk değiştirişini izlemeye başlamasına aldırmadım veya kemikler hafifçe değişirken yüzüme dokunmasını engellemedim. Değişmekte olan yüzümü öptü. Yanaklarımı, burnumu, gözlerimin kenarlarını. Öpücükler arasında bir kutsamaymış gibi adımı fısıldıyordu. Dudakları boynuma kayınca inledim. Geri kalan her şey kayboldu. Sadece o vardı. Gökyüzüne hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Öğle yemeği için peynir kızarttım; bir tane bana, iki tane Will'e. Hiç patates cipsimiz yoktu ama kilerde bir kutu turşu bulmuştum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu yediğim en güzel yemek." Meyve suyunu içmek için duraksadı ve bardağın üzerinden bana baktı.

"Peynir güzel bir peynir," dedim son parçamı da yerken.

"Şef iyi bir şef."

Gülümsedim ve bakışlarımı kaçırdım.

Müzik dinledik. Sohbet ettik. Tenim yeniden kızılımsı altın rengi parıltıya bürünene dek öpüştük. Dokunuşlarının sıcaklığı özüme işliyordu. Beni izlemek için geri çekildi. Ardından, yüzünü boynuma yaklaştırıp tenimi kokladı. Sanki tadını alabileceği bir şeymişim gibi. Ellerini kollarımda dolaştırıp daha da ısınmama yol açtı.

"Diğer ateş püskürtenler için de durum böyle mi?" diye sordu ve elimi eline aldı. "Yoksa sadece benim sihirli ellerim yüzünden mi böylesin?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Kabilemdeki tek ateş püskürten benim."

Bakışlarını üzerime dikti, artık gülmüyordu. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Bu yüzden sürüden ayrıldık. Annem benim için artık güvenli olmadığını söyledi."

Elimi daha da sıkı tuttu. "Sana zarar mı vereceklerdi?"

Kanatlarımı kırpmayı planladıklarını düşündüğümde ürperdim. Elimi elinin üstüne koyup parmaklarını gevşemeye zorladım. "Hayır, düşündüğün gibi değil. Sadece hayatımın kontrolünü ellerine almak istediler." Cassian'ı düşünüp yeniden ürperdim. "Bana sahip olmak istediler."

Yüzündeki ifade daha da ciddileşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Elindeki bilgiler yanlış değil. Ateş püskürtenlerin soyunun tükendiği sanılıyordu. Derken ben ortaya çıktım. Kuşaklardır sürüde doğan ilk ateş püskürten benim." Omuz silkip her şeyi hafife almayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

denedim. "Ve başkalarının da olmasını istiyorlar. Benim gibi başka çocuklar. Bu kadar basit."

Barbar yaratıklar olduğumuzu düşünmesini istemediğim için bilerek ona kanatlarımı kesme planlarından bahsetmemiştim. Ailesini göz önünde bulundurursam, böyle düşünmesine aldırmamam gerekirdi fakat aldırıyordum. Sürünün bana yapmayı planladığı şey o kadar zalimceydi ki utanmama yol açmıştı.

Bana uzun uzun baktığı sırada gözlerinden söylediklerimi sindirmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Derken, ne demek istediğimi tam olarak anladı. Sürümün nasıl benim gibi ateş püskürten ejderhalar elde etmeyi planladığını çözmüştü. Ela gözleri orman yeşiline döndü. "Sürün senden..."

"Bütün sürü değil," dedim hemen. Nidia'nın böyle bir arzusu olduğunu sanmıyordum. Bu yüzden o gece kaçmamıza izin vermiş olmalıydı. Azure ve diğer arkadaşlarım da bana bunların yapılmasına izin vermezdi. "Sürünün lideri bana eş olarak oğlu Cassian'ı seçti..." Yüzündeki ifade irkilmeme yol açtı, parmaklarımı elinin üzerinde dolaştırdım. "Tüm bunların hiç önemi yok." Uzanıp dudağının kenarını öptüm. "Şimdi buradayım. Seninleyim. Beni bulamayacaklar." Şey, Cassian hariç. O çoktan beni bulmuştu ama onunla sonra ilgilenebilirdim. Dönüşüne hâlâ birkaç hafta vardı.

Parmaklarını parmaklarıma dolayabilmek için elini hafifçe yana eğdi. "Gitmeyeceğine dair bana söz ver."

Nefesimi tutup gözlerine baktım, şimdi bir karar vermem gerektiğini biliyordum. Mesele sürüye dönüp dönmemek değildi. O kararı çoktan vermişti. Asla oraya dönemezdim. Ama şimdi Chaparral'da kalıp başka bir sürü bulma fikrinden vazgeçip geçmeyeceğime karar vermem gerekiyordu.

Will gitmeme yardım edebilirdi. Ondan bunu yapmasını istesem, gitmem gerektiğine onu ikna etsem, yakında Cassian'ın beni almaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geleceğini söylesem bana yardım ederdi. Gittiğimi görmek istemese bile bana yardım edecek kadar beni önemsiyordu.

Elimi sıktı. "Söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldadım. Oysa söz vermemeliydim çünkü içimdeki bir parça burada asla güvende hissetmeyecekti ve hissetmemeliydi.

En azından içimdeki drakiyi canlı tutmam için buradan ayrılmam gerekmiyordu. Will yanımda olduğu sürece drakim asla solmayacaktı. Birlikte ne olduğumu dünyadan saklayabilirdik. Birlikteyken her şeyi yapabileceğimize inanıyordum. Annem ve Tamra istedikleri hayata kavuşurdu. Herkes kazanırdı.

Uzaktan bir ses geldi. Yine o yaralı sesti. Aynı kuş olmalıydı. Ya da onun türünden başka bir kuş. Yağmurlu gece de buradaydı. Sığınacak bir yer aramayacak kadar aptal olduğunu düşünmüştüm.

"O da ne?" diye sordum.

Bir an neden bahsettiğimi anlamadı ancak sonra o da kuşun sesini duydu. "Çöl bıldırcını. Şakıması bütün kuşlarınkinden farklıdır. Hava ısındığında kasabaya gelirler. Su ve yiyecek ararlar. Bir de çiftleşecek bir eş."

Hangi nedenden bilinmez, yine ürperdim.

"Üşüdün mü?" Kollarımı ovaladı.

Buraya taşındığımdan beri bir kere bile üşümemiştim. Hissettiğim başka bir şeydi.

"Hayır, ama yine de kollarını omzuma dolayabilirsin."

O öğleden sonra Catherine okul çıkışı bize uğradı.

"Beni özledin mi?" diye sordu her zamanki doğal tavırlarıyla ve çantasını yere bırakıp benim gibi yatağın kenarına oturdu. Halini gören olsa her gün bize geldiğini sanırdı. "Seni tanıdığım için bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendimi asi gibi hissediyorum. Herkes Brooklyn'i ateşe verip vermediğini soruyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ateşe vermek mi?"

Catherine yastıklardan birini kabartıp başının altına aldı. "Olay anlatıla anlatıla biraz abartılı bir hale büründü." Sırıttı. "Belki hikâyenin son halinde benim de payım vardır."

"Ne hoş. Teşekkürler," dedim kinayeli bir sesle.

"Bir şey değil."

"Bu dedikodular işimi bitirmeye yeter." İlk kez okuldaki durumumu önemsiyordum. Eğer burada kalacaksam birkaç arkadaşa sahip olmak iyi olurdu. Dışlanmak istemiyordum. Ayrıca, okulda başarılı olmak isteyen Tamra'nın önünü kesmek de istemiyordum.

"Dalga mı geçiyorsun? Sen bir kahramansın." Dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi. "Önümüzdeki sonbahar okul kraliçesi bile seçilebilirsin."

Kısa bir kahkahanın ardından söylediklerine inanmak için kendime izin verdim. Sonbahar. Burada olacak mıydım? Will'le. İnanmaya cesaret edemediğim kadar hoş bir düşünceydi.

"Söylesene," diye söze başladı Catherine. Dosyamdan çıkan kâğıtlardan biriyle oynamaya başladı. "Rutledge bugün okulda yoktu..."

"Eee?" Aldırmıyormuş gibi görünmeyi denedim.

"Eee mi?" Harfi iyice uzattı, mavi yeşil gözleri anlamlı anlamlı bana bakıyordu. "Kuzenleri okuldaydı, yani onlarla bir yere gitmemişti. Nerede olabileceğini," başını yana eğdiğinde kâkülleri aynı tarafa toplandı, "merak ettim. Hiçbir fikrin var mı?"

Omuz silktim ve kalemin ucuyla oynadım.

"Xander'ın, Will'in nerede olduğuyla ilgili ne düşündüğünü biliyorum," diye devam etti.

Bakışlarını yeniden yüzüne kaydı. "Xander seninle mi konuştu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne garip değil mi? Yoksa paryalık günlerim sona mı eriyor?"

"Will'in nerede olduğunu sanıyormuş?"

"Seninle elbette."

"Benimle mi?" Dudaklarımı yaladım. "Böyle mi söyledi?"

"Öyle sayılır. Düşüncesi buydu ve etütte beni köşeye sıkıştırdığında bunu onaylamamı bekliyordu."

Yutkundum. Elimde değildi. Xander, enkrosla bir ilgim olduğunu düşünüyordu ve Will'in benimle birlikte olması bu düşüncesini değiştirmeyecekti. Neden kafasını bana taktığını anlamıyordum. Aralarındaki rekabet o kadar mı güçlüydü? Will'in arkalarından iş çevirip enkrosla gizlice anlaşma yapacağını mı sanıyordu? Bir türlü çözemiyordum.

"O çocuğun seninle sorunu ne?" diye sordu Catherine.

"Bilmiyorum."

"Evet, her neyse, ürkütücü bir tip. Annemin eski erkek arkadaşı Chad'i andırıyor. Adamın yüzünde bazen o korkunç ifade belirirdi. Sonunda onun hakkında uzaklaştırma emri çıkarmamız gerekti."

"İşlerin o noktaya varacağını sanmıyorum."

Catherine çok daha olgun bir tavırla başını salladı. "Asla emin olamazsın, Jacinda. Kimseyi gerçekten tanımak mümkün değildir. Özünde neler olduğunu bilemezsin."

"Doğru," diye mırıldandım. İçten içe bu söylediklerinin yanlış olmasını diliyordum fakat doğruydu. Keşke dünyayı ve dünyadaki herkesi gerçekten nasılsa öyle görebilseydim. Yalan, numara ve maske olmadan. Öte yandan eğer maskem olmasa uzun bir hayat sürme şansım olacağını hiç sanmıyordum.

Aynı gece daha geç saatlerde bile Will'le yaşadıklarımızın etkisiyle tenime sıcak bir titreşim hâkimdi, derim belli belirsiz ışıldıyordu. Ev

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana kalmıştı. Catherine akşam yemeği için bizdeydi ama annem işe gitmeden ve Tamra çalışma grubuna katılmak için evden ayrılmadan önce o da evine dönmüştü. *Bülbülü Öldürmek* kitabını okuyordum. Kitaptan hoşlanmıştım ama yarım saattir aynı sayfayı okuyup duruyordum çünkü dikkatim dağınıktı.

Penceremden bir gürültü geldi... Tırmalamayı andıran ses başlangıçta belirsizdi. Onu fark etmem zaman aldı. Önce dallardan birinin cama sürtündüğünü zannettim. *Var olmayan rüzgârın salladığı dal...*

Üzerimde bir ürperti dolaştı. Yataktan çıkıp yatağımla Tamra'nın yatağı arasındaki pencereye baktım. Lambanın loş ışığında perdelerin arkasındaki gölgeyi fark ettim. Hemen aklıma Xander geldi, sırrımı bildiğini ve beni almaya geldiğini düşündüm. Will söylediği için değil elbette, Xander ne olduğumu kendi başına çözmüş olmalıydı.

Sonra sürüyü düşündüm. Cassian'ı. Severin'i.

Ciğerlerimi havayla doldurdum. Kimsenin kurbanı olmayacaktım. "Kim var orada?" diye sordum.

Penceremdeki ses birisi sineklikle boğuşuyormuş gibi güçlendi. Bir tıklama ve makara sesi duydum. Sineklik kalktı.

"Kim var orada?" diye tekrarladım. Ağzım dumanla doluydu, yanaklarım şişmişti, dudaklarımdan bir duman bulutu çıktı. Sırtım karıncalanıyordu. Kanatların hareket edip kaçmaya çalışan bir canavar gibi derimi zorluyordu.

Pencere açıldı. Perdeler kıpırdandı. Tenim karıncalandı. Isı bütün vücuduma yayıldı. Ateş püskürtmeye hazır olarak dudaklarımı araladım.

Perdeler yana ayrıldı ve Will'in kafası karşımda belirdi. Parlak gözlerini gözlerime dikmişti. "Selam," dedi nefes nefese.

"Will!" Koşup içeri girebilmesi için perdeyi çektim. "Burada ne işin var? Senin yüzünden kalp krizi geçirecektim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kız kardeşinin gittiğini gördüm ama kapıyı çalmamam gerektiğini düşündüm. Annen evde mi?"

"İşe gitti."

Sırıttı, içeri girdi ve kollarını vücuduma doladı. "Yani sadece benimsin."

Gülümseyip ona sarıldım, onu özlediğim gibi onun da beni özlemesi hoşuma gidiyordu. Birbirimizi günün önceki saatlerinde görmüş olsak bile onu özlememe engel olamıyordum. O yanımdayken kendimi güçlü hissediyordum, dünya eskisi kadar korkutucu ve bunaltıcı değildi.

Yere oturduk ve yatağıma yaslandık. El ele tutuşup sohbet ettik. Bana ailesinden bahsetti. Kuzenlerinden. Hepsinden. Tanımadığım kuzenlerinden bile. Ama beni endişelendiren kişi Xander'dı.

"Xander benden nefret eder," diye açıkladı Will.

"Neden?"

Will duraksadı ve vücudunun gerildiğini hissettim. "Babam, amcalarım... onların favorisi benim."

"Neden?"

İç çekti. Konuştuğunda sesinde acı vardı. "Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Anlat bana?" diye ısrar ettim, Xander'la aralarındaki sorunun ne olduğunu öğrenmeye kararlıydım.

"Bazı konularda daha iyiyim."

"Ne gibi konularda?" diye sordum, beynimdeki bir fısıltı beni uyarıyor, bana durmamı, bu soruları kesmemi söylüyordu. Yanıtı bilmek istediğime emin değildim.

"Ben daha iyi bir avcıyım, Jacinda."

Ellerim ellerindeydi. Ellerime, güven içinde kendilerini onun ellerine teslim etmiş olan ellerime baktım ve midem bulandı. Elle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rimi çekip kurtarmaya çalıştım çünkü bu kadarı çok fazlaydı. Bunu nasıl kaldıracaktım?

Ellerimi bırakmadı. "Sana yalan söylemek istemiyorum, Jacinda. Ailemdeki en iyi iz sürücü benim. Sanki senin türünün varlığını nerede olursam olayım algılayabiliyorum. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Garip bir his. Ne zaman senin türünden birine yaklaşsam..."

Başımı salladım. Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Koridordayken verdiği tepkiyi anlıyordum; sanki beni görmeden önce varlığımı hissetmişti. "Önemli değil," diye mırıldandım ve söylediğimde ciddi olduğumu kavradım. Bana çekilmesinin nedenlerinden biri buysa, bunu ona karşı kullanamazdım. Drakimi canlı tutmak için ciğerlerimin oksijene ihtiyaç duyması gibi ona ihtiyaç duyduğum sürece olmazdı. "Demek bu yüzden ailenin sana ihtiyacı var."

"Evet." Başını salladığında kahverengi saçları alnına döküldü. "Ama avlanmak bana hiçbir zaman doğru gelmedi. Hiçbir zaman ejderhaların, şey, drakilerin öldürülmesi gereken tehlikeli yaratıklar olduğuna inanmadım. Babam öyle düşünmemi istiyor. Dağlarda seni gördüğümden beri onları başka hiçbir drakiye götürmedim. Yapamam. *Yapmayacağım*."

Gülümsedim ve buraya gelmemizin nedeninin bu olup olmadığını merak ettim. Will için. Benim için. Türümün her yerdeki üyeleri için.

Sonunda asla sormayacağını umduğum soruya sıra geldi. Üzerine düşünmek için kendime izin vermediğim bir konuydu çünkü şu an bunu düşünmeye katlanamıyordum.

"Ömrünüz ne kadar?" Başını yatağın kenarına yaslayıp bana baktı. "Söylenenler doğru mu?" Çok sakindi. Çok rahattı. Çok doğaldı. Onunlayken her şey hep böyleydi. Sanki bana bunu sormuyor, sanki son kullanma tarihimden bahsetmiyorduk. "Sonsuza kadar yaşayabiliyor musunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ölümsüz değiliz." Gülmemeye çalıştım fakat başaramadım. "Sonsuza kadar yaşayamayız."

Bir süre sessiz kaldı. Üzerinde gözlerindeki ışıltıya uymayan bir sakinlik vardı. Gerçeği, ölümsüz olmasak bile işlerin ölümlü olmak kadar basit olmadığını biliyordu. "Ne kadar yaşıyorsunuz?"

Dudaklarımı ıslattım. "Herkes için farklı. Pek çok..."

"Kaç yıl?"

"Kabilemdeki en yaşlı draki olan Nidia 387 yaşında." Bir saniye için sarsılmış göründü. Ardından o ifade kayboldu. Tarafsızlık geri geldi. "O bir istisna. O kadarı bizim için bile fazla. Yaş ortalaması genelde iki yüz veya üç yüz."

"Ortalama," diye tekrarladı.

Bu konuyu düşünmesine engel olabilirmişim gibi konuşmayı sürdürdüm. Verdiğim yanıtın aramızda açtığı uçumu kapatabilirmişim gibi çırpınıyordum. Zaten önümüzde bir sürü engel vardı. "Nidia'nı hayatta kalmasının nedeninin ortak irademiz olduğunu zannediyoruz. Sürüde özel bir yeri var. Ona o kadar ihtiyacımız var ki bizim için dayanıyor." Zayıf bir kahkaha attım ve hiçbir şey söylememesinden nefret etmiştim.

"Ne zaman yaşlı görünmeye başlıyorsunuz?"

Omuz silktim. "Asla... yaşlı görünmüyoruz." En azından insanların nitelediği gibi yaşlı görünmüyorduk.

"Bahsettiğin Nidia kaç yaşında görünüyor?"

Dudağımı ısınıp yalan söyledim. "Belki elli beş. Altmış."

Doğru değildi. Kırklarının ortasındaymış gibi görünüyordu ve karşılaştığım en yaşlı draki oydu. Bizler insanlar gibi yaşlanmıyorduk. Annem yaşlanmaya başlamıştı çünkü çok uzun yıllardır drakisini bastırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani ben saçları kırlaşmış, altmış yaşında biri olduğumda sen hâlâ..."

"Senden genç görüneceğim," dedim. Bu bilgi göğsüme bir yumruk gibi indi. Will daha yaşlı veya daha az yakışıklı olacağı için değil, o yaşa kadar hayatta kalmayı başarsam da onun yaşlanması karşısında elimden hiçbir şey gelmeyeceğinden. Onun yıpranışını, güçsüz düşüşünü ve ölüşünü izlemem gerekecekti.

"Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?" Elimi elinden kurtarıp karmakarışık saçlarımın arasında dolaştırdım ve bunu yaparken gözümden akan bir damla yaşı gizlice sildiğimi fark etmemiş olmasını umdum.

Tam o sırada ön kapı açılıp kapandı. Hemen ayağa fırladık. Tamra odaya girmeden birkaç saniye önce Will pencereden dışarı çıktı.

Yatağıma oturup normal görünmeye çalıştım. Pencereye bakmamayı deniyordum. Son konuştuklarımızı, yüzündeki ifadeyi, onun benden çok önce öleceğini bilmenin kalbime yaydığı soğukluğu düşünmemeye çalışıyordum.

Daha önce bu konuları hiç düşünmemiş, uzak gelecek olduklarından umursamamıştım. Ama şimdi bildiklerimin ışığında –beni seviyordu ve onu asla terk etmeyecektim, sonsuza kadar onunla olmak istiyordum– geleceği düşünmemek ve dehşetin pençelerini üzerimde hissetmemek imkânsızdı.

Sonsuzluk, onun için fazlasıyla kısa sürecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

27

Kahve ve jambon kokusuyla uyandım. Havayı kokladım. Olamaz. Sosis. Kesinlikle. Ve kızarmış yumurta.

Önce Tamra'nın yatağına, ardından saate baktım. 8.15. Kokular beni sardı. Gözlerimi ovalayıp dirseklerimin üzerinde doğruldum ve annemin kahve makinesini kapamayı unutup unutmadığını merak ettim. Midem gurulduyordu. Ama bu, yemek kokusunu açıklamıyordu.

"Sanırım bu, sorumu yanıtlıyor." Derinden gelen kadifemsi ses beni şaşırtmıştı.

Yerimden sıçrayıp sanki silah gibi kullanabilecekmişim gibi yastığı kaptım.

Will kapının eşiğinde durmuştu, elinde metal bir fincan vardı. Gri tişörtü omuzlarına ve göğsüne öyle güzel oturmuştu ki ona sarılmak istiyordum.

"Ne sorusu?" dedim.

"Sabahları da günün geri kalanında olduğun kadar güzel misin sorusu."

"Ha, şu soru," dedim ve saçımı omzumdan geri ittim. Yataktan yeni çıkmış halimle hiç de güzel görünmediğime emindim. Normal bir günde görünüşümden rahatsız olduğum söylenemezdi, yine de...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kim yataktan çıktığında harika görünürdü ki? "Yine buradasın," diye mırıldandım.

"Görünüşe göre öyle."

"Uzak duramıyor musun?"

"Anlaşılan duramıyorum."

Bence bir sakıncası yoktu. Aslında harikaydı.

"Sana kahvaltı hazırladım," diye ekledi.

"Yemek pişirebiliyor musun? Etkilendim."

Sırıttı. "Neredeyse tamamen erkeklerden oluşan bir evde yaşıyorum, unuttun mu? Annem ben çocukken öldü. Onu hatırlamıyorum bile. Yemek pişirmesini öğrenmem gerekti."

"Demek öyle," diye mırıldandıktan sonra doğruldum. "Bekle bir dakika. İçeri nasıl girdin?"

"Ön kapıdan." Kahvesinden bir yudum alıp başım beladaymış gibi bana baktı. "Annen çıkarken kapıyı kilitlemeyi öğrenmeli."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kapının kilitli olması seni dışarıda tutmaya yeter miydi?"

Gülümsedi. "Beni iyi tanıyorsun."

Sanırım tanıyordum. Ailenin olmasını istediği kişi olamamanın ne olduğunu iyi biliyordum. Sürekli birilerini hayal kırıklığına uğratmanın nasıl olduğunu anlıyordum. Birbirimize benziyorduk.

Gülümsemesi kayboldu. "Kapının açık olmasından yararlanabilecek başkaları da var..."

"Kapının kilitli olması onları dışarıda tutar mı diyorsun?"

Hemen o anda bu alaycı konuşma için kendime kızdım. Yüzüne düşen gölgeyi ve somurtuşunu gördüğümde söylediklerime pişman olmuştum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey," deyip yataktan kalktım. Ona bana zarar vermeye ve bizi ayırmaya kararlı kötü güçlerin varlığını unutturmaya kararlıydım. O kötü güçlerin bir kısmıyla, büyük ihtimalle en kötüleriyle aynı evde yaşadığını unutturmak istiyordum. Ne de olsa sürü onun ailesi gibi ölmemi istemiyordu. Enkros bile avcılar kadar tehlikeli değildi çünkü onlar benim için yüzleri olmayan gizemli iblislerdi. Ancak avcılar beni yakalayıp onlara teslim ederse benim için tehdit oluştururlardı.

"Bu konulara girmeyelim," dedikten sonra kollarımı beline doladım.

Beni öyle sıkı kucakladı ki canımı yaktı. "Asla canının yanmasını istemiyorum." Sesinde ve beni tutuşunda bir şeyler vardı. O kararlılık, o yoğunluk tenimin karıncalanmasına ve midemin sancılanmasına yol açtı.

Söylediğinden fazlasını bilip bilmediğini merak ediyordum. Yoksa bana her şeyi anlatmamış mıydı?

Başka ne olabilir?

Bu duyguları görmezden gelip yüzümü göğsüne gömdüm. Gömleğinin ipeğinin soğuk ve yumuşak dokunuşu çok hoştu. "O zaman beni bu kadar sıkı tutmayı kessen iyi olur çünkü beni eziyorsun," diye dalga geçtim.

"Haydi," dedi ve beni elimden tutup mutfağa götürdü. "Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yiyelim."

Sesi artık normaldi. Kadife gibi. Yumuşak. Daha önce duyduğum tını kaybolmuştu. Sonradan o konuşmayı düşündüğümde o tınıyı hayal edip etmediğimi merak ettim.

"Will son zamanlarda okula gelmiyor."

Kız kardeşimin sözünü duymamış gibi davrandım. Yatağına çökmüş ders çalışıyordu. Daha doğrusu kalemini kâğıdın üzerinde dolaştırıp beni izliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi?" dedim, sesimin sakinliğiyle gurur duyuyordum. Yemi yutmayacaktım. "Belki kasaba dışına çıkmıştır."

"Hayır. Kuzenleri okulda." Anlaşılan kız kardeşim de ailecek yaptıkları av gezilerinin farkındaydı fakat gerçek avlarının ne olduğunu bilmiyordu.

Omuz silkip kitabıma döndüm. Bir süre sonra yeniden yazmaya başladığını duydum ve derin bir nefes aldım. Testi geçtiğimi umuyordum. Neyse ki Bayan Hennessey bizden kimseye bahsetmemişti ve bahsedeceğini de sanmıyordum. Bir şekilde onunla ittifak kurmuştum.

"Ondan haber aldın mı?"

Anlaşılan, kız kardeşimin işi bitmemişti. İşler bu noktada zorlaşıyordu. Kız kardeşime yalan söylemek hiçbir zaman kolay olmamıştı ancak ona gerçeği söylersem duymaya hazır olmadığı başka gerçekleri de söylemem gerekebilirdi ve her şeyi itiraf etmeye hazır değildim.

"Hayır."

"Hah! Sanırım herkesin zannettiği gibi prens değilmiş." Doğrudan bana baktı. Ona Will'in muhteşem olduğunu söyleme ihtiyacımı bastırdım. O hem bir prens hem de daha fazlasıydı. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Hiçbir zaman prenslere inanmamışımdır."

"Gerçekten mi?" Omuz silkti ve elimde olmadan Cassian'ı düşündüm. Eskiden kardeşim onun bir prens olduğuna inanırdı. Hâlâ öyle düşünüyordu muhtemelen. "Kurbağaların peşinde koşmak senin için yeni sayılır."

Homurdandım. Düşüncelerimi başka bir yöne kaydırmak için şansımı denedim. "Ben nasıl?"

"Eminim iyidir."

Yani Tamra ondan çok hoşlanmıyordu. Ne de olsa o Cassian değildi. Hayatına devam etmeye ne kadar kararlı olursa olsun Cassian'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hâlâ zihninin derinliklerinde bir yerde olduğuna emindim. Çok kötü. Bir erkek arkadaşı olsa benim için endişelenmeyi keser, her şeyi mahvedip mahvetmeyeceğimi düşünmeyi bırakırdı. Ayrıca bir erkek arkadaş ona kendini normal hissettirirdi. Sürüdeyken hiç şansı yoktu.

Belki ona Will'den bahsetmeliydim. Burada kalıp her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için çaba harcayacağımı açıklamalıydım. Will'den o kadar çok hoşlanıyordum. Hoşlanmanın da ötesinde. Onun sayesinde burada kalabiliyordum. İç çektim. Uzun ve ağır bir konuşma olurdu. Şu an yapmak istediğimden çok daha ciddi bir konuşma. Nasıl olsa yarın gece Will kapıda belirdiğinde neler olduğunu öğrenecekti.

"Şimdi başka birinden hoşlanıyorum," dedi ben herhangi bir şey söyleyemeden.

Başımı kaldırdım. "Öyle mi? Prensini buldun mu?"

"Hımm. Belki." Başını salladı, kim olduğunu söylemedi, ben de zorlamadım. Tamra söylemeyi istediğinden fazlasını asla söylemezdi. Bu açıdan birbirimize benziyorduk. O kadar uzun süredir aynı evdeydik ama birbirimizden ayrı yaşıyorduk ki kalbimizin derinlerinde yatan şeyleri saklamaya alışmıştık, çünkü diğerlerinin bundan hoşlanmamasından korkuyorduk. Sorun şu ki birbirimizi çok iyi tanıdığımızdan sır saklamak zordu.

Bir süre onu izledim, dudaklarım aralandı. Eski alışkanlıklarımızı bozmaya hazırlanıyordum. Ama kelimeler ağzımdan dökülmedi. Bazı alışkanlıkları kırmak zordu. Ona Will'den bahsetmeye hazır değildim. Şimdilik onu bir sır olarak saklamak istiyordum. Yakalamayı başardığım ve avucumun içinde tuttuğum güzel bir kelebek gibi.

Zaten yakında öğrenecekti. Şimdilik küçük kelebeğimi yakınımda tutacak ve başkalarının ona zarar vermesini engellemeye çalışacaktım.

Ertesi gün, Will her zamanki gibi evimde belirmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şaşırtıcı değildi. Bana bugün okula gideceğine söz vermişti... söz verene kadar onu zorlamıştım. Benim yüzümden başının belaya girmesini veya sınıfta kalmasını istemiyordum. Ayrıca, ailesinin dikkatini çekmek de istemiyordum.

Ama bana daha önce de söz verdiğinden ve yine de kapımda belirdiğinden onu göremeyince elimde olmadan hayal kırıklığına uğradım. Bu akşamki randevumuza rağmen onsuz saatler geçmek bilmiyordu.

Bayan Hennessey'yi ziyarete gittim. Birlikte televizyon izledik, ardından eve dönüp yatağıma uzandım ve ödevlerimle ilgilendim. Kimya notlarına bakıp geometriye geçtim. İki yıl önce öğrendiğim formülleri yapıyorlardı, bu yüzden problemleri çözmek benim için kolaydı.

Yumuşak bir çıtırtı sesi duyuldu.

Tahta gıcırdadı.

Tenim karıncalandı, üzerimde kıvılcımlar dans ediyordu, heyecandan titredim. Will. Kalemi bırakıp doğruldum ve saçlarımı arkaya savurdum.

"Merhaba? Anne?" Gelenin annem olmadığına emindim fakat yine de sordum. Her ihtimale karşı.

Hiç. Sessizlik.

"Bayan Hennessey?" Ayağa kalkıp kapıya gittim ve oturma odasına baktım. Ön kapı açıktı. İçeri giren ışık havada dans eden toz tanelerini aydınlatıyordu. Arka tarafta havuzun mavi suları öylesine parlıyordu ki gözlerim acıyordu.

"Will?" diye seslenme riskine girdim. Sesimin umutlu bir tınısı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlerleyip boş mutfağa göz attım. Bize yemek hazırlayıp hazırlamadığını kontrol ettim. Kimse yoktu. Ön kapıya gidip dışarı baktım, hiçbir şey görmüyordum.

Hayal kırıklığıyla dudaklarımı büzdüm. Will yoktu.

Yavaşça kapıyı kapayıp kilitledim. Tenim hâlâ canlıydı, içim enerji doluydu. Will etraftayken hissettiğim türde bir enerjiydi ama gelen Will olsa seslendiğimde bana karşılık verirdi.

Kapıya bakıp kollarımı kavuşturdum. Vücudumu saran sıcaklığa rağmen içimde bir soğukluk vardı. Evin sessizliği ağır geliyordu. Her taraf fazlasıyla hareketsizdi.

Tenim yanmaya başladı, ısı beni rahatsız ediyordu. Havuza girmenin yararı olurdu. Elimle eteğimi toplayıp mayomu giymek üzere arkamı döndüm.

Ve çığlık attım.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28

Kendimi toparlayıp sakinleşmeye çalıştım. Bayan Hennessey uyanıp neler olduğunu görmek için havuz evine koşmadan kendime gelmeliydim.

"Merhaba Jacinda." Bu sesi duyar duymaz dehşet duygusu kalbimin derinliklerine işledi. Sonunda bu anın geleceğini biliyordum ancak hazırlıksız yakalanmıştım. Ne de olsa beş hafta diye söz vermişti. Yutkundum, onu gitmeye ikna etmek bu sefer çok zor olacaktı.

Ciğerlerim buharla doldu. Boğazım genişledi, ısı yüzünden şişti, kendimi savunmaya hazırdım. İçimdeki alev güçlendi ve kanatlarımı keseceklerini düşününce neler çekeceğimi bildiği halde beni geri götüreceğini düşününce kontrolümü kaybetmenin sınırına yaklaştım. "Defol," diye inledim.

Gözleri öfkeyle açıldı, göz bebekleri ince dikey çizgilere dönüştü.

"Annen sana her şeyi anlatmış," dedi Cassian düz bir sesle.

"Evet," diye kestirip attım. "Her şeyi anlattı."

"Ama o da her şeyi bilmiyor. Beni tanımıyor veya ne hissettiğimden haberi yok. Seni asla istemediğin bir şey yapmaya zorlamam ve asla başkasının sana zarar vermesine izin vermem."

Kelimeleri beni öfkelendirdi. Yalan olduklarına ikna olmuş durumdaydım. Elimi kaldırdım, sert bir tokat indirip yüzündeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içten ifadeyi silmek istiyordum. İlk seferinde, yüzüme bakıp yalan söylerken de suratında aynı ifade vardı.

Ama tokadım suratına inemeden elimi yakaladı, bileğimi sıkı sıkı tutuyordu. "Jacinda..."

"Sana inanmıyorum. Bana söz vermiştin. Beş hafta..."

"Beş hafta çok uzundu. O kadar uzun süre seni yalnız bırakamazdım."

"Çünkü yalancısın," dedim.

Yüzündeki maske parçalandı. Duyguları kendilerini belli etti. Sadece beş haftadan bahsetmediğimi biliyordu. Başını salladı, konuştuğunda sesi neredeyse üzgün çıkıyordu. "Sana her şeyi söylememiş olabilirim fakat bu durum söylediklerimin yalan olduğu anlamına gelmez. Sana asla zarar vermeyeceğim. Seni korumayı denemek istiyorum."

"Denemek mi?" diye tekrarladım.

Bir süre kelimeleri içeride tutmak istermişçesine ağzını sıkı sıkı kapadı. "Onları durdurabilirim."

Saniyeler sonra elimi elinden kurtardım. Daha doğrusu elimi bıraktı. Bileğimi ovup öfkeyle ona baktım. "Artık burada bir hayatım var." Parmaklarım kıvrılıp yumruk oldu, onunla dövüşmenin açlığını duyuyordum. "Beni gitmeye zorlarsan seni asla affetmeyeceğim."

Derin bir nefes aldı ve göğsü şişti. "Öyle olmasını istemem."

"O zaman gidecek misin? Beni yalnız bırakacak mısın?" İçimde umut kıvılcımları doğdu.

Başını iki yana salladı. "Öyle söylemedim."

"Elbette söylemedin," diye dalga geçtim. "O zaman ne demek istedin?" Onun da burada kalma ihtimalini, Will'i ve ailesini öğrenmesi riskini düşündüğümde panik duygusu içimi kapladı. "Kalman için bir neden yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Koyu renk gözleri ışıldadı. "Sen varsın. Sana daha fazla zaman verebilirim. Buraya uyum sağlayamazsın. Sonunda yola geleceksin..."

"Gelmeyeceğim!"

Sesi gökgürültüsü gibi havayı kapladı. "Seni bırakmayacağım! Sensiz hayatın ne kadar katlanılmaz olduğunu biliyor musun? Sen diğerleri gibi değilsin." Elleri neredeyse vahşi bir şekilde havayı dövdü. Şaşkın şaşkın onu izliyordum. "Kendisine söylenenleri yapmaya hevesli, iyi yetiştirilmiş bir yavru köpek değilsin. Senin içinde ateş var." Hafif bir kahkaha attı. "Gerçek ateşi kastetmedim ama o da var. Sende bir şeyler var, Jacinda. Benim için gerçek olan tek şey sensin, birazcık olsun ilginç olan tek şeysin." Bana olan bakışı öylesine güçlüydü ki nefes alamadım. Bana doğru uzanmaya, bana dokunmaya ve beni kollarına almaya hazır görünüyordu.

Geri çekildim ve inanılmazdı ama bu hareketim onu kırdı. Yeniden konuştuğunda sesi dengeli ve sakindi. "Sana zaman tanıyacağım. Tüm bunların," oturma odasını işaret etti, "sana göre olmadığını göreceksin. Sise, dağlara ve gökyüzüne ihtiyacın var. Uçmaya ihtiyacın var. Bunların hiçbirine sahip olmadığın halde nasıl burada kalabiliyorsun? Nasıl hayatta kalmayı umuyorsun? Tüm bunları henüz kavrayamadıysan bile bir gün kavrayacaksın."

Zihnimde Will'in görüntüsü belirdi. Benim için sisin, gökyüzünün... her şeyin o olduğunu düşündüm. Burada hayatta kalmaktan fazlasına sahiptim. Âşıktım. Ama Cassian bunu asla öğrenmemeliydi.

"Burada sahip olduklarım evde beni bekleyenlerden çok daha iyi. Bahsetmeyi atladığın kanat kırpma olayını düşününce..."

"Kimse bunu yapmayacak, Jacinda." Bana yaklaştı. Gözlerime bakabilmek için başını eğdi. "Sana söz veriyorum. Benimle dönecek olursan kimse sana zarar vermeyecek. Buna izin vermektense ölürüm."

Kelimeleri soğuk bir rüzgâr gibi üzerimden esip geçti. "Ama ya baban?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Babam sonsuza kadar sürünün lideri olmayacak. Bir gün sürüye ben liderlik edeceğim. Herkes bunu biliyor. Diğerleri beni dinleyecektir. Güvende olacağına söz veriyorum."

Ona güvenemezdim. Bir daha asla. Tüm söylediklerine karşın, risk göze alamayacağım kadar büyüktü. "Seninle geri dönmeye razı olana kadar beni bekleyecek misin?" Bu noktayı açıklığa kavuşturmak istiyordum. "Beni zorlamayacaksın. Ne olursa olsun kimsenin karşısına çıkmayacaksın." Belki de gerçekten çocukken hatırladığım kişiydi.

"Bekleyeceğim," diye söz verdi. "Ne kadar beklemem gerekirse gereksin."

Bekleyecekti ama civarda olacaktı. Yakınlarda. Beni izleyecekti ve her zaman onun orada olduğunu bilmeyecektim.

İşlerin bu kadar değişmesi komikti. Başlangıçta asla burada kalamayacağımı sanıyordum. Şimdi gitmek istemiyordum. Çoğunlukla Will yüzünden fakat ayrıca anneme ve Tamra'ya istediklerini vermeye karar vermiştim. Onların da bir şansı olmalıydı. Her şey her zaman benimle ilgili olmamalıydı. Yeterince güçlü olursam, akıllı hamleler yaparsam drakim sağ kalabilirdi. Ve elbette Will'in de yararı oluyordu. Birkaç öpücük. Bir gülümseme. Elinin dokunuşu. Ve drakim canlanıyordu. Üstelik artık ondan saklanmam gerekmiyordu.

Lise dönemini atlatabilirdim. Annem ve Tamra için bunu yapabilirdim. Mezun olduktan sonra Will'le başka bir yere gidebilirdik. Ailesiyle bağlarını koparırdı. Sadece iki yıl daha. Detayları halletmek için bolca zamanımız olacaktı. Nasıl yapacağımıza ve nereye gideceğimize daha sonra karar verebilirdik. Buraya geldiğimden beri ilk kez gerçekten bir şansım olduğuna inanıyordum. Cassian'ın her şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Sonsuza kadar beklemen gerekecek," diye yemin ettim. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cassian'ın dudaklarında gizemli bir kıvrım belirdi. Sanki benim bildiğimden fazlasını biliyordu. Daha on dokuz yaşındaydı ancak o an benden çok daha yaşlı olduğuna yemin edebilirdim. "Zamanla her şey değişir. İnsanlar değişir. Şansımı deneyeceğim."

Başımı iki yana salladım"Göreceksin, fikrimi değiştirmeyeceğim."

Ve bunu kavradığında gidecekti çünkü sonsuza dek bekleyemezdi. Ne söylediği önemli değildi, liderlik etmesi gereken bir sürü vardı. İki yıl boyunca ortalıkta dolanmayacaktı. Ne kadar ilgi çekici olduğumu düşünürse düşünsün bunu yapamazdı.

"Göreceğiz."

Televizyonun üstündeki saate baktım. "Annem eve dönmeden önce gitsen iyi olur."

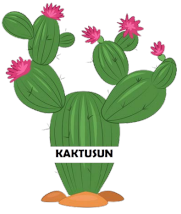
"Tamam." Kapıya ilerledi. "Görüşmek üzere, Jacinda."

Onunla vedalaşmadım. Aramızda nazik sohbetlerin döndüğü bir seviyeye ulaşmışız gibi davranmak istemiyordum.

Arkadaş değildik. Arkadaşa yakın bile değildik. Asla olmayacaktık.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

29

Saat beş olduğunda annem kapıdan başını uzatıp yatak odasına baktı. "Akşam yemeği için ne istiyorsun, Jacinda?"

En azından cuma akşamı evde kalabilmek için başka biriyle vardiyaları değişmişti. İçimde hafif bir suçluluk duygusu vardı. Onca zahmetine karşın evde yalnız kalacaktı.

Tamra'nın da planları vardı... Hiç şaşırtıcı değildi. Henüz ikisine de Will'le randevumdan bahsetmemiştim. Şimdi, bana bakarken, annem en azından kızlarından biriyle eğlenceli bir gece geçireceğini düşünüyordu.

Tamra giysilerini deniyordu. Sadece arkadaşlarıyla dışarı çıkacağını söylemekle yetinmişti, ben de başka soru sormamıştım. Kim olduklarını söylese bile onları tanımayacağıma emindim. Son olaylar düşünülecek olursa amigo kız olmadıkları kesindi.

Bir kenara fırlattığı hoş bluza baktım ve bana çok yakışacağını düşündüm.

Derin bir nefes alıp sonunda itiraf ettim. "Şey, ben de biriyle çıkacağım."

Tamra hemen bana döndü.

"Gerçekten mi?" diye sordu annem, kollarını kavuşturup odaya girdi. "Kiminle?" Sesinde umut kıvılcımları vardı. Baştan beri zorluk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkaran kızının yola geldiğini, uyum sağladığını, arkadaş edindiğini umuyordu.

"Will'le." Randevu olduğunu söylemedim. Alarm çanlarını çaldırmaya gerek yoktu.

"Will mi?" diye bağırdı Tamra. "Bu yaptığın *aptalca* değil mi?"

Annem konsantre olmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "O, kızların tuvalette seni bir kenara sıkıştırmalarına sebep olan çocuk değil mi?" Anlaşılan Tamra anneme olup biteni anlatmıştı. "O oğlanın yanındayken değişiyorsun..."

Değişmek kelimesini çirkin, pis bir şeymiş gibi söylemişti.

"Artık onun yanındayken kendimi kontrol edebiliyorum," diye yalan söyledim. Kontrol etmem gerekmediğini söylemekten iyiydi.

Annemin yüzünde katı bir ifade belirdi. "Onunla çıkmanı istemiyorum," dedi düz bir sesle.

"Evet, ben de onunla çıkmanı istemiyorum," diye araya girdi Tamra söz hakkı varmış gibi.

"Senin söz hakkın yok," diye ona çıkıştım.

Tamra iyice öfkelendi. Will'le ilgili soru sorduğunda ona yalan söylediğim için kızdığına emindim. Sanırım Will'le aramda olanları sır olarak saklamak yerine ona gerçeği söylemeliydim. "Başına bela açmaktan başka bir işe yaramadı..."

Parmağımı havada salladım. "Burada kalmayı istememin yegâne nedeni o! Henüz kaçmamış olmamın yegâne nedeni! Onunla tanıştığım için minnettar olmalısınız." Söylediklerim tam olarak doğru değildi. Annemin ve Tamra'nın da burada kalmamda payları vardı ama bunu kabul edemeyecek kadar kızgındım.

Annem irkilip gözlerini kırpıştırdı. Beti benzi attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacinda." Tek bir nefeste söylemişti. Korkunç bir şey söylemişim gibi davranıyordu. Daha da korkunç bir şey yapmışım gibi bana bakıyordu.

"Ne? Kaçmayı düşünmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum. "Will ortaya çıkana kadar sefil durumdaydım! Buraya onsuz bir gün bile katlanabileceğimi sanmıyorum!"

Tamra hoşnutsuzca homurdanıp dolabına döndü.

Annem sessizdi. Solgun ve korkmuş görünüyordu. Düşündüğünü görebiliyordum. Ona bakıp umutlarımı onunla paylaşmayı denedim. Her şeyin daha iyi olduğunu, Will yanımda olduğu sürece her şeyin yolunda gideceğini kavramasını sağlamak istiyordum.

Pişman pişman başını salladı. "Onunla olman çok tehlikeli."

Ne kadar tehlikeli olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Öyle olsun," dedim ve pes edercesine ellerimi iki yanıma koydum. "Beni koruyucu bir balonun içinde tutmaya ne dersin? İstersen okula da gitmeyeyim. Kimden hoşlanırsam hoşlanayım drakimin canlanacağını anlamıyor musun?" Bunun doğru olduğunu zannetmiyordum ama yine de söylemiştim. Drakimi canlandırmak Will'e özgü bir özellikti. Onda bir şeyler vardı. Özüme ulaşıyordu. Başka hiç kimse beni onun etkilediği şekilde etkilememişti.

Annem başını iki yana salladı. "Jacinda..."

"Beni iğrendiren gençlerle çıkmayı mı denemeliyim?"

"Elbette hayır," diye karşılık verdi hemen. "Ama belki de şimdilik kimseyle çıkmamalısın. En azından drakin..."

"Ölene kadar mı?" diye cümlesini tamamladım. "Ne düşündüğünü gayet iyi biliyorum." Elimi "boş versene" dercesine salladım. "Baştan beri beklediğin büyük olay bu. İnsan olacağım günü sabırsızlıkla bekliyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu söylemek canımı yakıyordu. Asla iyileşmeyecek, sürekli kanayan bir yara. İstediği şey olmadığımı biliyordum, beni sevebilmesi için olmak istemediğim bir şey olmam gerekecekti...

Durumun adaletsizliği gözlerimin yaşlarla dolmasına yol açtı. Derin bir nefes aldım. "Drakimin hiç ölmeyebileceği aklına geldi mi? Belki de benim o kadar büyü bir parçamdır ki onu öylece öldüremezsin. O, benim. Sonsuza kadar. Ben bir drakiyim." Elimi kalbime koydum. "Drakimin burada solacağını düşünüyorsun fakat ben bir ateş püskürtenim, unuttun mu? Bildiğin bütün drakilerden farklıyım."

Başını iki yana salladı. Yorgun, yaşlı ve korkmuş görünüyordu. "O çocukla çıkmayacaksın."

Kemiklerim acıyana kadar ellerimi sıktım. "Bunu yapamazsın."

"Ne yani? Sana annelik edemeyeceğimi mi söylüyorsun?" diye devam etti annem. Kehribar gözleri yeniden canlanmıştı. "Seni korumayı asla bırakmayacağım, Jacinda. Buna alışsan iyi olur."

Doğruyu söylediğini biliyordum. Beni seviyordu ve beni korumak için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktı. Mahvolmama yol açsa bile. Yapması gerekeni yapacaktı.

Kollarımı kavuşturdum ve yüzümde kararlı bir gülümseme belirdi. Ben de ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım.

Will'in geleceği saatten iki dakika önce pencereden kaçtım.

Annem mutfakta, onunla izlemeyi kabul ettiğim filme eşlik etmesi için atıştıracak bir şeyler hazırlıyordu. Havada patlamış mısır kokusu vardı ve mısırların patlayışının gürültüsü kaçarken çıkardığım sesleri örtmüştü.

Tamra yarım saat önce gitmişti, bana hâlâ öfkeliydi. Vedalaşmaya bile gerek duymamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Havuzun etrafından dolandım, Bayan Hennessey'nin pencereden baktığını gördüm. Televizyonun mavi ışığı arkadan vuruyordu. Hapishaneden kaçan birine benzemediğimi umarak el salladım.

Will evin önüne yanaşmış, arabasından inmek üzereydi. Beni gördüğünde yüzündeki ifade yumuşadı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben de tam içeri..."

"Önemli değil. Haydi gidelim." O daha uzanamadan kapıyı açıp arabaya bindim. Nefes nefeseydim.

Arabaya bindiğinde yüzünde meraklı bir ifade vardı. Ellerim bacaklarımda sabırsız bir ritim tutturmuştu.

"İyi olduğuna emin misin? Annenle tanışmak istiyordum..."

"Şimdilik iyi bir fikir değil bu." Eve baktım. Annemden iz yoktu. "Haydi, buradan gidelim."

Ne yapması gerektiğine emin olmasa da başını salladı. "Tamam."

Mutlu olmadığını görebiliyordum. Düzgün bir erkek arkadaş olmak istiyordu. Keşke ona izin verebilseydim. Ama annemin ikna olmayacağına emindim. Henüz değil.

"Seni özledim," dedim ve bu sözümün ona kendini iyi hissettireceğini umdum. "Uzun bir gün oldu."

Güldü. "Ben de seni özledim. Biliyorsun ki okulu kırabilirdim. Beni gitmeye sen..."

"Biliyorum, biliyorum." Başımı salladım. "Benim için okulu kırmanı istemiyorum."

"Kırmam gerekmeyecek. Pazartesi okula dönüyorsun."

Motoru çalıştırıp arabayı harekete geçirdi. Evden uzaklaştığımızda rahat bir nefes aldım.

Karanlık geceye baktım, üzerimize doğru gelen arabaların ışıkları beni hipnotize ediyordu. Düşüncelerim annemden başka birine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaydı. Yakınlarımızda olma ihtimali yüksek birine. Umarım çok yakınımızda değildi.

Kendi kendime Cassian'ın sözünü tutacağını, müdahale etmeyeceğini söyledim. Beni başka bir oğlanla görse bile karışmayacağını. Ama kendimi ikna etmeyi başaramıyordum.

Omzumun üstünden arkaya baktım ve bizi takip eden araba gözüme ilişti. Sürücünün kim olduğunu görmek mümkün değildi. Belki Cassian'dı. Bir an sonra araba hızlanıp yanımızdan geçti. Derin bir nefes aldım.

"Neden seni kaçırdığım hissine kapılıyorum? Arkamızdan gelecek polis araçları için dikiz aynasını kontrol etmeli miyim?"

"Kendi isteğimle kaçtım." Kendimi gülümsemeye zorlayıp şaka yapmayı denedim. "Seni tutuklayacaklarını sanmıyorum."

"Harika. Sanmıyorsun demek. Çok cesaret verici." Cesaretlendirici bir gülümsemeyle bana baktı. "Belki de tutuklarlar. Ne de olsa on sekiz yaşındayım..."

"On sekiz yaşında mısın? Ama ikinci sınıftasın."

Yüzünde rahatsız bir ifade belirdi. "Birkaç yıl önce okula gidemediğim dönemler oldu. Yedinci sınıfın yarısı ve sekizinci sınıfın tamamı. Hastaydım."

"Hasta mı?" diye tekrarladım. Yeniden ölümlü olduğunu hatırladım. Bu bilgi bir duvar gibi hep aramızda olacaktı. Xander, Will'in hasta olduğundan bahsetmişti fakat bu kadar ciddi olduğunu düşünmemiştim.

"Nasıl yani? Hastalığın neydi?"

Önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti ancak yüzüme bakmıyordu. Yola bakmaya devam etti. "Kan kanseri. Şimdi daha iyiyim, tamamen iyileştim."

"*Çok* mu kötüydün?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir yıl boyunca, evet. Teşhis iyimser değildi." Aniden sustu, gereğinden fazla şey söylemiş gibi davranıyordu ve yine benden bir şeyler sakladığı hissine kapıldım. Anlatmadığı bir şeyler vardı. Boynundaki damarlar gerildi. "Bunları boş ver. Sence de artık erkek türünün mükemmel bir örneği değil miyim?" Bana göz kırptı. "Sağlıklı görünmüyor muyum?"

Görünüyordu. Ona baktığınızda ne kadar sağlıklı bir genç olduğunu düşünüyordunuz. Ama hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Bunu en iyi ben biliyordum.

"Doktorların günümüzde neler yapabildiğine inanamazsın." Yoğun bakışlarını yola çevirdiğinde bana söylemediği bir şeyler olduğuna emin oldum. Belki de asla anlatmayacaktı. Ama neden benden bunu saklama ihtiyacı duysun? Birbirimizle ilgili bildiğimiz onca şeyin ardından bunu saklamanın ne anlamı vardı?

Başımı salladım. Canım sıkılmıştı. Benden sır saklaması hoşuma gitmiyordu. En az onu kaybetmem ihtimali kadar kötüydü. Ya ölseydi ve biz hiç tanışamasaydık? O zaman ailesi beni yakaladığında o mağarada ölmüş olurdum.

Tam o anda hâlâ ölebileceği fikri aklıma geldi. Bir gün öleceğini hatırladım. Elbette bugün değil ama bir gün. Benden uzun zaman önce. Şakaklarım sızladı. Parmak uçlarımla şakaklarımı ovaladım.

Ama bu ilk gerçek randevumuzdu. Mahvetmek istemediğimden konuyu değiştirdim. "Söylesene, bu akşam ne yapacağız?"

"Yunan mutfağından hoşlanır mısın? Arabayla uzun bir yol gitmemiz gerekecek fakat buna değer. Harika humus yapıyorlar. İlk randevumuz özel olmalı."

Gülümseyip göz ucuyla bana baktı. "Sonunda çıkmayı başardık."

Gülümsedim ama dudaklarım titriyordu. Kendimi kontrol altına almayı başardım. En azından bir süre için her şey yolundaymış gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

davranabilirdim. Cassian dışarıda bir yerlerde değilmiş ve sürü çok uzaklarda, çölün ötesinde beni beklemiyormuş gibi.

Dikiz aynasında ışıklar belirdi. Koltuğumda kımıldanıp ışık yüzünden gözlerimi kıstım. Araç iyice yakınımıza geldi. Tam arkamızdaydı. Bizi geçmek niyetinde değildi.

Beynim zonkladı, sesler kulaklarımda yankılanmaya başladı. Elimde olmadan Cassian'ı düşündüm. Ya da daha kötüsü... sürüyü. Severin'i. Cassian olsa kendini ele vermezdi. Benimle zaten yüzleşmişti. Peşime düşmüş veya gölgelerin arasından beni izliyor olabilirdi fakat bu şekilde kendini açığa çıkarmazdı. Söz vermişti.

Parmaklarımı birbirine dolayıp Will'e baktım. Ellerimden birini kucağımdan çekip parmaklarını parmaklarıma doladı ve hafifçe sıktı. O dokunuş kendimi güçlü hissetmemi sağlamıştı. Güvendeymiş gibi hissettim.

Bir draki avcısının yanında kendimi bu kadar güvende hissetmem garipti. İnkâr edemezdim. Artık denemiyordum bile. Burada kalabileceğimi söyleyen umut kıvılcımlarını da inkâr edemezdim. Eğer Will olmasa buraya bir dakika bile dayanamazdım.

Arkamızdaki araç kornaya basınca irkildim, tenim karıncalandı.

"Bizi mi takip ediyorlar?" diye sordum ve Will'in paranoyamı yatıştıracak bir şeyler söylemesini umdum. Cassian'ın ziyareti iyice gerilmeme yol açmıştı, hayal görüyor olmalıydım.

Will'in yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. "Evet."

"Kim onlar? Ne istiyorlar?"

"Xander."

Kalbim buz kesti. "Ah!" Cassian olsa daha iyi olurdu.

Will beni süzdü. "Arabayı kenara çekmek zorunda değiliz. Sonunda pes edip gidecektir. Onu senden uzak tutmalıyız. Çok riskli."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Arabayı kenara çekmeliyiz. Çekmememiz daha fazla şüphe uyandırır. Açıkça onu benden uzak tutmaya çalışırsan eminim iyice bana konsantre olacaktır."

"Bu bizim randevumuz..."

"O zaman onunla konuşalım ve bu iş bitsin. Ardından baş başa bir gece geçirebiliriz." Elimi şöyle bir havada salladım. "Ona ne istiyorsa ver..."

Will'in kahkahası arabayı doldurdu. Rahatsız bir sesti.

"Komik olan ne?"

"Hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?"

Ona, güçlü profiline baktım. "Anlamıyorum. Neden açıklamıyorsun?"

Dümdüz karşıya bakarak arabayı kullanmayı sürdürdü. Sonunda neredeyse bir homurtu halinde, "Onun istediği sensin," dedi.

İrkildim. "Ben miyim?" Tokat yemiş gibi hissediyordum. "Neden?"

"Senin göründüğünden fazlası olduğuna inanıyor. Çok şey bildiğini düşünüyor. Bir de sürekli benimle yarışması var." Uzun parmakları direksiyonda dolaştı. "Biliyorsun, üç ay arayla doğmuşuz."

Bilmiyordum.

"Avlandığı için bir alt sınıfta," diye devam etti Will. "Ne zaman avlanma fırsatı çıksa gidiyor. Bütün o suçlamalarına karşın asıl tek başına ava çıkan o. Bazen Angus'u bile bırakıyor." Bu söz bir kaşımı kaldırmama yol açtı.

"Çılgınca olduğunu biliyorum ancak iyice dengesiz davranmaya başladı, özellikle..." Durdu.

"Özellikle?"

"Özellikle iz sürmede ne kadar yetenekli olduğum ortaya çıktığından ve bütün aile üyeleri bana önem vermeye başladığından beri. Xander'dan daha fazla el üstünde tutulmaya başladığımdan beri."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İz sürücü olduğunu, hem de ailesindeki en iyi iz sürücü olduğunu hatırladığımda somurttum. Onun yüzünden kaç draki öldürülmüş veya yakalanmıştı? Ama aynı zamanda ne hissettiğini anlıyordum. Kullanılmanın, sana sadece yapabildiğin şeyler için değer verilmesinin nasıl olduğunu bilirdim. Kim olduğunun, kim olmak istediğinin önemsenmemesinin ne kadar tatsız olduğunu da.

"Doğduğumuz günden beri bizi birbirimizle yarıştırdılar. Bize bunu babalarımız yaptı. Onlara da kendi babaları yapmıştı." Başını salladı. "Sanırım doğal. Bizi güçlendirmeye çalışıyorlardı. Draki avlamanın daha tehlikeli olduğu günlerde, teknoloji bizden yana değilken güçlü olmak önemliydi. Ava çıkıp asla geri dönmeyen pek çok avcı var."

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Daha doğrusu halkımın tarihin hiçbir döneminde şimdi olduğu kadar tehlikede olmadığını biliyordum. Bizim sayılarımız azalmış, avcılarsa daha akıllı, daha ölümcül rakiplere dönüşmüştü. Günümüzde arazi araçları, ağ fırlatıcılar ve iletişimde kullanılan cihazlar bu kadar gelişmişken bizleri kuşatmakta ve yakalamakta zorluk çekmiyorlardı. Drakilerin kuşaklardır onları koruyan özelliklerini yitirdikleri, ejderhalardan kalan yeteneklerinin kaybolduğu bu dönemde her şey avcıların lehine gelişiyordu. Kuşaklardır, doğan drakiler arasında dikkat çekici bir yeteneğe sahip olan sadece ben vardım.

Artık Will ve avcılar avantajlıydı.

Bundan nefret ediyordum. Elimde olmadan ürperdim. İkimizi iki ayrı grubun parçası olarak düşünmekten hoşlanmıyordum. Bana karşı o. Her zaman böyle olacağını bilen bir parçam korkudan kaskatı kesildi.

"Xander benden nefret ediyor." Doğal bir şeymiş gibi omuz silkti.

Bunu kavramam mümkün değildi. Annemin yaptığı her şeye, Tamra ile aramdaki gerilime karşın ailem asla bilerek bana zarar vermezdi. Aramızdaki bağ buna izin vermeyecek kadar güçlüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will ayağını gazdan çekerken bana baktı. "Durmamı istediğine emin misin? İlk fırsatta, sadece beni rahatsız etmek için bile olsa seni bir kenara çekecektir."

Kollarımı kavuşturup başımı dikleştirdim. "Beni bir kenara çekemez. Siz iki oğlanın uğruna savaşacağınız bir oyuncak değilim. Kenara çek."

Bu şekilde konuşmama karşın midemde tedirgin hissetmeme yol açan bir karıncalanma vardı, rahatsızlık saldırmaya hazır bekleyen bir yılan gibi içime çökmüştü.

Xander etraftayken hissetmeye alıştığım ürkütücü hissin boşuna olmadığını artık biliyordum. Bu his belirsiz olmaktan çıkmış ve her zamankinden güçlü bir hal almıştı. Yavaşladığımız sırada korku kendimi hasta hissetmeme yol açıyordu. Xander neler olduğunu öğrenecek olursa beni yok etmek için elinden geleni yapacaktı. Sadece draki olduğum için değil, Will'i incitmek istediği için. Bu bilgi yavaş yavaş zihnimin derinliklerine işledi.

Bir restoranın otoparkına yanaştık. Havada yağlı bir jambon kokusu vardı. Otoparkın arka tarafında, kapıya yakın park etmiş öteki aralardan uzaktaydık.

Dörtçeker yanımıza yanaştı. Aracın camı aşağı inince Will'e baktım. Xander ve Angus ön taraftaydı, yüzlerinde yapay gülümsemeler vardı. O kadar ve rahat ve arkadaş canlısı davranıyorlardı ki tüylerim diken diken oldu.

"Hey, size uğradık," diye seslendi Xander. "Baban dışarı çıktığını söyledi."

"Evet." Will elimi sıktı. "Bu gece için planlarım var."

"Görebiliyorum." Xander başını salladı, bakışlarını üzerime dikti. "Büyük Kaya'ya gidiyoruz. Gelmek ister misiniz?"

"Başka planlarımız var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angus'un dolgun dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Gördüğüm kadarıyla kız boynuna yuları çoktan geçirmiş."

Ondan nefret ediyordum.

"Kes sesini," dedi Will ve vitesi değiştirmeye hazırlandı. Bu sırada Will'in kuzenlerinin arka tarafında bir hareketlenme gördüm. Bir el uzanıp Xander'ın koltuğuna kondu.

"Bekle," dedim dişlerimin arasından.

Arka koltukta Tamra'yı görmüştüm.

"Tamra?" diye seslendim, ona bakacağım derken neredeyse Will'in kucağına çıkmıştım.

Kardeşim Xander'la mı takılıyordu? Bahsettiği çocuk, hoşlandığı yeni çocuk o muydu? Bu gece Will'le çıkmamı istememesine şaşmamalıydım. Karşılaşacağımızı tahmin etmiş olmalıydı. Eğer ceza almamış olsam, ortalıkta olup daha baştan neler olduğunu görsem olayların bu şekilde gelişmesine engel olabilir miydim? Ona hayatıyla ilgili daha fazla soru sorsaydım... Belki kardeşime daha fazla dikkat etseydim, ona gerçeği söyleseydim tehlikenin boyutlarını anlardı. Parmaklarımı Will'in parmaklarına doladım.

Tamra bana bakıp sırıttı, gözlerinde zafer parıltıları vardı. Durumdan hoşlanıyordu. Onlarla takılmasından hoşlanmayacağımı biliyor ve bundan zevk alıyordu. "Hey, Jacinda. Demek bu gece dışarı çıkmayı başardın."

Will'e bakıp gözlerimden ne düşündüğümü okumasını umdum: *Tamra'yı onlarla bırakamam.*

"Emin misin?" diye fısıldadı.

Başımı sallayıp dudaklarımı kımıldatarak, "Evet," dedim.

Anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Tamam," diye seslendi Will kuzenlerine dönüp. "Bir süreliğine sizinle geleceğiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Xander bilmiş bilmiş sırıttı ve o anda tüm bunların tesadüf olmadığını anladım. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Kız kardeşimi yem olarak kullanmıştı. Hangi nedenle bilmiyordum ama benim ve Will'in Büyük Kaya'ya gitmemizi istiyordu.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

30

Büyük Kaya'nın önüne vardığımız sırada başka bir sürü araç da oraya varmış durumdaydı.

İnsanlar arabalardan iniyordu. Karanlık bir gecedeki karanlık figürler. Kapılar çarpıyordu. İndiğimizde gözlerim Tamra'yı aradı, onu bir kenara çekip her şeyi anlatmayı umuyordum. Buradan benimle ve Will'le ayrılmasını sağlamak için her şeyi yapmaya razıydım.

İnsanların ellerinde şarjlı fenerler vardı, Büyük Kaya'ya tırmandığımız sırada yolu aydınlatıyorlardı. Kardeşimin alev rengi ışıltılar saçan saçlarını gördüm. Karanlıkta bile ışığı çekiyordu. Benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Bana bakmaksızın kararlı adımlarla yukarı tırmanıyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Will kulağıma.

"Burası da ne böyle?" diye mırıldandım.

"İnsanların parti yapmaktan hoşlandığı bir yer."

Başımı iki yana sallayıp etrafı saran karanlığa baktım. "Kız kardeşimin burada ne işi var?" diye mırıldandım.

"Buradaki herkes gibi o da eğlence arıyor."

Evet, sanırım normal çocuklar böyle davranır, diye düşündüm. Başlarına bela açmak için ellerinden geleni yaparlar. Ama kız kardeşim çok kötü arkadaşlar seçmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeniden bütün hafta boyunca neyin peşinde olduğunu merak ettim. Dışarı çıktığı gecelerde Xander'la mı çalışıyordu? Kardeşimin onun evine gittiğini düşünmek bile midemi bulandırmıştı. Eminim onların da Will'lerin evindeki gibi bir dehşet odaları vardı.

Bizimle beraber yukarı tırmanan insanlara baktım, Will'in kuzenlerinden bazılarını tanımıştım. Diğerlerini tanımıyordum. Katı yüzleri vardı, gözleri kararlı ve donuktu, ayrıca gece kadar karanlıktı. Tepeye ulaştığımızda Will pek çoğunu başıyla selamladı, beni olabildiğince yakınında, neredeyse arkasında tutuyordu.

Tenim karıncalandı, kaslarım gerildi ve sırtım kaşınmaya başladı. Vücudum kaçmaya hazırlanıyordu.

Will'in bakışları etrafı taradı. Tam da bir avcı gibi gergin ve dikkatliydi.

Yüzüne bakmak için elimi elinden kurtardım. Gözlerini görmeye çalıştığım sırada kalp atışlarım biraz olsun sakinleşti. "Yoksa bu bir..." Etrafa bakındığında gençlerden bazılarının yirmilerinde veya otuzlarının başında göründüğünü fark ettim. Kolunu Tamra'ya dolamış olan Xander herkesle selamlaştı. "Bu bir tür avcı toplantısı mı?" diye alçak sesle Will'in kulağına fısıldadım.

Parlak gözlerinde özür dileyen bir bakış vardı. Tek bir kez başını salladı fakat aradığım yanıta kavuşmuştum.

Kurtların arasındaydım ve inlerine kendi isteğimle girmiştim.

Büyük Kaya dedikleri yer Chaparral'a yukarıdan bakan bir açıklıktı. Tepesine toplandık. Çölde uyuklamakta olan kasabayı izledim. Manzara çok güzeldi.

Bir saat geçmişti ama bana sonsuzlukmuş gibi geliyordu. Şimdi ilk randevumuzda olacaktık. Parıltılı şehirdeki restoranlardan birinde oturmuş yemeğimizin tadını çıkarıyor olabilirdik. Oysa çoğu avcılardan oluşan bir kalabalığın ortasındaydım. Fenerler ufak bir çember

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oluşturmuştu. Ortada bir müzik seti vardı, müziğin sesi karanlıkta yankılanıyordu.

Kimse loş ışıkta tenimin parıldadığını göremediği için karanlığa ve şansıma minnettardım. Vücudum bana kaçmamı söylüyordu. Kaçabilsem kaçardım ancak Tamra'yı almadan gidemezdim.

"Ne zaman istersen gidebiliriz," dedi Will. Kolumu tutuyor, başparmağı gerilen tenimin üzerinde dolaşıyordu. Değişimin farkında olduğunu biliyordum.

İçki almaya giden Tamra'nın sarı kızıl saçlarını takip ettim. Zihnimin derinliklerinde bir yerdeyse fıçıları nasıl buraya kadar taşıdıkları sorusu vardı. "Bana bir dakika izin ver."

Will'den uzaklaşıp kararlı adımlarla kardeşime yaklaştım. Kolunu tutup onu kalabalıktan uzağa, ışıktan çemberin dışına sürükledim.

Xander bizi takip edecek gibi oldu ama Will onu durdurdu. İkisi bir kenarda durmuş öfkeli kelimeler sarf ederken kardeşimi gölgelerin arasına çektim.

Tamra'nın elindeki bardak boştu. Önce bardağa sonra kardeşime baktım. "Biranın tadını sevmezsin bile."

Karanlıkta bile olsak gülümsediğini hissediyordum. Gözleri ışıldıyordu. "Uyum sağlıyorum. En azından birimiz bunu yapmalı."

Bana attığı taşı görmezden gelip başımı salladım. "Bu, sen değilsin."

"Dikkatli ol, Jacinda," diye uyardı beni alaycı bir ses tonuyla. "Işıldıyorsun. Ama sanırım Will'e vücuduna yaldız sürdüğünü söyleyebilirsin."

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Asıl senin burada ne işin var?"

"Senin yüzünden buradayım. Xander Rutledge'la mı çıkıyorsun? Haydi ama Tamra, oğlanın ününü biliyorsun. Onunla çıkan kızlar..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi ablalık taslamaya mı karar verdin." Bana doğru eğildi. "Sana küçük bir sır vereyim, benim zaten bir annem var. Hey," dedikten sonra kahkaha attı, "aslında seninkiyle aynı kişi."

Sarhoş muydu? "Bana kızgın olduğunu biliyorum fakat burada olmamalısın."

"Ya sen?" Bir eliyle grubu, beni bekleyen Will'i işaret etti. "Evde olman gerekirdi. Annem onunla çıkamayacağını söyledi. Burada ne arıyorsun?"

Elindeki plastik bardağı işaret ettim. "İkimizin halinin de annemi mutlu etmeyeceğini söyleyebiliriz."

Tamra omuz silkti, ayağıyla toprağı dürtüklediğinde çakıl taşları aşağı düşüp geceye karıştı. "Ne yapacaksın, Jace? Annemi mi arayacaksın?"

"Tamra, lütfen. Benimle gel..."

"Ya sonra? Randevuna beni de mi götüreceksin?" Kısa bir kahkaha attı. "Hiç sanmıyorum."

"Will aldırmaz."

"Hayır." Başını yana eğdi ve boğazından çirkin bir ses çıkardı. "Ama *ben* aldırırım. Yeterince uzun süre senin gölgende yaşadım. Xander benimle ilgileniyor, ben de onunla ilgileniyorum." Sesi çatladı. Ona bir an bile inanmıyordum. Xander'dan hoşlanmıyordu. Uyum sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaktan hoşlanıyordu ve bunu yaparken beni kızdırmak da işin tuzu biberiydi. "Git ve beni yalnız bırak." Partiye geri döndü.

"Jacinda?" Will karanlıkta yanıma geldi.

Beni kollarına aldığı sırada titriyordum. Eliyle yüzümü okşayıp bir tutam saçı kulağımın arkasına attı. "İyi misin? Gitmek ister misin?"

Gitmek mi? Tabii. Ya Tamra'yı bırakıp gitmek? Ürperdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Göğsüne yaslanmayı kesmeden derin bir nefes aldım. "Kardeşimi burada..."

"Xander'la bırakmaktan hoşlanmıyorsun," diye cümlemi tamamladı.

Başımı salladım. Will'in kuzeniyle ilgili söylediği onca şeyden sonra oğlanın Tamra'yı kullanıp atacağına emindim. Onu incitecekti. Bana veya Will'e zarar veremezdi ama ona zarar verebilirdi. Eğer benim göründüğümden fazlası olduğuma inanıyorsa, enkros olduğumu düşünüyorsa Tamra'nın da bir şeyler sakladığını varsayacaktı. Bu durumdayken kız kardeşim onun için kolay bir hedefti. Bana kızgın olması ve hayatın onu kötü duruma düşürmesi canına tak etmiş durumdaydı.

"Bizimle gelmesini sağlayamaz mısın?" diye sordu.

"Bana çok kızgın," diye fısıldadım.

"Ah, Jacinda." Yüzümü göğsünden uzaklaştırıp alnını alnıma yasladı ve soğuk dudaklarıyla beni öptü. "Olduğun şeyi değiştiremezsin. Bu yüzden kendine yüklenmeyi bırakmalısın."

Başımı salladım ama emin değildim.

Annemin ve Tamra'nın olmamı istedikleri şey olmayı denemedim. Sürekli onlarla savaştım. Onu bırakmam hepimiz için daha güvenli olacakken drakime dört elle sarıldım. Cassian bizi bulduğu halde burada kaldım. Belki de tüm bunlar bencil biri olduğum anlamına geliyordu.

Şimdi bile kendime ne söylemeye çalışırsam çalışayım kalmayı istememin yegâne nedeni, burada olmamın yegâne nedeni Will'di. Benim için bir türlü bırakamadığım bir uyuşturucu gibiydi. Yine bencillik ediyordum.

Beni ikinci kez öptü ve bu hareketin dikkatimi dağıtmasına izin verdim. Öpücük ateşli bir hal aldığında geri çekilmedim, nerede olduğumu unutmaktan memnundum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne kadar delice olursa olsun Will benim sığınağımdı. Benimle ilgili her şeyi bilmesinerağmen beni seviyor, anlıyordu. Beni değiştirmeye çalışmıyordu. Üstelik beni değiştirmeye çalışmayan tek kişi oydu.

Geri çekilip ona baktım, ellerim omuzlarında dolaştı. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Soluklarımız hızlandı, nefes nefeseydik. Gözleri karanlıkta altın meşaleler gibi parlıyordu. Parmaklarım gerildi, gömleğini yakaladım. Dudaklarımız yeniden birleşti. Bir kere. İki kere. Birbirimizin tadını çıkardık.

Aniden, dudakları değişti. Soğudu. Buz gibiydi. Dehşete düşerek değişenin o değil ben olduğumu anladım. O soğumamıştı, ben ısınmıştım. Tenim parçalanacak gibiydi. Çok sıcaktı. Nefesim sıcak ocağa düşen su damlası gibi tıslıyordu.

Müziğin ritmi kayboldu. Ateş arttıkça sesler ve kahkahalar kayboldu, özümde bir şeyler alev aldı.

İç çektim. Buharın dudaklarımdan dökülüşünü hissettim. Ben kontrol edemeden ısı belirsiz bir duman halinde ağzımdan çıktı.

İrkilip aniden geri çekildi. "Jacinda..."

Daha ben geri çekilip erkek arkadaşımı yakmamak için vücudumu soğumaya zorlayamadan biri adımı seslenip uykudan uyanmamı sağladı. Ciğerlerimdeki ateş söndü. Ellerimi Will'den çekip yavaşça arkama döndüm.

"Demek *bu yüzden* burada kalmak istiyorsun."

Bakışlarım Cassian'ı bulmakta güçlük çekmedi. Karanlığın içinde karanlık bir gölge. Yürüdüğü sırada saçları arkaya savruluyordu.

"Verdiğin söz buraya kadarmış," dedim.

Will gerilip beni yanına çekti, kendince beni savunmaya hazırlanıyordu.

Cassian. Bütün hücrelerim öfkeyle titreşti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim durduğum yöne bakmıyordu bile. Sanki benim farkımda bile değildi. Will'e bakıyordu. "Ona dokunma," diye hırladı.

"Cassian yapma!" diye bağırdım ve hemen o anda adını söylememiş olmayı diledim.

Artık Will onun kim olduğunu biliyordu.

Bakışları bana kaydı. Gözü seğirdi. "Cassian mı?" diye sordu.

Yanıt vermedim. Nefes almıyordum. İçimi dolduran buharın ağzımdan kaçmasına izin veremezdim. Buharı bütün gücüyle Cassian'ın üstüne salmak istiyordum. Dönüp gözlerimi dahi kırpmadan ona baktım. Bakışlarımla onu doğru dürüst davranması için uyardım.

"*Cassian* bu mu?" diye tekrarladı Will. Bu konuya takılmış durumdaydı ama onu suçlayabilir miydim?

"Burada olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Will. "Ve bana söylemedin!"

"Uzak duracağına söz vermişti," diye itiraf ettim.

Cassian araya girdi. "Ama durup başkasıyla sevişmeni izleyeceğime söz vermedim."

"Kes sesini!" dedim ona dönüp. Burnumdan dumanlar çıkıyordu.

Cassian'ın bakışları burnumdan çıkan dumanlara odaklandı. Tatminkâr bir gülümsemeyle bana baktı. Tehditkâr bir kahkaha attı. Konuştuğunda sesi sinsi bir fısıltı gibiydi. "Şu haline bak, Jacinda. Olduğun şeyi değiştiremezsin."

Will'e döndü ve o anda gülümsemesi kayboldu. Yanımızda biri olduğunu hatırlamıştı. Will'in gerçek kişiliğimle ilgili hiçbir şey bilmediğini varsayıyordu. "Şimdi ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce benimle gel."

Gerçekten de öyle bir şey yapacakmışım gibi görünüyordu. Kollarıma baktığımda tenimin ışıldadığını gördüm, karanlıkta altın rengi parıltılar saçıyordum ve burası ne yeri ne zamanıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen benim gibisin," diye ekledi Cassian. "Yerin burası değil, onun yanı değil."

Kolumu daha da sıkı tutmaya başlayan Will'in boğazından bir homurtu döküldü.

Cassian'ın derisi parıldayıp söndü, artık kömür rengiydi. Elini bana uzattı. "Bu oyunu bitir. Benimle gel." Yanıt vermek için dudaklarımı araladım. Onu reddedecektim. Ama ağzımdan hiç ses çıkmadı. Yutkunup dudaklarımı ıslatıp yeniden denemeye hazırlandım fakat bunu yapma şansım olmadı.

Will koşarak yanımdan geçti. Cassian'a saldırıp yere devirdi. Büyük bir gürültüyle toprağa yapıştılar. Kızıl bir toz bulutu havalanıp ikisini de kuşattı. İnanamayan gözlerle onlara bakıp başımı iki yana salladım. *Ben ne yaptım?*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

31

Yere düşer düşmez birbirlerine girdiler. Kollar bacaklar birbirine karıştı. İnlemeler. Küfürler. Tekmelerin ve yumrukların çıkardığı sesler.

"Kesin şunu! Kesin şunu!" diye bağırdım.

Yuvarlanıp duruyorlardı. Çakıl taşları ve daha büyük taş parçaları topraktan kurtulup yamaçtan aşağı karanlığın arasına düşüyordu.

"Jacinda!" Tamra yanımda belirdi. Hemen arkasında Xander vardı. Neyse ki grubun geri kalanı kendi sarhoş hayal dünyalarına kendilerini kaptırmış durumdaydı. Dövüşün farkında değildiler. "O *Cassian* mı?"

Sinirli bir tavırla başımı salladım.

"Cassian kim?" diye sordu Xander.

Will kıvrılıp Cassian'ın üstüne çıktı. Yumruğunu savurup Cassian'ın yüzüne indirdi. Kemiğin kemiğe çarparken çıkardığı ses irkilmeme yol açtı. Ağzımda kanın bakırımsı tadını aldığımda ısırıp dudağımı kanattığımı fark ettim.

Burnundan akan kana dokunan Cassian soğuk bir kahkaha attı. Zihnimde korkunç bir düşünce belirdi. *Will, Cassian'dan güçlü olamaz.* Cassian benim tanıdığım en güçlü drakiydi. Gerçek bir oniks.

Tamra bana sarıldı, aramızdaki her şey unutulmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamra," diye fısıldayıp ben de ona sarıldım. "Her şey yolunda. Ben buradayım."

Pişmanlık duygusu her yanımı sararken kendimi korkunç hissediyordum. Kardeşime her şeyi anlatmış olsaydım bütün bunlar yaşanmazdı.

Cassian ayaklarını kullanıp Will'i üstünden attı. Draki vücudunun bütün gücüyle savurduğu tekmenin ardından Will sırtüstü yere yapışmıştı. Acıdan yüzünün kasıldığını gördüm. Cassian onun tepesine bindi. Yeniden boğuşmaya başladılar. Bu sefer kayaların kenarından aşağı yuvarlanıyorlardı.

Onlar gittikçe hızlanarak yokuştan aşağı yuvarlanırken bir çığlık attım.

Derken Will neler olduğunu anladı. Yumruk savurmayı kesip tutunacak bir şeyler aradı. Kızıl toprak etrafa saçıldı. Elleri tutunacak hiçbir şey bulamıyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti. Will'in yüzünü gördüm. Çılgına dönmüş gözlerini, çığlık atarken donup kalmış olan ağzını. Dökülen taşların sesini duydum.

Tamra'dan kurtulup ona doğru koştum, yarın dikleştiği noktaya gelince durdum. Kalbim gümbür gümbür atarken Will'in ve Cassian'ın gözden kayboluşunu izledim.

"Will!" Riske girip daha yakına gittim, keskin kayalıklarla dolu dik yamaçtan aşağı baktım. Will'in gözden kaybolduğu noktada duruyordum. Kayaların ötesinde sadece karanlık vardı. Geriye sadece müziğin beynime işleyen sesi kaldı.

Ardından aşağıdaki çöle konsantre olduğumda çarpma seslerini duydum, darbelerin sesi içimin parçalanmasına, içten içe ölmeme yol açıyordu. Will en dibe ulaşmıştı.

Düşenin Cassian olmadığını biliyordum. Cassian düşmezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım, kanım damarlarımdan çekildi. Etrafa bakındım. Göğüs kafesimde kalbimin ağırlaştığını hissediyordum. Acı, çile. Bu his o kadar güçlüydü ki nefes alamıyordum. Yanaklarımdan yaşlar akıyordu.

Tamra inanamayan gözlerle başını salladı. Yüzündeki ifade en az düşmeden hemen önce Will'in yüzünde beliren ifade kadar şaşkınlık doluydu.

Yeniden nefes aldığımda dudaklarımdan dökülen hava değil, kalın bir buhar bulutuydu.

O anda hepsi birden üzerime üzerime geldi. Tamra'nın şok geçiren ifadesi, Xander'ın solgun yüzü. Geceyi izleyen karanlık gözleri. İki siyah mürekkep. Dipsiz kuyular. Beni izliyordu. Ağzımdan çıkan buharı gördü.

Umurumda değildi.

Aptalca olabilirdi ama elimde değildi. Tamra bendeki değişimi fark etmişti. Bana ulaşabilse, bana dokunabilse beni durdurabilecekmiş gibi öne atılmıştı.

"Jacinda, hayır!"

Her şey bir anda oldu. Daha ne olduğunu anlamadan bacaklarım hazır pozisyona geçti, kaslarım gevşedi ve uçmaya başlamak için uzadı. Yüzümdeki kemikler değişti, vücudum sarsıldı. Üzerimdeki bluz kollarımdan düşüp gitti. Kanatlarım özgür kalıp iki yanımda belirdi. Bacaklarımdan güç alıp kollarımı esnettim. Tenim gecenin ortasında ateşten yükselen alevler gibi ışıldıyordu.

Derken, dalışa geçtim. Kanatlarımı çırpıp Will'i aramak üzere karanlığa daldım.

İçgüdülerim devreye girdi ve gözlerim karanlığa alıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gecenin içinde ilerlediğim sırada sıcak hava her yanımı sardı. Ne kadar ince olduğunu düşünmeksizin rüzgârın içinde yüzdüm. Hava o kadar sıcaktı ki uçtukça vücudumu elektrik akımı gibi sarıp çatırdıyordu.

Ağzımda korkunun ekşi ve metalimsi tadı vardı. Kendim için korkmuyordum. Xander'ın gözleri önünde dönüşerek ne kadar büyük bir hata yaptığımı düşünmüyordum. Zihnimde tek bir şey vardı. Tek bir isim. Will.

Xander'ın önünde dönüşmüş olmanın getirdiği sonuçları daha sonra düşünecektim. Şimdi değil. Henüz değil. Daha sonra. Will'i bulduğumda. Hâlâ hayatta olacaktı ve birlikte bir çözüm bulacaktık.

Dibe vardığımda yere kondum ancak hiçbir şey görmüyordum. Will'den eser yoktu. Havalandım. Yukarıdan, Büyük Kaya'nın tepesinden müzik sesi geliyordu. Yavaş yavaş kaktüsleri inceledim, kanatlarım sıcak ve kuru hava yüzünden yorgun düşmüştü. Will yakınlarda olmalıydı.

Cassian gibi uçup gitmiş olamazdı. Omzumun üstünden arkaya baktım. O da yakınlardaydı. Etrafı kolluyordu. İzliyordu. Birinin önünde dönüşmüş olmam onu hiç mutlu etmeyecekti. Hele de beni öpüşürken yakaladığı bir oğlanı kurtarmak için.

"Jacinda!" Will'in sesini duydum.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Sesi takip edince sivri bir kayanın kenarına tutunduğunu gördüm. Kolları asılmaktan yorgun düşmüştü.

Yüzü kanla kaplıydı. Sağ kaşında kalın bir kesik vardı. Gözlerinden biri şişip kapanmıştı. Cassian yüzünden mi yoksa düşüş yüzünden mi emin olamıyordum.

Daha yakına gidip ona ulaştım ve o anda bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sağlam gözü beni draki halimle görünce kocaman açıldı. "Jacinda?" dedi öfkeyle. *Öfkeli mi? Bana mı kızdı?* "Sen ne yaptığını sanıyorsun!"

Bakışlarım yüzünü kaplayan kana odaklandı. Kaşından akan kana. *Mor kan.*

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. "Sende draki kanı var!" diye bağırdım ve hemen ardından draki konuşmasını anlayamayacağını hatırladım. Elimi uzatıp kızılımsı altın rengi parmaklarımla kanını işaret ettim. Bir damlayı parmağıma alıp ona gösterdim.

Kayaya tutunmayı sürdürerek elime baktı ve lanet okudu. "Jacinda, çok üzgünüm! Sana söylemek istemiştim." Heyecanlandığı için dikkati dağıldı ve elleri gevşedi. Aşağı düşüyordu.

Dalışa geçip onu yakaladım.

Ağırdı. İkimizin de yere yapışmasını engellemek için büyük çaba harcamam gerekiyordu. Harcadığım enerji yüzünden dişlerimin arasından dumanlar çıkıyordu.

Kanatlarım bütün güçleriyle çırpınıp bizi güven içinde yere indirmeye çalışıyordu. Yanma duygusu daha da derine işleyip sırtımdaki kasları kontrolüne aldı. Tüm bunlar olurken tek bir şey düşünüyordum. *Will'de draki kanı var.*

Yere indiğimizde vücudunu inceledim, elimi üzerinde dolaştırdım, suratını dağıtmak istesem de yaralarının ciddi olup olmadığına bakıyordum.

Bakışları benim tadımı çıkardı. İçtenlikle gülümseyip elini yanağıma koydu. "Tam hatırladığım gibisin."

Öfkeyle ona baktım, hatta öfkelinin de ötesindeydim. Onda nasıl draki kanı olabilirdi? Aramızda başka sır olmadığını sanıyordum. Onun için uçurumdan aşağı atlamıştım. Xander'ın karşısında kimliğimi ele vermiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her şey bir anda anlam kazandı. Aramızdaki bağ, neden bu kadar iyi bir takipçi olduğu, neden kendini bana çekiliyormuş gibi hissettiği. Birbirimizi *tanıyormuş* gibi hissetmemiz. Artık hiçbiri gerçek gelmiyordu. Yaşadıklarımızın hiçbiri gerçek değildi.

Başını iki yana salladı, bu hareket canını yakıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Lütfen bana kızma. Açıklayabilirim. Her şey hastalandığımda oldu. Kanser... Ölüyordum. Babam bana draki kanı verdi. Bana seçme şansı tanımadı. Annemi kaybetmişti ve beni de kaybetmeyi reddetti..."

Başımı öne eğip öfkemden ve içimi saran çelişkili duygulardan kurtulmayı denedim. Kelimeleri uzaktan gelen bir motorun homurtusu gibiydi.

Bir rüzgâr esip saçlarımı uçuşturdu. Hem de rüzgârsız bir gecede.

Göğsümde birikmeye başlayan ısıyla beraber arkama baktım. Siyah şekil bize doğru alçalırken ağzımdan bir tıslama döküldü. Mor bir ışıltı saçan parlak kanatlarıyla kapkara dev karşımda belirdi. *Cassian*.

Derken, yalnız olmadığını fark ettim. Tamra'yı o kadar sıkı tutmuştu ki başlangıçta kardeşimi görmemiştim. Ardından onu bıraktı. Kız kardeşim Cassian'ın yanından sanki ne yapsa ondan yeterince hızlı ve uzağa gidemeyecekmiş gibi çekildi. Kehribar rengi gözlerinde öfkeli alevler vardı ama Cassian'ın onu almak için geri gitmesine sevinmiştim. Onu kayanın tepesinde Xander ve diğer avcılarla bırakmadığına memnundum.

Ama Cassian, Tamra'ya bakmıyordu. Morumsu siyah gözleri düşmanca bir ışıltıyla önce bana ardından Will'e döndü.

Korku ruhumu sarıp sivri dişlerini kalbime saplasa da içine düştüğüm dehşet duyusunu görmezden gelip onunla Will'in arasına geçtim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

32

Cassian'ı defalarca tamamen dönüşmüş olarak görmüştüm. Ama şimdi burada, sürüden hiç kimse etrafımızda yokken ürkütücü bir manzara olduğunu itiraf etmeliydim. İnsan formunda olduğundan daha uzun ve daha iriydi. Kaslar ve tendonlar parıltılı siyah derinin altından kendilerini belli ediyordu. Geniş kanatlarının derimsi bir görünüşü vardı, benimkiler gibi örümcek ağlarından oluşan zarlara benzemiyordu.

Topuklarımda sallanıp derin bir nefes aldım ve içimdeki alevin güçlenmesine izin verdim. Kendimi ve Will'i savunmaya hazırlanıyordum.

Will'in yalpalayarak da olsa ayağa kalktığını hissettim. Keşke yerde kalsaydı. Cassian'ın morumsu siyah bakışları Will'in üzerindeydi. Saldırmaya hazırlanan yırtıcı bir hayvan gibi. Kanatlarını çırptı. Dişlerinin arasından öfkeli bir tıslama döküldü.

"Geri çekil!" diye bağırdım.

Çok uzaklardan gelen bir fısıltıyı dinlermiş gibi başını yana eğdi. "Geliyorlar." O zaman ben de uzaktan gelen gürültüleri duydum. Xander'ın sesi. O ve diğerleri bizi aramak için kayadan aşağı iniyordu.

Cassian bana döndü. "Hemen şimdi gitmeliyiz, Jacinda," diye emretti.

Tamra sessizliğini koruyarak bizi izliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonsuza kadar oradan ayrılmak üzere olduğumu anlayan Will elimi tuttu. Beni ona bakmaya zorladı. "Hayır, Jacinda. Bunu yapma. Bunu düşünme bile. Onunla gitme."

Her kelimeyle elimi daha da sıkı tutuyordu.

Görüntüsü bulanıklaştı ve gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarıyla ve hıçkırıklarla savaştım. "Gitmene izin vermeyeceğim..."

Kelimeler dudaklarıma kadar geldi fakat çıkmalarına izin vermedim. *Artık kalamam, Will. Çok üzgünüm. Çok çok üzgünüm.* Keşke onları söyleyebilseydim. Keşke beni anlasaydı.

Yine de düşüncelerimi okumuş gibi davrandı. "Hayır, Jacinda!" Bakışları Cassian'ın durduğu yöne kaydı. "Demek onunla gideceksin! Sürüye geri döneceksin!" Ölümüme gidiyormuşum gibi konuşuyordu. Aslında haklıydı, Cassian'la gitmek benim için bir bakıma ölmek demekti.

"Hayır!" diye bağırdı Tamra, sanki bir rüyadan uyanmış ve neler olduğunu ancak kavramıştı.

Başımı sallayıp altın rengi parmaklarımla Will'in yüzünü okşadım. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi denedim.

"Seni almasına izin vermeyeceğim."

Cassian bize doğru hiç de dost canlısı olmayan bir adım attı. Draki dilini anlayamayacak olsa bile Will'e hitap etti. "Bu konuda senin söz hakkın yok, insan." Ardından bakışları, karanlık gözleri bana kaydı ve iradem dışında bir şey yapmaya zorlamayacağına dair verdiği söze karşın beni sahiplendiğini hissettim.

Will de bu sahiplenmeyi fark etmişti. Benden kurtulup yalpalayarak Cassian'a doğru ilerledi.

"Onun sahibi değilsin," dedi öfkeli bir sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cassian o zaman benim zaten fark ettiğim şeyi gördü. Will'in yüzünden akan kan mordu. Görüyordu. Onun sıradan bir insan olmadığını anlamıştı. Nefesimi tutup tepki vermemesini umdum...

Bir kükremenin ardından Cassian, Will'e saldırdı. Onlar birbirlerine çarpmadan önce aralarına girip ellerimi göğüslerine koyup onları birbirinden uzak tuttum. Avuçlarımın altında kalplerini hissediyordum.

"Kes şunu! İkiniz de! Cassian, hayır!"

Will elimi tutup büyük bir güçle kalbine doğru bastırdı ve kanlı yüzünü bana çevirdi. Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı kaçırdım, mor kana bakmam mümkün değildi. O kan, babasının onun için çaldığı hayatın ispatıydı.

Cassian'ın vücudunu gittikçe güçlenen bir uğultu sardı. Uyarırcasına parmağımı kaldırdım, sanki bu kadarı Will'i parçalamasına engel olabilecekmiş gibi. Ardından, birinin adımı seslendiğini duydum. Ve Will'in adını. Yaklaşmışlardı.

Will seslerin geldiği yöne bakıp alarma geçti. "Seni bu halde gördüler mi?" Sağlam gözü üzerimdeydi. "Xander seni gördü mü?"

"Elbette!" diye bağırdı Tamra. Yüzü inanılmaz ölçüde solgundu. "Seni kurtarmak için yaptı!"

Will bana bakıp söylenenleri doğrulamamı bekliyordu. Başımı salladığımda acı içinde geri çekildi.

O zaman bütün vücudu çöktü. Tartışma bitmişti. Başını öne eğip ellerini saçlarının arasına soktu. "Jacinda," diye adımı fısıldadı. Olanları anladığı için hüzünlü ve kırgındı. Kalırsam ölecektim. Artık seçme şansım kalmadığını ikimiz de biliyorduk. Gitmek zorundaydım.

Ayak sesleri yaklaştı. Bir sürü ayak sesi. Will'den uzaklaşıp Cassian'ın yanına gittim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacinda!" Will'in sesi boğuk ve duygu yüklüydü. Beni Cassian'dan koparıp kendine çekmek istermiş gibi bakıyordu ve bir parçam bunu yapmasını istiyordu, onun açlığını çekiyordum.

Gözlerimi gözlerine dikip bakışlarımla Cassian'ın önünde dile getirmeye cesaret edemeyeceğim şeyleri söyledim. *Seni seviyorum. Sevmemem gerektiğini bilsem de seni seviyorum. Çalıntı draki kanı seni hayatta tutsa bile.*

Cassian bunu bilmemeliydi. Bunu bilse onu kesin öldürürdü. Zaten onu öldürmeye hazır bekliyordu.

Will düşüncelerimi okudu. Gözlerinden anladım. Acısını görüyordum. Aynı acıyı hissediyordum.

Gözlerine bakıp başımı iki yana salladım, kaybettiğimiz fırsat için çok üzgündüm. Belki de hiç şansımız yoktu. Ama onu kurtardığıma pişman değildim. Bedeli ne olursa olsun, yine olsa yine aynı şeyi yapardım.

O anda Cassian'ın yanından ayrılıp Will'e koştum. Çabucak ona kendi dilimde, "Seni seviyorum," dedim. Onu öpmek istiyordum ama dudaklarımı dudaklarına yaslamaya cesaret edemedim.

Doğrulmaya çalıştı, yüzünden ne kadar acı çektiği okunuyordu. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Her şey bitmedi. Bu iş bitmedi, Jacinda." Gözlerinde karanlık bir ışıltı vardı. "Seni bulacağım. Yeniden birlikte olacağız."

"Gidelim!" diye bağırdı Tamra.

Gözlerim yanıyordu. İmkânsız olduğunu bilsem de söylediklerinin doğru olmasını diliyordum. Ama bu düşünceleri kafamdan atmalıydım çünkü hiçbiri mümkün değildi. Peşimden gelemezdi. Gelirse ölürdü.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım fakat hareketim ikna edici olmaktan uzaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Parmakları çıkık elmacık kemiklerime dokundu. "Asla şüpheye düşme. Seni bulacağım."

"Jacinda!" diye bağırdı Cassian. "Geliyorlar."

Geri çekildim, göğsümdeki acı çok güçlüydü, ciğerlerimi öylesine sıkıştırıyordu ki nefes alamıyordum. Will'in eli yanağımdan aşağı kaydı.

Cassian kollarında Tamra ile çoktan havalanmıştı.

Yapabildiğim kadar uzun süre Will'i izledim, kanatlarımı çırpıp yerden havalanmaya hazırlanırken ona baktım. Yükselirken ve hatta ne olduğu seçilemez bir leke haline geldiğinde bile ona bakmayı sürdürdüm. Tamamen gözden kaybolana kadar gözümü ondan ayırmadım.

Birkaç kilometre uçtuktan sonra Cassian inmemizi işaret etti. Unutulmuş bir yolun kenarına park edilmiş arabanın yanına konduk. Göz açıp kapayıncaya kadar insan formuna döndü.

Uğraşmam gerekse de ben de aynısını yapmayı denedim, destek almak için elimi arabanın üstüne koydum. Çok üzgün olduğum için dönüşmem zaman alıyordu. Sarsılmıştım. Gözlerimi kapayıp konsantre oldum. İnsan halimi gözümün önüne getirdim. Sonunda kanatlarım katlanıp içeri girdi. Baskı yüzünden inledim.

Özümdeki ısı kayboldu ve gözlerimi açtım. Tamra öfke içinde bana bakıyordu.

"Nasıl yapabildin?" Titriyordu, solgundu, bayılmasından korkuyordum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Suçluluk duygusu bir bıçak gibi kalbime saplandı. Ona bütün yaşattıklarımdan sonra...

"Arabaya binin. İkiniz de," dedi Cassian sert bir sesle. Sürücü kapısını açıp güneşliğin altındaki anahtarları aldı.

Tamra arka koltuğa geçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kımıldamadım. Şoför kapısının yanında dikilmeyi sürdürüp çöl gecesinin soğuğunda titredim. Giysilerim kaybolmuş, parçalanmış olarak çölde bir yerlerde yatıyorlardı.

Cassian anahtarı kontağa soktu. Bana baktı. "Jacinda." Bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu. Ondan nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum. "Arabaya bin. Gidelim."

"Bunu sen yaptın!"

Gözlerini devirdi. "Bilerek değil ama o *katille* küçük aşkınızı mahvettiğime memnunum." Kaba bir tavırla başını salladı. "Evet, memnun olduğuma emin olabilirsin. O kim? Bir avcı mı?" Sesi vücudumu kırbaçlıyordu sanki. "Türümüzün kanına nasıl sahip olabilir, Jacinda? *Nasıl?*"

"Will katil değil." Ruhumun derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü Will'i tanıyordum. "Değil işte." Diyebileceğim tek şey buydu, gerçekleri örtbas edemezdim. Will gerçekten de bir avcıydı ama dahası vardı.

"Katil mi?" diye sordu arka koltuktaki Tamra. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"O bir kasap," diye açıkladı Cassian.

Ona vurmak istiyordum. Canını yakmak istiyordum, çünkü canım yanıyordu. Alevler ciğerlerimi doldurdu. Gerçekten onu inciteceğimden korktuğumdan bir adım geri çekildim.

Gözlerinde mor bir parıltı vardı, göz bebekleri küçülüp çizgiye dönüşmüştü. "Arabaya bin. Burada kalamazsın. Bu geceden sonra olmaz."

Ciğerlerimdeki ateşi bastırdım. Başımı salladım. Seçim benim yerime yapılmıştı. "Biliyorum." Arabanın önünden dolanırken, "Acele et," diye mırıldandım. "Gidip annemi almalıyız."

"Neden?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir saniye için olduğum yerde durup ön pencereden Cassian'a baktım. "Benimle bağlantısı olduğu için onu öldürebilirler."

"Kim? Xander mı?" diye sordu Tamra. "Neden annemi öldürsün? Jacinda'nın dönüştüğünü gördü diye mi? Ne gördüğünü anlamamıştır."

Cassian kardeşimin kafa karışıklığını görmezden geldi. Buna minnettardım. Şimdi ona Will'den ve ailesinden bahsetmenin zamanı değildi.

"Beni tek ilgilendiren sensin," diye karşılık verdi Cassian düz bir sesle. "Seni eve götürmek. Tam'ın da aramızda yeri var..."

"Aman ne hoş," diye mırıldandı kardeşim.

"Annen seni sürüden kaçırdı. Onun dönüşünü hoş karşılamayacaklardır."

"Ya annemi de alırız ya da hiçbir yere gitmiyorum," diye tehdit savurdum.

"Tamam. Ama sana onu hoş karşılamayacaklarını söyledim. Zaten o da sürünün parçası olmak istemiyor," diye hatırlattı bana. Sanki bunu unutabilirmişim gibi.

"Ben de istemiyorum." Tamra, Cassian'ın koltuğunun arkasını yumrukladı.

Cassian dikkatini bir an için ona çevirdi. Yüz ifadesini okumak imkânsızdı. O anda havuz evinde karşıma çıkan gence kesinlikle benzemiyordu. Onda gördüğüm yumuşak, şefkatli yandan eser yoktu. Bu Cassian'ın bir kalbi varmış gibi görünmüyordu.

Ağzımı açıp yanıt vermeye hazırlandım. Onu sözlerimle avlayacaktım. Annemin ve kardeşimin benimle gelmeyi seçeceklerini söylemek istiyordum. Ne de olsa bahsettiğimiz benim annem, benim kardeşimdi. Biz bir aileydik.

Ama hiçbir şey söylemedim çünkü neler olacağını bilmiyordum. Çünkü artık gerçekleri inkâr etmem mümkün değildi. Bir süredir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onları düşünmeksizin veya onları nasıl etkileyeceğine aldırmaksızın hareket ediyordum. Belki de onları hak etmiyordum.

Neler olduğunu öğrenmeye hakları vardı. En baştan itibaren. Sonunda her şey açıkça konuşulmalıydı. Tamra'ya baktım. "Annem ve sen benimle gelebilir veya gelmeyebilirsiniz ancak burada kalamazsınız. Benim ne olduğum açığa çıktıktan sonra olmaz."

Bakışlarını üzerime diktiğinde yüzündeki ifade beni gerçekten endişelendiriyordu. "Senin için hava hoş. Baştan beri istediğin oldu."

Will'i bırakmak mı? İstediğimin bu olduğunu söyleyemezdim.

"Şimdi bunların sırası değil Tamra. Gerçek şu ki, siz de kaçmak zorundasınız." Benim yüzümden. Eylemlerim onları buna zorunlu kılıyordu. Geriye kalan tek bir soru vardı: Bunu yaptığım için benden nefret edecekler miydi? Beni Cassian ve sürünün ellerine bırakıp insanların arasında yeni bir başlangıç yapacaklar mıydı?

Yoksa annem yeniden benim için hayatını feda mı edecekti? Ve Tamra'nın hayatını? Onlardan bunu yapmalarını bekleyemezdim. Beni bırakıp zıt istikamete kaçarlarsa onları suçlamazdım.

Bu gece özgürlüğümü kaybetmiştim. Will'i kaybetmiştim. Annemi ve Tamra'yı da kaybedecek miydim?

Cassian arabayı kasabaya doğru çevirdiğinde pencereden dışarıdaki geceye bakıp bir ay önce sürüden ayrılırken yaptığımız korkunç araba yolculuğunu hatırladım. Çok korkuyordum ve çok isteksizdim.

Şimdi de aynısı geçerliydi. Bir arabanın ön koltuğuna oturmuş durumdayım ve yine istemediğim bir geleceğe doğru ilerliyordum. Cassian'la gitmek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Will'e dönmenin bir yolunu bulup bulamayacağımı merak ediyordum. Ne söylerse söylesin beni bulmasını beklemiyordum.

"Sana bu geceki hareketlerinin hesabını soracaklardır," diye hatırlattı Cassian hızla karanlığın içine daldığımız sırada.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sürpriz bir haber değildi. Benden hesap sorulacaktı. Türümün en büyük sırrının açığa çıkmasına yol açmıştım. Ayrıca kaçtığım için de hesap sorulacağına emindim. Will için. Evet, Will için.

Yavaş yavaş bakışlarımı Cassian'a çevirdim. Karşıdan gelen arabaların ışıkları yüzüne vuruyordu. Dudaklarının oluşturduğu hüzünlü çizgiyi gözden kaçırmaya imkân yoktu. Yutkunarak boğazımdaki gerginliği geçirmeye çalıştım.

"Seni savunmayı deneyeceğim..." Karanlığın içine dağılan sesi sis gibi kalındı.

"Kanatlarımı kesmelerine izin verme," diye yalvardım.

Karanlık bakışları yüzümde dolaşırken bir an için yumuşadı. "Elimden geleni yapacağım, Jacinda."

Büyük bir teminat olduğu söylenemezdi. Güçlükle nefes alıp yeniden karanlığa baktım. Başımı arkaya çevirdiğimde şehre tepeden bakan Büyük Kaya'nın hantal silüetini gördüm.

Gecenin içinde bir ses duyuldu, arabanın motorundan yükselen boğuk gürültüyü bastırıyordu. Kuşun çaresiz fakat vazgeçmek nedir bilmeyen çağrısını duyduğumda tenim ürperdi. *Kaybolmuştu.* Çöl bıldırcını. Will öyle söylemişti. Eşini arıyordu. Aile kurmak için, bir ev kurabilmek için.

Halinden anlıyordum. O acıklı sese kendimi bırakıp gözlerimi kapadım ve arabanın koltuğuna yaslandım. Yakında gideceğimiz yere varmış olacaktık.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Ejder Ateşi'nin dünyasını temsilcim Maura Kye-Casella'nın desteği ve heyecanı olmadan yaratamazdım. Gençler için bir roman yazmak istediğimi söylediğimde, benden bir an bile şüphe duymadı. Bu proje konusunda hissettikleri heyecan için HarperTeen'deki herkese teşekkür ediyorum. Farrin Jacobs ve Kari Sutherland, ikiniz de harikasınız. Sizin görüşleriniz sayesinde bir yazar olarak kendim hakkında pek çok şey öğrendim. Jacinda'nın hayatı ikiniz olmasanız böyle zorlu ve karmaşık olmazdı.

Her gün ne başarmaya çalıştığımı anlayan bir ailem ve arkadaşlarım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Macerayı, yaşadığım zorlukları anlıyor ve başarıları benimle kutluyorsunuz. Bunu en çok yapan kişi Jared. Bu inişli çıkışlı hayata benimle birlikte devam ettiğin için teşekkür ederim, hayatım. Kalemin prensesi ve prensine... Siz olmasanız bu sayfalar böyle dolmazdı. Her şeyi yaşanır kılıyorsunuz.

Muhteşem anne babam Eugene ve Marilyn Michels'e sevgilerimi ve teşekkürlerimi sunuyorum. Harika arkadaşım ve son derece yetenekli bir yazar olan Tera Lynn Childs'a da bir teşekkür borçluyum, bu yöne yöneldiğimi benden önce anlamıştın. Kitaplara, hayata ve arada kalan diğer her şeye dair saatlerce yapılan muhabbetler için teşekkürler. Carlye, Lindsay, Jane, Lark ve Ginny... siz olmasanız ben ne yapardım? Sizin verdiğiniz destek, sevgi ve kahkahalar olmasa hayat bu kadar tatlı olmazdı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SOPHIE JORDAN

SOPHIE JORDAN Teksas'ta ejderhalar, savaşçılar ve prenseslere dair hayaller kurduğu bir çiftlikte büyüdü. Eski bir İngilizce öğretmeni olan Sophie Jordan aynı zamanda *New York Times* bestseller yazarıdır. Şu anda Houston'da ailesiyle yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda vaktini kafeine yüklenerek (latte ve diyet vişneli kolalar tercihidir), dinleyen herkese (buna çocukları da dâhil) olay örgülerini anlatarak ve DVR'ını suç belgeselleri ve reality show'larla doldurarak geçirmektedir. Sophie aynı zamanda Sharie Kohler ismiyle paranormal romans kitapları da yazmaktadır. www.sophiejordan.net adresinde kendisini ziyaret edebilirsiniz.

Kapak Görseli: © 2010 Amber Gray
Kapak Tasarımı: Sasha Illingworth